

ДАРИНДА ДЖОУНС ТРЕТИЯТ ГРОБ ОТСРЕЩА

Част 3 от „Чарли Дейвидсън“

Превод от английски: Надя Баева, 2013

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, дълбоки и искрени благодарности към Джен и Александра, задето накараха слънцето да сияе и луната да свети. Сърцето ми е ваше винаги. Към всички в „Макмилън, Джанклоу и Несбит“. Бих ви назовала поименно, но се боя да не изпусна някой заслужил и невъзпят герой. До един сте върховни.

Към семейството ми (включително, но не само) — съпруг, родители, баби и дядовци, сестри, братя, синове, дъщери, първи братовчеди, втори братовчеди, племеннички, племенници, и моето прекрасно семейство от приятели. Трябва да отправя специални благодарности към сестра си Анет, която настоява за хонорар, тъй като продължавам да публикувам откъси от нейния живот, към брат ми Лутър, задето ми позволи да използвам името му, макар и да не го бях питала предварително и към брат ми Куентин, задето бе най-добрият, най-сводническият сводник на света!

Дължа благодарности и на моята богиня на критиците Тами, на несравнимата Селест Брадли, на красивата Дан Дан и на невероятния Кит, които прочетоха тази книга със скоростта на светлината, за да ми предоставят така нужните отзиви. Естествено, благодаря и на богините от ЛЕРА и на всичките Дороти от сестринската общност „Рубинени чехли“. Къде щях да съм без вас? Особено без Лиз. Благодаря ти, че кръсти книгата ми!

Благодаря много на читателите и критиците, които харесаха историята на Чарли и Рейес колкото мен. Дано приключенията им бъдат многобройни, а любовта — вечна. То се знае, след като ги пусна през месомелачката.

Специални благодарности към Майк Дейвидсън за списъка на Гарет и задето направи всичко възможно, за да ми уреди гостуване при Опра. Сигурна съм, че отсъствието ми там се дължи на недоглеждане. Благодаря, че даде всичко от себе си.

ГЛАВА 1

„Смъртта идва при тези, които я очакват. При тези, които не я очакват — също. Така че и в двата случая...“

Шарлот Джийн Дейвидсън, жътвар на души

В дневната ми седеше мъртъв клоун. Тъй като не си падах много по клоуни, а беше и твърде рано, за да съумея да кажа нещо смислено, се престорих, че не съм го забелязала. Прозявайки се шумно, се отправих към кухнята и в този момент ме обзе пристъп на паника. Би било доста неловко да се появя пред мъртвия както майка ме е родила, така че хвърлих поглед надолу, за да се уверя, че женствеността ми не е на показ и си отдъхнах с облекчение. За късмет бях облечена с бял потник и карирано долнище. Момичетата ми, известни още като Опасност и Уил Робинсън, бяха в безопасност.

Мислено се прекръстих и поех през скромната си обител, стараяйки се да не привличам внимание. С втренчен поглед клоунът следеше всяко мое движение. Апартаментът ми беше уютна смесица между склад, пълен с възглавници, и кухненски килер, така че пътуването не продължи дълго. Нито пък бе кой знае колко просветляващо. Въпреки това, за тези няколко секунди успях да стигна до следното заключение: по-добре мъртъв клоун в апартамента ми, отколкото жив.

Казвам се Шарлот Дейвидсън. За някои съм Чарли, за други — Шарлот Шантонерката, но това беше най-вече в гимназията. Имам фигура с прилични извивки, здравословен интерес към мъжката анатомия и леко притеснителна пристрастеност към храни и напитки с кафяв цвят. С изключение на това — и на факта, че съм също и жътвар на души по рождение — съм съвсем обикновена, доколкото момиче с разрешително за частен детектив може да се нарече обикновено.

Отправих се към Господин Кофеин с похотлив поглед. Имахме си закачка с него от известно време, а той държеше достатъчно кафе за

една чаша. Не беше нужно да правя ново и да го карам да се горещи. Сложих чашата в микровълновата, нагласих я на трийсет секунди, колкото да бомбардира с лъчение всичко, имало нещастieto да попадне в нея, и нападнах хладилника, за да се подкрепя. Яденето щеше да ме задържи будна поне още пет минути, а единствената ми цел през последните две седмици беше да не заспивам при никакви обстоятелства. Алтернативата беше съсипваща.

След голямо тършуване най-сетне открих нещо, което да не е зелено или покрито с мухъл. Беше лют дебарцин. Нарекох го Питър, най-вече защото обичах да кръщавам нещата, а и ми се стори подходящо. След като кафето ми се стопли, мушнах дебарцина в микровълновата. Надявах се от радиацията Питър да стане стерилен. Не ми трябваша малки Питърчета да щъкат наоколо и да създават безпорядък.

Докато размишлявах за световния мир, за безбожно високите цени на дизайнерското бельо и какъв би бил животът без гуакамоле, Питър беше готов. Увих го в изсъхнал хляб и започнах да ям, докато доливах в кафето си достатъчно количество соево мляко, че да го направя опасно за здравето. След продължителна глътка се довлякох до издутото си канапе, потънах в него и погледнах към мъртвия клоун. Той седеше в креслото, което беше под ъгъл с канапето, и чакаше търпеливо да покажа, че съм наясно с присъствието му.

— Да знаеш, че не си падам много по клоуни — осведомих го и отпих още една глътка.

Не беше необичайно да виждам мъртви хора в дневната си. Очевидно бях супер ярка, като искрящия прожектор на морски фар в буря. Мъртвите, които не бяха преминали отвъд при смъртта си, можеха да ме видят от всяко кътче на Земята и да прекосят през мен, ако пожелаят. Това накратко беше задачата на жътваря на души. Нямах коса. Не събирах души. Не пренасях с лодка мъртвите от единия на другия бряг на езеро по цял ден, което вероятно би ме съсипало.

— Често го чувам — каза клоунът. Изглеждаше по-млад, отколкото ми се стори първоначално, вероятно на двайсет и пет, но гласът му беше дрезгав от прекалено много цигари и късно лягане. Образът контрастираше с ярките краски по лицето му и къдравата червена коса. Чест му правеше поне липсата на голям червен нос. Наистина ги мразех, особено свиркащите. Другите можех да ги понеса.

— Е, имаш ли нещо да разкажеш?

— Всъщност не. — Той сви рамене. — Просто исках да премина. Примигнах изненадано, осмислих думите му и уточних:

— Искаш само да преминеш?

— Ако нямаш нищо против.

— Нямам абсолютно нищо против — изсумтях аз. Без съобщения за обичните живи, които оставя. Без настояване да разследвам убийството му. Не е скрил нещо за спомен за децата си на място, където никой с всичкия си не би се сетил да търси. Случаи като този ми се услаждаха като парче торта без калории.

Той тръгна към мен. Аз не се изправих, не мислех, че съм в състояние — кафето още не ми беше подействало — но той май не възразяваше. Когато се приближи, забелязах, че носи опърпани джинси, а кецовете му са изрисувани с маркер.

— Чакай — каза той и спря напред крачката си.

Не!

Той се почеса по главата, неосъзнат навик от предишния му живот.

— Можеш ли да предаваш съобщения на хора?

Мамка му. Това е моето проклятие.

— Хм, не. Съжалявам. Опитвал ли си с Уестърн Юниън?

— Ти сериозно ли? — попита той, като не повярва нито за миг на това, което му пробутвах. А то си беше на промоция.

Въздъгнах тежко и сложих ръка на челото си, за да покажа доколко не ми се иска да му ставам куриер, после надникнах изпод мигли. Той само седеше и чакаше, без изобщо да се впечатли.

— Добре — предадох се аз. — Ще напиша бележка или нещо подобно.

— Не е нужно. Просто отиди до „Супер Дог“ по-надолу по улицата и говори с момиче на име Джени. — Предай й: Роналд каза „Ухапи ме!“.

Огледах клоунските му окраски, якето с качулка в червено и жълто.

— Казваш се Роналд?

Той се ухили и каза:

— Не съм загубил усета за ирония, повярвай ми.

После премина, преди да успея да попитам за онова „Ухапи ме“.

Когато хората преминаваха, виждах целия им живот. Разбирах дали са били щастливи, какъв е бил любимият им цвят, имената на домашните любимци, които са имали. Затворих очи и зачаках. Той миришеше на сценичен грим, на йод и на кокосов шампоан. Бил е в болница в очакване на сърдечна трансплантация. През престоя си там е искал да бъде полезен, затова се е преобличал като различен клоун всеки ден и е посещавал детското отделение. Имал е ново име всеки ден, нещо забавно като Рон Родеото или Капитан Боксърски шорти и е трябвало да отгатнат какво е то по безмълвните му подсказвания. Не е можел да говори добре към края и макар жестикулирането да е било трудно и уморително, решил, че все пак е по-добро, отколкото да плаши децата с дрезгавия си глас. Починал само няколко часа преди да му намерят сърце. Противно на първото ми предположение, не е пушил нито един ден от живота си.

Обичал е момиче на име Джени, което мирише на бебешко олио и продава хотдог, за да се издържа, докато учи в колежа. Джени ще е най-трудната част от ангажимента ми като жътвар на души. Онази част, свързана с хората, които оставят. Усещам как сърцата им се свиват от скръб. Усещам дробовете им, жадни за въздух. Усещам паренето на сълзите в очите им при загубата на някого, когото са обичали, някой, без когото не биха могли да живеят.

Поех дълбоко въздух и се върнах в настоящето. Роналд беше готин. Щях да го издиря, когато и моето време изтечеше, за да видя как се справя във вечността. Потънах още по-дълбоко във възглавниците на канапето и отпих голяма глътка кафе, поемах кофеина и го оставях да се разпръсне и да събуди мозъчните ми клетки.

Загледах се в стенния часовник с анимационни герои и се опитах да потуша отчаянието си, като видях, че е едва три и трийсет и пет. Имаше още часове, докато се развидели. През деня беше по-лесно да остана будна. Нощта беше толкова спокойна и отпускаща. Не можех да си позволя да ѝ се поддам. Успях да се изплъзна на съня, сякаш беше бивше гадже с херпес, вече почти две седмици. Когато не съумях, си плацах за това.

Само от мисълта за тази цена усетих пърхане на пеперуди в долната част на тялото си. Избутах тези мисли от съзнанието си, докато жегата на знойната нощ се носеше около мен като гъста пара, просмукваща се през кожата ми, задушаваша всяка утешителна мисъл.

Сериозно разтревожена се изправих, отмахнах един влажен кичур коса от лицето си и се запътих към банята с надеждата, че студената вода ще помогне. Не спирах да се чудя как нощта стана толкова гореща. Беше ноември, да му се не види. Може би глобалното затопляне бе подхванало игричките си. Или пък слънчево изригване си беше проправило път през магнитосферата и щеше да ни опече живи. Това щеше да е гадно.

Точно се пресегнах да светна лампата, като се чудех дали не трябва да си купя крем против изгаряне, когато усетих остро пробождаване от искряща възбуда в долната част на корема си. Ахнах от изненада и сграбчих касата на вратата, за да не падна.

Това не можеше да се случва. Не отново.

Вперих копнеещ поглед в мивката. Водата би оправила нещата. Само да се наплискам няколко пъти и ще си стана пак старата невротичка за нула време. Щракнах ключа, но лампата само присветна, сякаш се бореше за глътка въздух и пак угасна. Щракнах още веднъж. И още веднъж, преди да се предам. Най-вече, защото ми се стори налудничаво.

Електрическата инсталация в апартамента ми бе меко казано под стандартите. За късмет имах крушка за нощно осветление. Тя освети леко банята, колкото да не се спъна в нещо по пътя към мивката. Приблжих се до огледалото и се опитах да събера всяка възможна частица светлина. Не се получи. Отражението ми беше просто сянка, едва забележимо привидение.

Стоях и си мислех за това и в този момент отново ме обзе прилив на желание, сграбчи ме властно, вкопчи се в мен и през тялото ми преминаха толкова силни тръпки, че трябваше да стисна зъби. Хванах се за тоалетката. Обля ме чувствена топлина, на която не можех да се противопоставя. Проникна в мен, докара ме до ръба и ме поведе към тъмната страна. Жадно разтворих устни и бедра и й дадох пространство да расте. И тя растеше. Набираше сила и мощ, пипалата ѝ проникнаха в мен, трепкаха и пулсираха в корема ми.

Коленете ми изтръпнаха и пренесох тежестта си върху дланите, а напрежението ставаше все по-силно и вече с мъка си поемах дъх. Тогаваш звукът от дишането на някой друг се сля с моето и аз погледнах към огледалото.

Рейес Александър Фароу — отчасти човек, отчасти супермодел и син на Сатаната — се материализира зад мен. Силните му рамене блестяха, от тях сякаш излизаше пара, изглеждаше, като че идва от ада. Разбира се, че не идваше оттам. Беше избягал от ада преди векове и в момента ми беше бесен, задето бях свързала физическото му тяло с нематериалната му същност. Но знаенето на всичко това не помагаше с нищо за отслабването на ефекта.

Примигнах, за да го фокусирам.

— Какво правиш тук?

Той наклони глава, тъмните му очи ме пронизваха гневно. Нахалникът му с нахалник. Това си беше моята баня.

Но нали го бях свързала? Бях обединила нематериалната му същност с физическото му тяло. Как така беше тук? Как бе възможно?

— Ти ме призова — изрече той и в плътния му глас вибрираше враждебност.

Поклатих глава.

— Това е невъзможно.

Той протегна ръка над рамото ми и я подпря на стената пред мен. За да се надвеси над мен. За да доминира. За да е сигурен, че ме е приклешил. Наклони тялото си и го притисна към гърба ми, като подпря и другата си ръка на стената от дясната ми страна и ме загради напълно.

Впери острия си поглед в мен.

— Невъзможно е, защото ме върза като куче за синджир?

О, да. Определено беше бесен.

— Ти не ми остави друга възможност — промълвих с треперещ глас, далеч не толкова уверено, колкото се бях надявала.

Той наведе глава и допря уста до ухото ми.

— Ти също не ми остави друга възможност. — Чертите му помръкнаха. Очите му се присвиха и се взряха в мен в огледалото изпод гъстите му мигли, горящи от страст.

Не можех да отклоня погледа си. Той беше толкова прекрасен, толкова мъжествен. Когато ме обгърна с ръка и я плъзна надолу към предната част на панталона ми, го стиснах за китката.

— Чакай — пророних, като дишах на пресекулки. — Още не мога да разбера как така си тук.

— Казах ти. Ти ме призова.

Пръстите му си проправяха път между краката ми, въпреки съпротивата ми и аз простенах, когато потънаха навътре.

— Ти винаги ме призоваваш. Винаги си имала силата да ме извикаш, когато поискаш или когато се нуждаеш от мен, Дъч. Още ли не си разбрала това?

Борех се с невероятното чувство, пронизващо долната част на корема ми при всяко движение на пръстите му. Опитвах се да схвана смисъла на думите му.

— Не, ти винаги си идвал, когато имам нужда от теб. Когато съм била в опасност.

Така беше. Винаги е бил около мен, когато животът ми е бил застрашен.

Дъхът му минаваше по бузата ми, излъчваше пареща топлина, а устата му търсеше пулсиращото място на врата ми.

— Винаги си била ти.

Той грешеше. Трябваше да греша. Мисълта, че бих могла да го призовавам, че винаги съм го призовавала, беше невероятна. Доскоро дори не знаех какво е той. Всъщност направо се страхувах от него. Той беше тъмно създание от дим и сенки и да бъда в компанията му беше последното нещо, което исках. Как може да съм го призовавала? Не беше възможно.

— Но след като така или иначе съм тук... — Остави изречението недовършено и с едно плавно движение свали долницето и бельото ми. Повдигна ъгълчето на прекрасната си уста в едва доловима усмивка, разтвори краката ми и проникна в мен с един бавен тласък. Шумно поех въздух и леката вихрушка у мен в миг прерасна в мощен ураган. С една ръка обвих китката му, стискаща шията ми, а с другата обхванах стоманено твърдите му хълбоци и го притиснах към себе си, копнееща за освобождение.

Държах очите си отворени. Гледах го в огледалото и изучавах реакциите му. Леко разтворените му устни. Сбърчените му вежди. Спуснатите мигли.

— Дъч — промълви той с мекия си плътен глас, сякаш безпомощен пред онова, което щеше да направи. Стисна зъби с приближаването на кулминацията. Вдигна единия ми крак върху тоалетката, притисна се в мен и продължи да прониква отново и отново, почти грубо.

С всеки негов тласък желанието у мен се надигаше все по-мощно, ерекцията му изпълваше дълбока потребност у мен, обхващаше всяка моя частица. Смътната далечна страст се втурна между краката ми и ме притегли цялата във властта си.

Впих нокти в китката му и в този момент си спомних, че той не искаше да бъде тук. Не искаше да бъде с мен. Не и след това, което направих.

— Рейес, почакай.

В мига, в който го сграбчих, усетих конвулсията да разтърсва тялото му и експлозията моментално прониза и мен, пращайки стрелички на удоволствие, които рикошираха в костите ми, втурнаха се по вените ми и разкъсаха плътта ми от екстаз.

Светът сякаш се срина около мен, когато мощният оргазъм ме разцепи на две и ме изтръгна от подобния на кома сън. В помещението кънтяха остатъци от вик и веднага разбрах, че това бе собствената ми реакция на кулминацията. Насилих се да спра, да си поема дъх, да отпусна пръстите си, стиснали чашата за кафе, чието съдържание се бе изляло в скута ми. За щастие не бе останало много. Оставих чашата на близката масичка, отново се отпуснах на канапето и поставих ръка върху челото си, за да изчакам преминаването на познатата буря през тялото ми.

Три пъти за една седмица. Само да си затворя очите за миг и той се появява, чака, наблюдава ме — сърдит и неустоим.

Отново погледнах часовника. Предишния път, когато го направих, показваше три и трийсет и пет. Сега беше три и трийсет и осем. Три минути. Затворила бях очи само преди три минути.

Въздъхнах уморено с пълното съзнание, че вината беше изцяло моя. Позволила си бях да се унеса.

Може би така Рейес ме наказваше за това, което му причиних. Винаги бе имал способността да напуска тялото си, да става безпътен и да причинява всевъзможен хаос сред човечеството. Не че в действителност бе причинявал хаос, но би могъл, ако поискаше. Сега беше затворен в тялото си. Несъществено провинение, по мое мнение, освен това го свързах, защото се налагаше да го направя.

Сега той се беше върнал и спохождаше сънищата ми. Преди, когато ми се явяваше насън, успявах да поспя между играчките. Сега в мига, в който затворех очи, пристигаше по най-натрапчивия възможен

начин. В сънищата ми двамата се държим като обитатели на ферма за зайци.

Най-лошото от всичко бе фактът, че той наистина ми беше адски бесен. В резултат на това нямаше никакво желание да присъства. Беше ядосан, изпълнен с гняв и в същото време толкова страстен, сякаш бе неподвластен на волята си. Като че не можеше да контролира горещината, която изпълваше тялото му, гледа във вените си. И аз не успявах да се контролирам особено добре, така че разбирах как се чувства.

Но да го бях призовала? Невъзможно. Как бих могла да го призова като малка? Например когато на четиригодишна възраст едва не бях отвлечена от осъден насилник на деца? Дори не знаех какво е той. Страхувах се от него.

В този момент чух входната врата да се отваря с трясък и реших, че бездруго е време да поизчистя. Кафето, когато не е вътре в теб, не е приятно на усещане.

— Какво има? Къде си? — подвижна съседката ми, по съвместителство моя секретарка и най-добра приятелка, като нахлу в апартамента.

Косата на Куки беше черна, къса и щръкнала във всички социално неприемливи посоки. Беше облечена в смачкана, раирана жълто-синя пижама, възтесничка около масивната ѝ талия и дълги червени чорапи, набрани около глезените. Беше просто неустоима.

— Тук съм — обадох се и се надигнах от канапето. — Всичко е наред.

— Но ти изпищя — разтревожено каза тя и огледа изпитателно жилището.

— Май наистина трябва да звукоизолираме тези стени. — Тя живееше срещу мен, от другата страна на коридора и чуваше дори и перце да падне в кухнята ми.

Спря да си поеме дъх, после ми хвърли студен поглед.

— Мамка му, Чарли.

— Доста често ме наричат така — подхвърлих на път за банята, — но „Мамка му, Чарли“ не е истинското ми име.

Тя пристъпи към библиотеката и се подпря с една ръка, като се опитваше да успокои сърцето си с другата. После ме изгледа кръвнишки. Беше смешно. Отвори уста да каже нещо, но в този

момент забеляза изобилието от празни чаши за кафе, разхвърляни наоколо. Отново ми хвърли смразяващ поглед. Беше много забавно.

— Цяла нощ ли си пила?

Аз се скрих в банята, върнах се с четка за зъби в устата си и посочих входната врата с вдигнати вежди.

— Навик ли ти е да нахлуваш с взлом?

Тя ме заобиколи и затвори вратата.

— Трябва да поговорим.

Охо. Щеше да има мъмрене. Мъмреше ме всеки ден през последната седмица. В началото успях да я заблудя за безсънието си и тя се хващаше, но ме заподозря сериозно, когато започнах да виждам лилави слонове в отдушниците на офиса. Знаех си, че не трябва да я питам за тях, но си рекох, че може да е пребойдисала.

Отидох в спалнята си да се преоблека в чиста пижама, после, отправяйки се към кухнята, попитах:

— Искаш ли кафе?

— Три и половина през нощта е.

— Добре, искаш ли кафе?

— Не. Седни. — Спрях на средата на пътя и повдигнах вежди въпросително, а тя упорито стисна челюст. — Казах, че трябва да поговорим.

— Да не би да е по повод мустаците, които ти нарисувах, докато спеше онази нощ? — Отпуснах се отново на канапето, като за всеки случай не я изпусках от поглед.

— Не, става въпрос за наркотици.

Отворих уста и едва не изпуснах четката си за зъби.

— Вземаш наркотици?

Тя стисна устни.

— Не. Ти вземаш.

— Вземам ли? — попитах изумена. Нямах представа.

— Чарли — каза Куки със съчувствие, — от колко време не си спала?

С дълга въздишка, която граничеше с вой, преброих на пръсти.

— Около тринайсет дни, кажи-речи.

Очите ѝ се ококориха от изумление. След като успя да го асимилира, попита:

— И не вземаш медикаменти?

Извадих четката за зъби от устата си.

— Освен зъбна паста ли?

— Как го правиш тогава? — Тя се наведе напред и сбърчи вежди загрижено. — Как изкарваш дни наред, без да спиш?

— Не знам. Просто не си затварям очите.

— Чарли, това не е възможно. И вероятно е опасно.

— Нищо подобно — уверих я. — Пия много кафе и почти не ми се случва да заспя, докато шофирам.

— Боже мой! — Тя скри лицето си в длани.

Усмихнах се и пак пъгнах четката за зъби в устата си. Не се срещат често хора като Куки. Енергични телом и духом. Лоялни. Да ти се връзват на всеки майтап.

— Миличка, аз не съм като теб, помниш ли?

Тя отново ме погледна.

— Все пак си човек. Само защото оздравяваш бързо, виждаш мъртъвци и притежаваш уникалната способност да караш обикновените хора да се опитват да те убият...

— Но той ми е толкова ядосан, Куки. — Сведох глава, натъжена от окаяната си ситуация.

Тя осмисли думите ми, преди да каже нещо.

— Обясни ми какво точно става.

— Добре, но първо имам нужда от малко кафе.

— Три и половина през нощта е.

След десет минути и двете държахме по чаша кафе за освежаване, а аз бях посред разказа за сънищата си — ако можеха да се нарекат така — пред грейналите очи на разведена жена с плътски мерици. Тя вече знаеше, че съм свързала Рейес с материалното му тяло, но не и за сънищата. Не всичко. Тъкмо й бях разправила за последната си среща с бог Рейес, същество, изковано в пламъците на ада, създадено от изящество и грях, съчетани с изгаряща чувственост.

Повях си и погледнах към нея.

— И той действително...

— Да — отвърнах.

— И вдигна крака ти на...

— Да. За удобство, вероятно.

— Олеле. — Ръката й се стрелна към сърцето.

— Отново да, но следва хубавата част. Онази с оргазмите, където той ме докосва, целува и гали на най-невероятни места.

— Целувал те е?

— Е, точно тази сутрин не — казах и поклатих глава. — Но понякога го прави. Странното е, че той не иска да присъства. Не иска да бъде с мен. Но все пак се появява още в мига, щом затворя очи. Пламенен. Секси. Адски ядосан.

— Но е вдигнал крака ти...

— Куки — казах и я дръпнах за ръката, за да се съсредоточи, — зациклила си на този момент.

— Да. — Тя примигна и поклати глава. — Напълно те разбирам, че не искаш да преживяваш *такава* травма всяка нощ.

— Но аз не мога да си почина. Честно, само след три минути се събуждам още по-уморена. А и той ми е толкова сърдит.

— Ами ти го свърза за цяла вечност.

Въздъгнах.

— Разбира се, че не е за цяла вечност. Мога да оправя нещата. — Пропуснах подробностите за нещастния си неуспешен опит да го освободя от свързането. — Все ще намеря начин да го освободя, не мислиш ли?

— Аз? — попита тя стресната. — Това е твоя работа, скъпа. Аз съм само случаен наблюдател. — Тя погледна към часовника ми с анимационни герои.

Както обикновено алтруистичната ми загриженост към ближния ме озадачи.

— Трябва да си лягаш — казах аз, взех чашата ѝ за кафе и тръгнах към кухнята. — Имаш два часа, преди да събудиш Амбър за училище. — Амбър беше дванайсет и половина годишната дъщеря на Куки.

— Току-що пих кафе.

— Това никога не те е спирало.

— Така е. — Тя стана и се запъти към вратата. — О, исках да ти кажа, че Гарет се обади. Май има случай за теб. Каза, че ще те потърси тази сутрин.

Гарет Суопс — специалист по издирването на изчезнали хора — имаше тъмна кожа, на фона на която сивите му очи искряха при усмивка — отлика, намирана за привлекателна от повечето жени. За

мен той просто беше дразнец. С него имахме известни търкания, например когато случайно научи за свръхчовешкия ми статут и ме взе за луда.

През повечето случаи ставаше. В останалите го пращах да пасе. Но като следотърсач беше ненадминат, което на моменти ми беше от голяма полза.

— Случай ли? — Звучеше интересно. И малко по-полезно от това да бездействам и да се чудя къде да се дявам. — Може би ще отида да поговоря с него лично.

Тя спря на вратата и се обърна към мен.

— Четири без петнайсет е.

На лицето ми цъфна широка усмивка.

Изражението ѝ отново стана замечтано.

— Може ли и аз да дойда?

— Не. — Избутах я от вратата. — Ти трябва да поспиш. Някой в офиса трябва да е на себе си през работно време, а това няма да съм аз, госпожичке.

След малко повече от петнайсет минути, както си седях пред вратата на Гарет Суопс с дизайнерската си пижама и розови пантофи със зайци, осъзнах, че може и да съм умряла по пътя насам. Толкова бях уморена, че вече не чувствах живота в себе си. Пръстите ми бяха сковани, устните подути, а клепачите ми бяха сухи и ги усещах като шкурка, като едничката им цел бе да ме дразнят и да изцеждат волята ми за живот.

Да, най-вероятно бях умряла.

Почуках отново и по гръбнака ми премина тръпка, подсъзнателна надежда, че вероятната ми смърт няма да ми попречи да изпълнявам свръхестествените си задължения, които най-общо се изразяваха в това, че мъртвите, които не са преминали веднага след смъртта си, можеха да преминат през мен.

Като единствен жътвар на души от тази страна на вечността осигурявах неоценима услуга на обществото. На човечеството. *На света!*

Вратата се отвори и нацупен следотърсач на име Гарет застана пред мен. В очите му се четеше такъв неописуем гняв, че си рекох, че

може би все пак не съм умряла. Той имаше вид на махмурлия. В такова състояние Гарет слон не би видял, та камо ли мъртвец. Едвам успя да изръмжи въпросително през стиснати зъби.

— Какво?

— Имам нужда от ибупрофен — казах хладнокръвно.

— Имаш нужда от психиатър. — Невероятно, колко лесно му се разбираше, макар още да бе със стиснати зъби.

— Имам нужда от ибупрофен — повторих намръщено, в случай че не ме беше чул първия път. — Не се шегувам.

— Нито пък аз.

— Аз първа не се шегувах.

С шумна въздишка той се отместил назад и ми направи знак да вляза в пещерата на прилепа. Погледнах надолу към пантофите си със зайци и ги помолих наум да подскочат напред, тогава Гарет ме хвана за пижамата и ме дръпна вътре.

Помогна. С инерцията, която бях набрала, профучах като стрела през килима и се озовах до кухненските шкафове, като пътем щракнах няколко ключа за осветлението.

— Имаш ли представа колко е часът? — попита той.

— Не точно. Къде са ти легалните медикаменти? — От известно време бях развила главоболие. Вероятно заради телефонния стълб, в който се ударих, докато идвах насам.

Ергенската квартирка на Гарет беше доста по-спретната, отколкото си представях. Всичко беше в жълто, кафяво и черно. Преравах шкаф след шкаф, за да намеря колекцията му от лекарства. Вместо това открих чаши. Чинии. Купи. Ха стига де.

Той застана зад мен.

— Та какво търсиш?

Спрях се, колкото да го изгледам свирепо.

— Няма начин да загрываш толкова бавно.

Той направи типичния си жест с пощипването на носа при веждите с палец и показалец. През това време успях да го огледам. Рошава тъмна коса, която се нуждаеше от подстригване. Гъста набола брада, която също имаше нужда от бръснене. Космати гърди, които също имаха нужда...

— Боже мой! — казах аз, закрих очите си с ръце и се облегнах на плота.

— Какво?

— Ти си гол.

— Не съм гол.

— Ослепях.

— Не си ослепяла. С панталони съм.

— О! — Това беше доста неловко.

Той се размърда нервно.

— Искаш да си облека риза ли?

— Късно е. Остави ми травма за цял живот. — Трябваше малко да го подразня. Беше много кисел в четири и половина сутринта. Продължих да ровя из шкафовете.

— Сериозно, какво търсиш?

— Обезболяващи — отвърнах, като бръкнах зад войнишка манерка и пакетче „Орео“. По случайност бисквитите „Орео“ спадаха към категорията кафяви храни. Сложих една в устата си и продължих благородното си начинание.

— Била си толкова път дотук само за обезболяващи?

Направих му повторен оглед, докато хрусках. Като се изключеха белезите от огнестрелни рани на гърдите и на рамото му отпреди две седмици, когато едва не му докарах смъртта, той имаше хубава кожа, гъсти мигли и плочки на корема. Куки може и да беше на прав път за него.

— Не, минах да си поговорим — обясних и преглътнах. — Просто в този момент ми потрябваха обезболяващи. В банята ли са? — Запътих се натам.

— Свърших ги — каза той и препречи пътя ми. Очевидно криеше нещо.

— Но ти си сътрудник на полицията.

Той сбърчи вежди.

— Какво означава това, по дяволите?

— Стига, Суопс — скастрих го обвинително. — Знам, че ловиш наркодилъри, когато не си зает да гледаш порно. Имаш достъп до всякакви лекарства. Не ми казвай, че не си прибираш по малко дрога и разни ми ти яки хапчета.

Той разтърка лицето си с пръсти, после тръгна към малка маса за хранене, издърпа един стол и седна.

— Сестра ти не е ли психиатър?

Аз влязох в спалнята и светнах лампата. Ако не броим разхвърляното легло и пръснатите дрехи, не беше никак лоша. Насочих се първо към скрина.

— Всъщност се радвам, че си тук — провикна се Гарет. — Май имам случай за теб.

Точно за това бях дошла, но не беше нужно той да го знае.

— Не се надявай да ти почистя колата, докато пак търся уж тайнствено изчезнал предмет, Суопс. Не на мене тия.

— Не, истински случай — каза той и по гласа му пролича, че се усмихва. — Отнася се за приятел на приятел. Жена му е изчезнала преди около седмица и той търси добър частен детектив.

— Защо тогава ще го пращаш при мен? — попитах аз предизвикателно.

— Приключи ли там?

Тъкмо бях овършала нощните шкафчета и бях на път към аптечката в банята.

— Почти. Вкусът ти към порното е по-еклектичен, отколкото предполагам.

— Той е лекар.

— Кой е лекар? — Нямаше нищо интересно в аптечката му.

Ама съвсем нищо. Освен ако противоалергично лекарство, което не води до сънливост, се брой за обезболяващо.

— Мъжът, чиято жена е изчезнала.

— А, да.

Кой на този свят няма аспиринов в къщата си? Имах главоболие, за бога. Клюмвах на няколко пъти, докато пътувах към Гарет, и навлизах в насрещното движение. Пронизителните клаксони и заслепяващите фарове ме караха да си мисля, че съм похитена от извънземни. За щастие, поставена на подходящо място телефонна кабина сложи край на това безумие. Имах нужда от силно кафе, за да остана будна. Или пък нещо съвсем различно. Нещо с промишлен произход.

Надникнах през вратата и попитах:

— Да ти се намират подръка спринцовки с адреналин?

— За хора като теб има специални програми.

В момент на абсолютен ужас си дадох сметка, че не усещам мозъка си. Беше си там само преди минута. Може пък наистина да съм умряла.

— Приличам ли ти на умряла?

— Сестра ти има ли номер за спешни повиквания?

— Не ми помагаш много — казах, като се постарях отвращението в тона ми да е недвусмислено. — Щеше да си най-калпавият служител, ако отговаряше за обслужване на клиенти.

Той се надигна от стола и тръгна към хладилника.

— Искаш ли бира?

Бързо се примъкнах към масата и му откраднах мястото.

— Ти сериозно ли?

Вдигнатите му вежди бяха последвани от свиване на раменете и той махна капачката от една бутилка.

— Не, благодаря. Алкохолът успива. Трябва да държа тези клепачи вдигнати дни наред. — Посочих към тях за по-сигурно.

— Защо? — попита той след дълга глътка.

— Защото, когато са затворени, се появява *той*.

— Бог? — предположи Гарет.

— Рейес.

Гарет стисна зъби. Вероятно защото не беше особено очарован от Рейес или от необичайните ни отношения. Все пак никъде не беше казано, че общуването със сина на Сатаната ще е лесно. Той остави бирата на плота и отиде в стаята си, а движенията му внезапно станаха отсечени и премерени. Видях как се скри и се появи почти веднага с риза и обувки в ръце.

— Хайде, ще те закарам у вас.

— Дойдох с Мизъри.

— Именно, затова дотук с поразите ти.

— Не, говоря ти за джипа ми Мизъри, помниш ли я? — Понякога на хората им се струва странно, че наричам аленочервения си джип Мизъри, но името Гърти никак не би му отивало. — Тя ще се разстрои, ако просто така я оставя на чужда улица. Сама. Пострадала.

Той ме погледна стреснато.

— Ударила си джипа си?

Трябваше да размисля над това.

— Не съм много сигурна. Имаше телефонен стълб, свирене на гуми, вероятна извънземна намеса. Всичко се случи много бързо.

— Сериозно, трябва ми номера на сестра ти. — Той облече ризата и започна да търси ключовете си.

— Толкова ли си отчаян? Освен това не си нейният тип.

Гарет ме заведе до колата си без излишна нежност, седна на шофьорската седалка и включи двигателя, който изрева. Шумът говореше за доброто му състояние. Загледах се през прозореца, докато пътувахме през Албукърки в почти непрогледната тъмнина на нощта. Тишината не беше много от полза в моето положение. Клепачите ми щипеха и бяха като от олово, натежаваха все повече и повече с всяка изминала минута. С всяка секунда. Въпреки неудобството се борех с всички сили да ги задържа отворени, защото беше по-добре от алтернативата: Рейес Фароу да бъде довлечен против волята и на двама ни. Сякаш невидима сила го избутваше към мен всеки път, когато затворех очи. А когато попаднеш в главата ми, всичкият ни гняв и задръжки се стапяха в море от чувственост, където устните пареха, а ръцете опипваха. Това беше гадно, при положение че бяхме ядосани един на друг.

Но да ми казва, че съм го призовала, си беше абсолютна безсмислица. Трябваше да го разнищя това.

— От колко време стоиш будна?

Примигнах към Гарет и погледнах часовника си. По-точно към китката, на която трябваше да бъде, ако не го бях забравила.

— Хм, около тринайсет дни.

Той май се вцепени до мен. Не можех да бъда съвсем сигурна. Чувството ми за реалност се размиваше, ако момиченцето с кухненския нож на предния капак на колата му беше знак за това. Можеше и да е мъртва, но покойниците рядко се возеха на такива места.

— Виж, ясно ми е, че не си като обикновените хора — поде Гарет предпазливо, — но тринайсет дни без сън със сигурност са вредни, дори и за теб.

— Предполагам, че да. Нова декорация за предния капак ли си си купил?

Той погледна нагам.

— Не.

— Този доктор има ли име?

Той се пресегна през скута ми и извади визитка от жабката.

— Тук пише. Ще дойде в офиса ти тази сутрин, ако успееш да се добереш дотам.

Д-р Нейтън Йост.

— Ще се добера. Приятел ли ти е?

— Не. Той е гадняр. Но явно всички останали на планетата Земя го боготворят.

— Добре тогава. — Опитах се да мушна картичката в джоба си, но открих, че нямам такъв. — Ей, оставих си чантата в Мизъри.

Гарет поклати глава.

— Ама че ги ръсиш и ти едни, Чарлс. Отдавна се каня да ти кажа, че работя над специален списък от неща, които никога не бива да се казват на жътваря на души.

Изкисках се.

— Хрумват ми безброй, не бих могла да избира едно.

— Ще започна от края — каза той и се ухили. — Готова ли си?

Размърдах безгрижно дясната си вежда.

— По-готова от когато и да било.

— Добре, номер пет: „Уморен съм до смърт“.

— Я, че списъкът ти никак не бил дълъг.

— Искаш ли да го чуеш или не? — попита той и сви към паркинга на моята сграда.

— Претеглям възможностите. Този списък може да е откровение с апокалиптични измерения или пълно пропиляване на и без това намаляващата ми мозъчна дейност. Клоня към второто.

— Добре, ще ти кажа останалото, когато си в по-добро настроение. Тъкмо да те поддържа в напрежение.

— Добра идея — приветствах го аз с вдигнати палци. Напрежение, друг път.

— Никой вече не цени истинския талант. — Той ме изпрати до горе. — Ще поспиш ли малко? — попита през вратата, която притворих помежду ни, като го оставих на стълбите.

— Не, ако успея да се удържа. — Поне малко ми беше помогнал. Бях прекарала още един час, без да заспя.

Веднага след като затворих вратата и се запътих към кафеварката, той я отвори и измърмори:

— Заклучи се. — После затвори отново.

Потърсих се обратно и заключих вратата на скромния си дом, а само миг по-късно чух стържещ звук в ключалката. Или може би

отново бях заспала права. Но след като Рейес не се появи, за да ми предизвика разтърсващ земята оргазъм, най-вероятно не бях.

Куки влетя, подмина ме и тръгна право към кафеварката.

— Говори ли с Гарет?

Аз я последвах.

— Да. Май в апартамента ми имаше клоун тази сутрин.

— Толкова ли е зле пижамата ми? — попита тя и взе да оглежда пижамата, с която още беше облечена. — Е, какво каза той?

— Не — примигнах аз срещу нея. — Мъртъв клоун.

— О. Починал?

— Да.

— Той отиде ли си? — попита тя и се огледа притеснено.

— Да. Премина.

— Добре, това обяснява забележката ти. Помислих си, че се правиш на интересна.

Много ми се доспа от пътуването. Май наистина ми трябваше доза адреналин.

— Хей, нали щеше да си легнеш пак.

— Легнах си, но все за сладкишчета си фантазирах. Сладкишчета от мъжки пол де. И като стана дума — рече тя и отпи яка глътка кафе, — Гарет гол ли беше?

— Защо пък да е бил гол? — попитах аз, като се опитвах да изглеждам намръщена, за да прикрия кикота, който се надигаше у мен.

— Само се чудех дали спи гол.

— Нямам представа дали спи гол. Едва ли би отворил вратата в този вид.

Тя кимна замислено.

— Това е добър довод. Ох, мамка му, трябва да събудя Амбър за училище.

— Добре, аз ще взема душ. Още мириша на кафе. Трябва да намина и до „Супер Дог“ по някое време днес. Напомни ми. — Тръгнах към банята.

— Дадено. О... — каза Куки и спря на вратата — забравих да ти кажа, че взех кутия кафе от офиса.

Аз спрях и й хвърлих най-суровия си поглед, изпълнен с изумление и разочарование.

— Откраднала си кутия кафе от офиса?

— Взех *назаем* кутия кафе от офиса. Ще купя ново от следващата си заплата.

— Не мога да повярвам.

— Чарли...

— Шегувам се, не се притеснявай — казах и махнах с ръка. — Да не би аз да го плащам?

Тя почти беше излязла, но отново се спря.

— Какво?

— Кафето. Не плащам за него.

— Откъде го вземаш?

— Отмъквам го от склада на татко.

Тя на свой ред ме стрелна с поглед, изпълнен с изненада и неодобрение, най-вече неодобрение, а аз вдигнах ръце в жест „таймаут“.

— Хайде сега, голяма работа. Решавала съм му случаите години наред. Най-малкото, което може да направи в замяна, е да ми осигурява по чаша кафе от време на време.

Баща ми беше детектив в полицейското управление на Албукърки и аз му помагах в работата от петгодишна. Някак много лесно е да разкриеш престъпление, като попиташ жертвата кой го е извършил. Когато татко се пенсионира, продължих да правя това за чичо Боб, също детектив в управлението.

— Крадеш кафето от баща си?

— Да.

— Аз пия крадено кафе?

— Всеки божи ден. Помниш ли онази сутрин, преди около месец, когато ни беше свършило кафето и дойде онзи въоръжен тип да се опита да ме убие, а Рейес се материализира от нищото и прекъсна гръбначния му мозък с огромния меч, който държи под мантията си, чичо Боб дойде с всички онези ченгета, а татко взе да разпитва за прекъснатия гръбнак?

След дълга пауза тя отвърна:

— Смътно. — Тонът ѝ преливаше от сарказъм.

— Да не повярваш, но имах нужда от чаша кафе след почти смъртоносното изживяване, а нашето беше свършило, така че взех една кутия от склада на татко.

— Чарли — изшептя Куки, като се оглеждаше, сякаш някой ни слушаше, — не можеш просто така да крадеш кафе от баща си.

— Куки, точно сега бих продала душата си за мока с мляко.

Тя кимна с разбиране.

— Много добре разбирам защо си го направила тогава, но не можеш да продължаваш.

— О, значи ти можеш да крадеш, но не и аз.

— Не съм крала. Взех назаем.

— Добре, щом това ти помага да спиш спокойно, *Бони*. Поздрави Клайд от мен.

Тя въздъхна тежко и си тръгна отново. Точно преди да затвори вратата на банята, се провикнах:

— Между другото, той отвори вратата без риза.

Тя ахна задъхано и промълви:

— Благодаря ти.

ГЛАВА 2

„Има голяма нужда от специален шрифт за сарказма.“

Надпис на тениска

Взех бърз душ, хванах косата си на раздърпана конска опашка, облякох удобни джинси и свободен черен пуловер и обух ботуши убиец, с които се сдобих от един рокер, задето му потанцувах в скута. И него си го биваше, след като преглътнах отвращението си от косми по гърба.

— Ти отговаряш за цялата къща, господин Уонг! — провикнах се, докато си събирах нещата. Господин Уонг вървеше с апартамента и беше нещо средно между съквартирант и зловец мъртвец, който се рее в ъгъла. В интерес на истината никога не бях виждала лицето му. Не беше лесно, тъй като той висеше, забил нос в ъгъла ден след ден, година след година. Но грубоватите му сиви дрехи подсказваха, че вероятно е бил емигрант от деветнайсети век или дори китайски военнопленник. Така или иначе, аз го харесвах. Искаше ми се да знам истинското му име. Наричах го господин Уонг, защото ми приличаше повече на господин Уонг, отколкото на господин Зелински примерно.

— Не прави нищо, което аз не бих направила.

Куки беше завела дъщеря си Амбър на училище, изминала бе пеша около трийсетте метра и беше подранила за работа. Бюрото ни беше на горния етаж над „Бедствие“, бара на татко, точно срещу сградата, в която живеехме. Беше хубаво, че пътят до работа е кратък — така вероятността да срещнеш катерица, заразена с бяс, бе малка.

Тръгнах към офиса, а мислите ми блуждаеха както винаги по посока на Рейес Фароу. Той се появяваше в мига, в който затворех очи, и явно никой от нас не можеше да промени това.

Бях потънала в спомена за последната ни среща в съзнанието ми, всяка частица женственост у мен пламваше при най-беглия спомен за

него и в този момент вълна от тъга ме изтръгна от размислите ми. Като жътвар усещах чувствата, които се излъчваха от хората, но не беше обичайно емоциите на обикновените хора да влияят на мислите ми. Отдавна се бях научила да ги изключвам като фоновия шум, освен ако не целях да ги опозная, да проуча аурата на този, когото разследвах. Днес вниманието ми беше привлечено от усещания, подобни на присвиване на сърцето, които се излъчваха от кола на отсрещната страна на улицата. Странното беше, че явно бяха насочени към мен. Погледнах натам. Стар модел буик бе спрял, отчасти скрит от камион за доставки, а в него видях тъмнокоса жена с големи слънчеви очила, която ме наблюдаваше през паркинга. Отблясъците на сутрешното слънце ми пречеа да видя повече подробности.

Въпреки че обикновено влизах през задния вход на бара и се качвах по вътрешната стълба, днес реших да заобиколя отпред, като се надявах да успея да я огледам по-добре.

Зяпах престорено безгрижно настрани, както правеше и жената, но в следващия момент тя запали колата и потегли. Тъгата и страхът, които остави след себе си, изпълниха въздуха около мен и не можех да не ги поема.

Спях на тротоара да потърся химикалка в джоба си, за да запиша регистрационния й номер на ръката си. Уви, нямах химикалка. Освен това бях успяла да забравя няколко от шестте цифри. Май имаше Л. Също и 7. Пустата ми краткотрайна памет.

Без да се впускам в други размишления се качих по стълбите до офиса. От входната врата се влизаше направо в рецепцията, галовно наричана „Светая светих на Куки, тъй че не смей да си качваш мръсните крака на шибаните мебели“. Или за кратко „ССКТЧНСДСКМКНШМ“.

— Здравсти, скъпа — рече тя, без да вдига поглед от компютъра си.

Препуснах към кафеварката, разположена в миниатюрното ми късче служебен рай. Кантората на „Разследвания Дейвидсън“ бе възтъмничка и възвехтичка, но хранех големи надежди, че един ден дървената ламперия ще излезе на мода.

— Случи ми се нещо супер странно.

— Припомни си нощта, в която си загубила девствеността си?

— За съжаление, не. Една жена, паркирала на улицата, ме гледаше.

— Хммм — изхъмка тя без особен интерес.

— Изпълнена бе с тъга. Направо я разяждаше.

Куки най-сетне вдигна поглед.

— Знаеш ли защо?

— Не, тя потегли, преди да успея да поговоря с нея. — Сипах във филтъра достатъчно количество кафе, та да пусне течност с вкуса и консистенцията на отработено машинно масло.

— Странно. Нали си наясно, че баща ти ще разбере, че крадеш от кафето му. Бил е детектив повече от двайсет години.

— Виждаш ли го? — попитах и показах кутрето си през вратата. — Въртя го на това сладурче, така че хич не бери грижа, кукличке.

— Не се надявай да те посещавам в затвора.

Входната врата се отвори и камбанката звънна.

— Мога ли да ви услужа? — попита Куки, а аз тръгнах към приемната да видя кой е.

— Да, искам да разговарям с Чарли Дейвидсън.

Влезе добре изглеждащ мъж с руса коса и светлосини очи. Беше облечен в бяла лекарска престилка, небесносиня риза и тъмносиня вратовръзка и държеше скъпо куфарче в едната си ръка. С невероятните си детективски способности стигнах до извода, че това е самият лекар, за когото ми говореше Гарет.

— Аз съм Чарли — казах, но без да се усмихна, в случай че грешах и той беше дошъл да ми предлага абонамент за списание. Не ми се искаше да го окуражавам.

Той протегна ръка.

— Аз съм доктор Нейтън Йост. Научих за вас от Гарет Суопс.

Беше странно спокоен за мъж, чиято съпруга е изчезнала. Чувствата му бяха объркани, но не по начина, който се предполагаше за мъж с изчезнала съпруга. По-скоро бяха на човек, загубил кучето си. Или с липсваща вежда след разгулна нощ, но не и с липсваща съпруга. Въпреки всичко, косата му беше рошава и запусната, а погледът му — уморен и тревожен, така че на пръв поглед можеше да мине за скърбящ съпруг.

— Заповядайте, моля. — Посочих му офиса си. — Кафето ще е готово след минутка или може би предпочитате минерална вода? —

попитах, след като той седна.

— Не, не искам нищо, благодаря.

— Няма защо. — Седнах зад бюрото си. — Гарет ми каза, че ще дойдете. Можете ли да ми разкажете какво се случи?

Той оправи вратовръзката си и огледа картините по стените. Имах три рисунки, дело на приятелката ми Пари. Двете изобразяваха детективи от старата школа, жени естествено, с меки шапки и шлифери и димящи оръжия на нивото на пламтящите им очи. Третата, разположена точно зад бюрото ми, бе по-скоро в стил готика — с момиче, което измиваше кръв от ръкавите си. Беше достатъчно абстрактна, че да не се различава много добре какво прави — наша си шега с Пари. В смисъл, че денят за пране идва, когато се порежеш на хартия или си пресрещнеш пръста.

— Разбира се — каза той, след като си пое дълбоко дъх. — Жена ми я няма вече малко повече от седмица.

— Ужасно съжалявам — казах и взех тефтер и химикалка от бюрото си. — Може ли да ми обясните какво се случи?

— Да. — Той стисна устни скръбно. — Съпругата ми беше излязла за дълго с приятели, затова не се притесних, когато се събудих около полунощ и нея още я нямаше.

— В кой ден беше това? — попитах, докато си записвах.

Той вдигна очи и се замисли.

— Миналия петък вечерта. Събудих се в събота, а нея още я нямаше.

— И вие я потърсихте на мобилния телефон?

— Да, а после се обадох на приятелите, с които беше излязла.

— Мобилният ѝ телефон беше ли включен?

— Нейният мобилен телефон?

Аз спрях и го погледнах.

— Нейният мобилен телефон. Беше ли включен, когато я потърсихте, или чухте направо гласова поща?

— Не съм сигурен — каза той и събра вежди. — Хм, май беше гласова поща. По това време вече бях много притеснен.

Грешен отговор.

— Естествено. По кое време се е разделила с приятелите си?

— Към два часа.

— Ще ми трябват имената и телефоните им.

— Разбира се. — Той потърси в куфарчето си и ми подаде един лист от кожената папка, която извади. — Това е списък на повечето от приятелите ѝ. Тези, с които беше онази нощ, са отбелязани.

— Чудесно, благодаря ви. Ами семейството?

— Родителите ѝ починаха преди няколко години, но тя има сестра тук в Албукърки и брат в Санта Фе. Той има строителна фирма. Вижте... — Той се приближи до бюрото ми. — Те не бяха много близки. Тя не обичаше да говори за това, но исках да ви кажа, в случай че ви се сторят неотзивчиви.

Интересно.

— Разбирам. И в моето семейство няма кой знае каква отзивчивост. — Със сестра ми наскоро бяхме възстановили връзката си след години безразличие, но с мащехата ми почти не си говорехме от десетилетия. При положение че повечето ѝ изказвания бяха груби и егоистични, приемах хладните ни отношения положително.

За да изглежда по-официално записах имената на брат ѝ и сестра ѝ и местата, където е работела като доброволец. Той сбърка глаголното време, но засега щях да отмина това.

— Получихте ли искане за откуп?

— Не, но от ФБР очакват точно това. Имам предвид, би трябвало да е това. Аз съм заможен. Просто ще ми поискат пари, нали?

— Не мога да съм сигурна, но определено е възможно. Мисля, че разполагам с достатъчно информация, за да започна. Имам само още един въпрос. — Погледнах го в стил Алекс Требек^[1] — съчувствено, с лека надменност, предимно защото Алекс Требек знае предварително отговора на финалния въпрос. Точно като мен сега. — Понякога имаме усещане, доктор Йост, някакъв инстинкт. Случвало ли ви се е?

През лицето му премина болка и той наведе глава.

— Да, случвало ми се е.

— А в този случай? Имате ли чувството, че жена ви е жива и чака да я намерите?

Без да отмества поглед от пода, той поклати глава.

— Ще ми се да вярвам, че е така, но вече не съм сигурен.

Отново грешен отговор. Би се провалил с гръм и трясък във финалния кръг на играта „Риск“. Грешките в глаголното време, фактът, че не знае дали телефонът на съпругата му е бил включен или не — ако я бе търсил изобщо, би трябвало да знае — дребната подробност,

че не беше споменал името на жена си през целия разговор, говореха за богат лекар с окървавени ръце. Пропускането на името ѝ означаваше, че вече не я възприема като живо същество. Въпреки че не беше сигурно доказателство за смъртта на госпожа Йост, това беше сериозен знак. Или пък умишлено се опитваше да не я възприема като личност, като я избутваше от съзнанието си.

Последната капка беше обстоятелството, че хората, чийто брачен партньор или дете са изчезнали, се вкопчваха в надеждата, че те са още живи с всички сили, особено само седмица след изчезването. Понякога, дори и след като видеха останките на близките си, не преставаха да се надяват. Просто не можеха да се откажат. Но някой, който е убил брачния си партньор, няма как да се опре на тази надежда, независимо че е фалшива. Това означаваше, че госпожа Йост най-вероятно беше мъртва. Нямах намерение да го уведомявам, че съм наясно с вината му, за в случай че грешах. Ако беше жива, щях да имам нужда от време да я намеря, преди той да довърши деянието си.

— Разбирам — казах. — Но трябва да продължавате да вярвате, че тя е добре, доктор Йост.

Той вдигна очи към мен, а погледът му беше престорено печален.

— Значи ще поемете случая? — попита със светнало лице. Все пак скърбящ съпруг, който прави всичко възможно да намери изчезналата си съпруга, би предизвикал по-малко подозрения.

— Е, за да бъда честна, доктор Йост, след като ФБР вече се занимава със случая, не съм сигурна, че мога да направя нещо повече.

— Но можете да направите нещо, нали? Мога да ви напиша чек още сега, ако опира до пари. — Той извади чекова книжка от папката и потърси химикалка в джоба на ризата си.

— Не, не опира до пари — отвърнах и поклатих глава. — Просто не искам да ви ги вземам, ако не мога да направя нищо.

Той кимна с разбиране.

— Нека проуча нещата за няколко дни. Ако реша, че мога да помогна на жена ви, ще ви се обадя.

— Добре — каза той и искрата на надежда проблесна отново. — Значи вие ще ми се обадите?

— Точно така.

Изпратих го до вратата и сложих ръка на рамото му.

— Обещавам, че ще направя всичко по силите си за нея.

Тъжна усмивка пробяга по лицето му.

— Ще платя колкото е необходимо.

Изпратих добрия доктор, изчаках секунда, после се обърнах към Куки и извъртях очи.

— Този е виновен колкото счетоводителя ми.

Куки ахна.

— Виновен е? Не изглежда виновен.

— Нито пък счетоводителят ми — отбелязах и взех да ровя из хартиите по бюрото й.

Тя се протегна и ме плесна по ръката.

— За какво е виновен счетоводителят ти?

Засмуках opakото на дланта си, преди да отговоря.

— За измислени цифри.

— Счетоводителят ти си измисля цифри?

— Защо иначе бих плащала на някого да се грижи за данъците ми? Добре де, все едно. — Вдигнах палец над рамото си. — Виновен. А ние имаме нова изчезнала съпруга. Явно им е сезонът.

Бяхме разрешили случай с изчезнала съпруга само преди две седмици. Междувременно аз бях отвлечена, измъчвана, простреляна и едва не допуснах Гарет, Куки и клиентът ни да загинат. Не беше лоша седмица, казах си без излишна скромност.

— Виновен значи. Това означава ли, че жена му е мъртва?

Бях наясно със статистиката и шансът отговорът да е „да“ беше деветдесет и пет процента, но аз не исках да работя, водена от такова предположение.

— Малко е неясно, но този си го бива. Сбърка глаголното време два пъти, от което разбрах, че той е убеден в смъртта на жена си. И нито веднъж не спомена името й.

— Това не е добре — отбеляза Куки с разтревожено изражение.

— Ако не усещах вината да струи от всяка негова пора, щеше напълно да ме заблуди.

— Мен ме заблуди.

Отправих й одобрителна усмивка и заявих:

— Ти винаги си заблудена. Вечно си мислиш добри неща за хората. Затова се разбираме толкова добре. Не успяваш да прозреш през чара ми и поразителната ми красота моята истинска същност.

— О, не, аз виждам истинската ти същност. Просто ми е мъчно за душевноболните. Мисля, че и вие заслужавате нормален живот като всички останали.

— Това е толкова мило — възхитих се като дрогирана клакьорка. Тя сви рамене.

— Опитвам се да оказвам положително влияние на тези, които не са такива късметлии.

В този момент ми хрумна нещо.

— Мамка му.

— Какво?

— Осъзнах нещо.

— Да не би пак да си забравила да си облечеш бельо?

Изгледах я от упор.

— След като добрият чичо доктор е виновен, той вероятно ще се опита скоро да ме убие. Не е зле да вземеш предпазни мерки.

— Ясно. С какво започваме?

— Може би с бронезилетка. Или поне лют спрей.

— Имах предвид случая. — Куки погледна зад мен. — О, здравейте, господин Дейвидсън.

Обърнах се и видях татко да влиза. Беше се качил от бара по вътрешните стълби, което не беше проблем, все пак беше собственик. Високата му слаба фигура изглеждаше малко прегърбена. Русата му коса не беше сресана, а под кървясалите му очи имаше лилави сенки. Не от хубавото лилаво. Беше тъмносивкаволилаво, каквото носят депресираните.

Нещата между нас не бяха същите, откакто той допусна да се опитат да ме убият преди известно време. Един от тези, които беше пратил на топло, докато беше детектив, решил да си оправя сметките с татко, след като бил освободен от затвора, като погне семейството му. Така че баща ми набързо ме бе превърнал в мишена, за да спаси сестра ми и мащехата ми от подлия план на онзи, при което едва не се простих с живота си. Това не беше проблем. Проблемът беше, че убеден, че ще заловят онзи, преди да е навредил на някого, изобщо не ми беше споделил, че е изпратил убиец по петите ми. Това ме направи уязвима. Беше ми прикачил Гарет Суопс като опашка, което обикновено е достатъчна защита и за президента, докато произнася реч против оръжията пред Националната оръжейна асоциация, но

новият човек, когото Гарет прикрепил към мен, решил да отскочи за кафе точно в момента, когато освободеният затворник си наумил да убива. Имах и неприятен белег през гърдите като доказателство. Или по-скоро щях да имам, ако не оздравявах толкова бързо. Сигурно върви с дължността жътвар на души.

Такива семейни провинения трудно се забравяха. Все пак ми се искаше да загърбим лошото, но вината струеше от него като евтин одеколон, като постоянно напомняше за случилото се и го държеше на ръка разстояние. Изглежда му беше трудно да си прости. Тази вина му се отразяваше сега, както се случва обикновено.

Не можех да преценя дали силните емоции, които излъчваше в момента, се дължаха на инцидента, или имаше нещо ново и подобро, без добавени стабилизатори, пълнители или изкуствени оцветители. Той определено се цупеше. Може би имаше киселини в стомаха. По-вероятно беше чул репликата за лютия спрей.

— Здравсти, татко. — Сkochих към него и го целунах по сърдитата буза.

— Миличка, може ли да поговорим?

— Да знаеш, като нищо може. Ей сега се връщам — казах на Куки.

Татко й кимна и затвори вратата между стаите ни, като че щеше да помогне. Пред тази врата кула от карти би изглеждала неразрушима.

— За кафето ли става въпрос? — попитах, обзета от внезапно притеснение.

— Кафе?

— О... уфф... хм, искаш ли една чаша?

— Не, ти си сипи.

Налях си набързо една чаша от контрабандното кафе и седнах зад бюрото си, а той се отпусна на стола срещу мен.

— Какво има? — попитах.

Вдигна поглед към мен, спря и отново го отмести, като избягваше да срещне моя. Лош знак.

С тежка въздишка сподели величествената безумна мисъл, която му тежеше на сърцето.

— Искам да се откажеш от детективската работа.

Въпреки че изявлението бе само една идея по-малко шокиращо от диагноза за венерическо заболяване, не можех да не се възхитя на

директния му подход. Като бивш детектив, пенсионираше се с почести, умееше да бъде най-прикритият от всичките ми близки, така че промяната беше приятна.

Но да се откажа от бизнеса си? Същия бизнес, който съм създала от нищото, само с помощта на собствените си ръце и на дизайнера Луи Вюитон? Бизнеса, за който съм жертвала кръв, пот и сълзи? Може би без сълзи и пот, но кръв — да. Много кръв.

Да се откажа? Малко вероятно. Освен това, с какво щях да се занимавам? Туй то, трябваше да ида в училището за магьосници, когато имах този шанс.

Размърдах се в стола, а татко чакаше отговор. Беше съсредоточен, погледът му беше станал остър и непоколебим, насочен към моя. Необходима ми беше тактика. Предпазливост. Може би и карамелови бонбони с шоколад.

— Ти да не си се побъркал? — попитах и веднага осъзнах, че планът ми да бъда чаровна и подкупваща се изпари в мига, в който си отворих устата.

— Чарли...

— Не, татко. Дори не мога да повярвам, че ме молиш за това.

— Не те моля. — Острият му тон накара заплахата, скрита под повърхността, да изскочи и да ме удари с такава сила, че дъхът ми спря. Той сериозно ли говореше? — Можеш да се грижиш за бара на пълен работен ден, докато си намериш нещо друго.

Очевидно.

— Освен ако не искаш да останеш за постоянно, разбира се. Имам нужда от човек да ми води счетоводството, инвентаризацията и да прави поръчките.

Какво ставаше, дявол го взел?

— Ще те разбера, ако не искаш. Мога да ти уредя нещо друго. А може и да продължиш да учиш за магистратура. — В очите му проблесна надежда. — Аз ще платя. До последния цент.

— Татко...

— Нони Бачича си търси нов офис мениджър.

— Татко...

— Ще те наеме веднага.

— Престани, татко. — Скочих от стола, за да му привлека вниманието. Когато успях, опрях длани на бюрото, наведох се напред и

изрекох възможно най-мило:

— Не.

— Защо не?

— Защо не? — Вдигнах ръце изумена. — Защото не става дума само за мен. Имам служители.

— Имаш Куки.

— Точно така, а наемам и други разследващи, когато ситуацията го изисква.

— Куки може да си намери работа навсякъде. Знаеш много добре, че е висококвалифицирана.

Беше прав. Не й плащях колкото заслужаваше, но й харесваше тук. И на мен ми харесваше тя да е тук.

— Имам и случай. Не мога да нарежа всичко просто така.

— Ти не взе парите му. Чух те. Нямах случай.

— Една жена е изчезнала.

Той също се изправи.

— И този мъж е отговорен — отсече той и посочи входната врата. — Само кажи на чичо си Боб и стой настрана.

Позволих на яда да се изплъзне от устните ми.

— Имам средства, с които те не разполагат. Знаеш това по-добре от всеки. Мога да помогна.

— Да, като предадеш на чичо си всичко, което откриеш. — Той се наведе напред. — И като стоиш настрана.

— Не мога да направя това.

Той сви рамене, гневът и разкаянието се бореха у него.

— Поне ще си помислиш ли?

Стоях, онемяла от идеята. Собственият ми баща ме караше да се откажа от това, с което изкарвах прехраната си. От моето призвание. Трябваше да се досетя, че нещо става, когато ме предостави на убиец.

Той тръгна да си ходи, а аз приближих бюрото и сграбчих ръката му далеч по-отчаяно, отколкото ми се искаше.

— Татко, защо е това?

— Не се ли досещаш? — Изглеждаше изненадан, че питам.

Направих усилие да схвана същността на мисълта му. Това беше татко. Най-добрият ми приятел, докато бях малка. Единственият човек, към когото можех да се обърна, който вярваше на мен, на способностите ми, без да ме гледа, сякаш съм изрод от пътуващ цирк.

— Защо, татко? — Опитах се да смекча болката в гласа си. Не успях.

— Защото — изрече той с дрезгав глас — не мога повече да седя безучастно и да гледам как те бият, отвличат, прострелват... ти кажи още какво, по дяволите. И това се случва, откакто започна тази работа.

Той протегна ръце, за да посочи офиса ми — втория си етаж — като че ли сградата имаше някаква вина.

Пристъпих назад и се тръснах отново на стола си.

— Татко, разрешавам криминални случаи от петгодишна, помниш ли? За теб.

— Но аз никога не съм те въвличал в мръсната работа. Държах те настрана.

Не можах да сдържа дрезгавия лаещ смях. Да каже такава глупост.

— Преди две седмици, татко. Или вече забрави мишената, която начерта на гърба ми? — Беше евтин трик, но същото можеше да се каже и за идването му тук с настояване да напусна работата си.

Вината, която очевидно го поглъщаше, повлия на моята решителност. Аз я отстоявах. Без значение какъв бе планът му, когато бившият затворник беше започнал да ни преследва, той се бе справил зле, а сега си го връщаше на мен.

— Добре — промълви той, — заслужавам си го, а останалите случаи? Онзи път, когато ядосаният съпруг дойде да те търси въоръжен. Когато двамата мъже те отвлякоха и те смляха от бой, преди да се появи Суопс. Когато хлапе те удари и падна от десетметровия покрив на склад.

— Татко...

— Мога да продължа. И то доста дълго.

Знаех, че може, но той не разбираше. Тези неща си имаха обяснение. Наведох глава, чувствах се странно, като нацупено детенце. Не можех да повярвам, че баща ми ме кара да се чувствам толкова малка. Учудваше ме, че има желание да го прави.

— Значи отговорът ти е молба към мен да се откажа от всичко, за което съм се трудила?

Той издиша бавно.

— Да, предполагам, че е така — каза, като се обърна и тръгна към вратата. — И спри да вземаш от кафето ми.

— Наистина ли си мислиш, че ако зарежа бизнеса, това ще облекчи вината ти?

Дори не забави крачка, но го жегнах. Усетих бързия мощен полъх на чувството, преди да се скрие зад ъгъла.

След като се поядосвах няколко минути — само донякъде заради историята с кафето — се стегнах и се върнах в офиса на Куки.

— Спукана ни е работата. Той знае за кафето.

— Не е прав — промълви тя, без да отмести поглед от компютъра, сякаш се чувстваше засегната.

— Не, аз наистина вземах от кафето му. — Седнах на стола срещу нея.

— Не съм висококвалифицирана.

— Да, миличка, такава си — казах аз, прибягвайки с неудоволствие към тактиката „честността е най-добрата стратегия в бизнеса“.

Тя спря да пише и ме погледна.

— Не, обичам тази работа. Никой друг не прави това, което правим ние. Никой не спасява човешки живот като нас. Как би могъл някой да иска повече? — Нейната разпаленост ме изненада. Не бях си давала сметка какво означава за нея работата ни.

Насилих се да се усмихна.

— Той просто е разстроен. Ще му мине. Е, за кафето може би не.

Куки се замисли за миг и каза:

— Може би... може би, ако му кажеш.

— Какво да му кажа?

— Ами той знае, че виждаш мъртви хора, Чарли. Би те разбрал. Наистина. Дори сестра ти знае, че си жътвар на души.

Поклатих глава.

— Не мога да му кажа такава неща. Как би се почувствал? Да разбере, че дъщеря му е родена като жътвар на души? — Всичко, свързано със смъртта, имаше лоша слава.

— Дай ми ръка.

Сведох поглед към ръцете си и я измерих подозрително.

— Да не си започнала отново да гледаш на ръка? Нали знаеш какво мисля за това?

Тя се засмя.

— Няма да ти гледам. Дай ми ръката си.

Подчиних се неохотно.

Тя я хвана между дланите си и се наведе към мен.

— Ако Амбър имаше твоите способности, щях много да се гордея с нея. Щях да я обичам и подкрепям, независимо колко зловещо звучи работата ѝ.

— Но ти не си като баща ми.

— Не съм съгласна. — Тя стисна ръцете ми с обич. — Баща ти винаги те е подкрепял. Всичкият този негативизъм, потисканата агресия и омразата към себе си...

— Въобще не се мразя. А задника си го обожавам.

— Всичко е по вина на мащехата ти и начина, по който се е отнасяла към теб. Не на баща ти.

— Мащехата ми е кучка — съгласих се. — Но не съм сигурна, че мога да кажа на татко. Не и това. Не и че съм жътвар на души. — Издърпах ръката си.

Тя я пусна.

— Просто си мисля, че може да приеме нещата по-добре, ако разбере, че вършиш нещо повече от това да говориш с мъртви.

— Може би.

— Е, наистина ли счетоводителят ти е кривнал от правия път?

— Да, като саморъчно направена подстрижка — потвърдих аз, благодарна за смяната на темата. — Трябваше ми цяла вечност, за да намеря счетоводител с гъвкави морални ценности. — Дори намигнах два пъти, за да подчертая казаното. — Явно си имат някакъв етичен кодекс, който се стараят да заобиколят.

Мобилният ми телефон звънна. Извадих го от джоба си и погледнах кой ме търси. Беше Нийл Госет, приятел от училище, който сега беше заместник-комендант на затвора в Санта Фе.

— Ало? — изрекох, защото не ми изглеждаше удобно да кажа: „Подплънките на Чарли“.

— Рейес иска да говори.

---

[1] Известен американски телевизионен водещ на играта „Риск“ („Джепърди“). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

„Да му се не види, Джим!“

Надпис на тениска

— Преди време, в галактика, подобна на тази, се родило момиченце с чифт прекрасни родители, които се казвали Мама и Татко.

— Това вече ми е известно.

— Тя имала тъмна коса — казах аз в телефонната слушалка, без да обръщам внимание на репликата на налудничавата си сестра Джема, докато карах Мизъри по междущатската магистрала към Санта Фе. Надявах се да няма полицаи наоколо, защото не ми беше нужна нова глоба, задето говоря по телефона, докато шофирам.

Гарет беше дал зелена светлина за Мизъри, след като я прегледа за механични повреди след онзи лек сблъсък, а явно и Мизъри ми беше простила, така че можехме да потеглим. Възложих на Куки рутинната задача да провери миналото на добрия лекар и напуснах офиса с такава скорост, че след мен се разхвърчаха хартии.

— Имала и блещукащи златисти очи, към които сестрите гукали по цял ден — продължих аз.

— Сестрите са гукали? Това ли разказваш на хората?

— Майката толкова обичала дъщеря си, че жертвала живота си, за да даде шанс на момиченцето си.

— Всъщност не мисля, че е било въпрос на избор.

— В деня, в който се родила дъщеря ѝ, майката умряла и преминала през бебето отвъд, тъй като момиченцето било надарено с магия и светлина, но това натъжило баща ѝ. Не светлината. Той не знаел за това. Преминаването на майката отвъд.

— Схванах.

Задминах камион, чийто шофьор явно не беше наясно, че днес сто и петдесет километра в час са това, което някога бяха сто.

— Момиченцето прекарало в родилното три дълги дни.

— Три дни? Сигурна ли си? — попита Джема със съмнение.

С Джема сме сестри и тя винаги е била наясно, че виждам мъртви хора и че съм единственият жътвар на души отсам Млечния път, вследствие на което помагах на татко, а сега и на чичо Боб в разследванията им. Но никога не сме били особено близки. Открих, че статутът ми на въплъщение на смъртта я отблъсква, а съвсем наскоро установих, че не работата ми я държала на дистанция, а изискването ми да стои далече. Не си бях представяла, че ще го приеме на сериозно.

— Да, престани да ме прекъсваш — скастрих я и се отклоних, за да избегна една гума на пътя. Да оставят гума точно тук. — Докъде бях стигнала? А, да. Никой не идвал да я вземе. Никой не идвал да я види, освен тълпата от мъртви хора, които се струпали на бдение, докато баща ѝ се справи с тъгата дотолкова, че да дойде и да прибере момиченцето вкъщи.

— Мисля, че не бяха три дни.

— Бебето си спомняло това, защото имало много добра краткотрайна памет за новородено.

— Очевидно — каза Джема. — Минавай към интересната част.

Джема беше психиатър, което означаваше, че може да се справи с проблемите на всички останали, освен със своите. Това беше едно от нещата, по които си приличахме. Външността ни обаче не беше от тях. Аз имах тъмна коса и златисти очи, а тя беше класическата руса, синеока красавица, по която мъжките сърца потрепваха. Аз също умеех да накарам сърцата на мъжете да трептят, но успехът ми се дължеше на шантави умения. На способностите на езика ми.

— Значи знаеш, че си спомням деня на раждането си?

— Аха, казвала си ми го хиляди пъти, когато бяхме малки.

Леле, не си спомнях това.

— Значи съм ти казала за огромното страшно създание, обвито от полюшваща се черна мантия, която изпълваше родилната зала като океански вълни, разбиващи се в стените ѝ. Как кръжеше в ъгъла, как остана с мен три дни и ми обещаваше, че татко скоро ще дойде, въпреки че така и не чух гласа му. А това, че се страхувах от него до смърт, защото сякаш самото му присъствие изсмукваше силите ми и спираше дъха ми?

След дълга пауза, която ме накара да се зачудя дали не е заспала отново, тя каза:

— Не, не си споменавала тази част.

— О, добре тогава. — Забарабаних с пръсти по волана в ритъма на класическия рок, който звучеше като фон, доволна, че мога да продължа с разказа си. — На третия ден, когато таткото на момиченцето най-сетне се появи да я вземе вкъщи, на нея много ѝ се искаше да го попита: „По дяволите, къде беше, татко?“. Само че не беше усъвършенствала говорните си умения. Годиците минаваха, а момиченцето беше щастливо. Не беше виждало повече голямото страшно създание, а татко ѝ май наистина я харесваше. Ако не броем онзи път, когато ѝ даде пюре от грах, но грешката си беше негова. А после доведе вкъщи жена на име Дениз и щастието помръкна.

— Добре — каза Джема, — ясна ми е историята за мащехата. Разкажи за огромното създание.

Рейес вероятно бе единственият съкрушителен момент в живота ми, неизвестен за Джема, като изключим нощта, прекарана със 122-ри стрелкови батальон. Празнувах повишението на един от другарите си. Съдействах им. Проклети охладители за вино. Научих много за изплъзващите маневри онази нощ. Открих и безграничната си воля, която ми помагаше да преживея и най-опустошителния махмурлук.

— Хубаво, ще ти го поднеса в стил образователна детска програма.

— Шофираш ли?

— Не.

— Сигурна ли си? Чувам шум от коли.

— Да.

— Добре, ще го приема в този вариант, понеже имам пациент в девет часа.

— Ясно — казах аз и погледнах часовника си. — И така, родена съм и огромното същество е там, обвито в черна мантия. Удивителен е, но и плашещ. И ме нарече Дъч.

— Я почакай.

— Имаш пациент след секунди. Не можеш ли да отложиш въпросите за края?

— Нарекъл те е Дъч? При раждането ти?

Леле, малко се изненадах, че Джема се хвана точно за това.

— Помниш, нали?

— От онази вечер, когато попречи на мъжа да бие онова хлапе. Момчето, което спасихме, те нарече Дъч.

Биваше си я. Когато с Джема бяхме ученички, една вечер ѝ помагах за училищен проект в опасен квартал. Тя искаше да направи видео материал за живота на улицата, за суровото лице на Албукърки. Бяхме се свили в ъгъла на едно изоставено училище и буквално треперехме от студ, когато забелязахме движение пред прозореца на един малък апартамент. С ужас осъзнахме, че един мъж бие момче, и първата ми и единствена мисъл беше да го спася. В отчаянието си запратих тухла по прозореца на мъжа. Учудващо подейства. Той спря да бие момчето и ни подгони. Ние побягнахме към тъмна уличка и търсехме дупка в оградата, която се изпречи пред нас, когато видяхме, че и момчето се е измъкнало. Беше се превил на две на ледената земя, кашляше и се опитваше да си поеме дъх през болката.

Запрепъвахме се обратно към него, той ни погледна, а по лицето му се стичаше кръв и капеше от невероятната му уста. Предложихме да му помогнем, но той отказа, дори стигна дотам да ни заплаши, за да си тръгнем.

Нямахме друг избор. Оставихме го там, ранен и кървящ, по аз се върнах на следващия ден и разбрах от хазяйката, че семейството е заминало посред нощ, като са я завлекли с наема за два месеца. Тя ми каза и името му. Рейес. Само това знаех — години наред това име ме крепеше. Когато най-сетне го открих десет години по-късно, не се учудих, че е прекарал времето в затвора за убийството на същия онзи човек.

А в онази нощ, когато се опитахме да го спасим, той ме беше нарекъл Дъч.

— Не мога да повярвам, че навърза нещата — казах аз. — На мен ми бяха нужни години.

— Е, аз съм по-умна. А има ли някаква връзка?

— Да. Онова същество и Рейес Фароу са едно и също.

След като ѝ отне известно време да осмисли новината, тя попита:

— Как е възможно това?

— Трябва да ти кажа още нещо за Рейес. — Рядко разкривах истината, цялата истина и нищо друго освен истината за Рейес на някого, освен на няколко избрани души, като вероятно ги изправях

пред смъртна опасност с това. Джема вече знаеше доста и затова от дълго време я държах на една ръка разстояние. Исках да имаме някогашните отношения. Исках отново да сме близки. Мащехата ни Дениз беше забила клин между нас, но аз не исках вече да сме разделени. Без повече раздели. Точка.

— Трябва да разбере три неща, преди да ти кажа — рекох.

— Добре.

— Първо, седнала ли си?

— Да.

— Второ, психически стабилна ли си?

— Повече, отколкото ти ще бъдеш някога.

Е, това беше незаслужено.

— И трето, как се пише шизофрения?

— Това пък какво общо има?

— Нищо, исках просто да проверя дали ще ми отговориш.

Тя издиша бавно.

— Какво щеше да кажеш?

— Добре, но помни, че те предупредих.

— Чакай, не си. Нямах предупреждение.

— Точна така, знам, това беше предупреждението ми. „Помни, че те предупредих“ беше предупреждението ми.

— О, извинявай.

— Приключи ли?

— Да.

— Мога ли да продължа?

— Чарли.

— Добре, слушай. Рейес Фароу е син на Сатаната. — Уф, казах го. Изрекох го. Разголих си душата. Споделих тайната. И зачаках. Погледнах телефона си. Още беше на линия. — Джема?

— Онзи Сатана?

— Да.

— Питам, защото имах пациент, който по едно време смени името си на Сатана. Сигурна ли си, че не той е бащата на Рейес?

Опитах се да сдържа смеха си.

— Не, Рейес Фароу е прекрасният, вироглав и непредвидим син на Сатаната, който избягал от ада преди векове, за да бъде с мен. Чакал да се родя, след това избрал семейство, в което да се роди на Земята

самият той. Обаче малко след това бил отвлечен и продаден на мъжа, който го отгледал — Ърл Уокър. Но той е жертвал всичко, за да бъде с мен, Джема, знаел е, че когато се роди, няма да си спомня кой е той, нито коя съм аз. Спомените му започнали да се връщат преди няколко години, оттогава и аз получавам информация за миналото му и за ситуацията, обаче на час по лъжичка. — Задминах камион, натоварен с крави, които ме гледаха с големите си кафяви очи. Бедничките. — Затвори ли ми?

— Добре, имам прозорец в четири часа във вторник. Ще си отбележа с молив двоен сеанс за всеки случай.

— Не съм луда, Джема, знаеш го.

Тя се съгласи с неохотна въздишка.

— Знам, че не си, но никога не съм вярвала в Сатаната, а сега ти ми казваш, че не само е реален, а има и син? И този син те дебне от раждането ти?

— Да. В общи линии. И от десет години е в затвора за убийството на човека, който го е отгледал, мъжа от онази нощ.

— Майко мила, той го е убил? Това не е често явление.

— Да, знам. Рядкост е малтретирано дете да се изправи срещу насилника си, но се случва.

— Значи Рейес е създанието, което те преследваше?

— Да. Според онова, което научих, е имал припадъци като дете и по време на тях е напускал тялото си и се е превръщал в онова същество или Големия Злодей, както го наричах. Беше някаква гигантска сила, която спасяваше живота ми всеки път, когато бях в опасност.

— Бил е той? Когато беше четири-пет годишна?

— Не мога да повярвам, че си спомняш това. Той се появяваше отново и отново. Когато онзи осъден сексуален насилник се опита да се забавлява с мен, Големия Злодей дойде. Когато един съученик се опита да ме прегази с колата на баща си, Големия Злодей дойде.

— Да, спомням си. Оуен Вон се опита да те убие.

— Точно така и Големия Злодей го спря.

— Оуен изглеждаше съвсем нормален. Разгада ли тази история?

— Не. Той ме мрази и до днес.

— Проклетник.

— Да, а веднъж, когато един в колежа искаше да ме опознае по-добре, опрял нож на гърлото ми, Големия Злодей пак се появи.

— Не си ми разказвала това — смъмри ме тя.

— Ти вече не говореше с мен.

— Не ти говорех, защото ти така ми каза.

— Знам. Съжалявам.

— Попадала ли си в други ситуации с опасност за живота?

— О, да, в безброй. Съпругът побойник на една клиентка искаше да ме довърши с трийсет и осем калибров пистолет с хромирана дръжка, но Големия Злодей дойде. Списъкът продължава. Да пукна, ако мога да си обясня защо ме плашеше до смърт. От нищо друго не съм изпитвала страх още от малка. Играя си с мъртъвци още от раждането си, а Големия Злодей всяваше ужас у мен. Това ме подсеща за причината, заради която ти се обадох.

— Да ми дадеш материал за кошмари до края на живота ми?

— О, не, това е само допълнителен бонус. Защо се боях толкова от него?

— Миличка, първо заради това, че е бил огромен, силен и черен.

— Да не ми казваш, че съм расистка?

— Не, Чарли, казвам ти, че имаш инстинкт за самосъхранение като всички нас. Нямало е как да не го възприемаш като заплаха. Освен това шофираш. Къде отиваш?

— Помисли по въпроса и ми се обади — помолих я аз, напълно неудовлетворена от отговора ѝ. Не чух никакви фройдистки теории. Даже нямаше и намек за Юнг или Ериксон. Нищичко в духа на Опра. — Коего ме подсеща за втората причина да те потърся. Пътувам за Санта Фе да го видя. Нали помниш как пострада в мазето на жилищната ми сграда преди две седмици? — Тя знаеше, че Рейес е бил ранен. Не знаеше защо.

— Да.

— Случи се нещо странно на път за вечността. Демони, избягали от ада, всъщност няколкостотин от тях, измъчваха материалното му тяло, за да ме подмамят при себе си.

— Демони?

— Демони.

— Онези...

— Да. Адски пламъци и сяра.

— И защо им е да те примамват? — попита тя след дълго мълчание с леко треперещ глас.

— Защото като жътвар на души съм портал към рая и те го искат.

— Аха.

— Но трябва да знаеш, че и Рейес е портал, изход от ада, така че искат и него.

— Мм-хмм.

— Знаем, ясно? Благодаря, че ми каза. Спомняш ли си татуировката му от онази вечер? Тя е карта за портите на ада, но това е друга история. Та неговата теория е, че така бил прекалено уязвим и трябвало да остави физическото си тяло да умре. Моята теория, от друга страна, е, че не бива. Той си държи на неговото, аз — на моето...

— Чарли — грубо ме прекъсна тя, — всичко това е невъзможно. Какви ги говориш...

— Следи ми мисълта. — Усещах паниката да се надига в гласа ѝ. Все пак ми беше едновременно сестра и психоаналитик. Никой не бе по-квалифициран от нея за подобен разговор. Бях открила страхотните си способности в нощта, когато победих демоните, но какво бях сторили с Рейес само. Дори и на мен ми се завиваше свят, като се замислех за това. Май не ѝ беше нужно да чува за този епизод.

— Опитвам се.

— Така че — заговорих забързано, преди да съм изпуснала пълното ѝ внимание, — за да предотвратя самоубийството му, свързах нематериалното му съществуване с физическото му тяло.

— Какво си направила?

— Зная. Но бях отчаяна. Той щеше да се самоубие. Само да знаеш на какво е способен с меч си. О, разказах ли ти за огромния му меч? И не, не използвам метафора. Така че, трябва да ти кажа...

— Чакай, Чарли — прекъсна ме тя отново — *Свързала* си го? Какво точно следва от това?

— Обикновено загаряваш по-бързо.

— Направо ме побъркваш! — Тя буквално ми се развика и си дадох сметка, че трябваше да водим този разговор очи в очи. По телефона не се ориентирах в настроението ѝ толкова добре. Тя трябваше да вземе това предвид.

— Знаем, извинявай. — Може би трябваше да обяснявам по-разбрано. — Ами, с други думи, той не може да напуска материалното

си тяло. Свързан е с него. А сега Рейес Фароу, едно от най-могъщите създания във вселената, иска да говори. — Стомахът ми се свиваше всеки път, когато се сещах за това. — А, и още... — За малко да забравя най-интересното. — Татко идва в офиса тази сутрин и настоява да се откажа.

— От срещите със сина на Сатаната?

— Не, от детективската работа.

— О, ясно.

— Е, какво мислиш?

— За татко?

— Не, с татко ще се оправя. — Въпреки че май нямаше да е лесно. Последния път, когато се държеше странно, един мъж ме нападна с касапски нож. Наточен. Ножът, не мъжът. — За Рейес, тръгнала съм да говоря с него.

— Чарли, главата ми едва побира това, а и пациентът ми за девет часа е тук.

— Сериозно? Ще ме зарежеш ли?

— Само временно. Обади ми се след един час.

— Малко вероятно — отговорих аз, но тя вече беше затворила. Боже. А аз изцяло на нея разчитах.

Не беше лесно да приемеш всичко това. Ясно ми беше.

Не беше лесно да приемеш Рейес Фароу, по дяволите. Освен това в момента трябваше да се съсредоточа в търсенето на изчезналата съпруга на доктор Йост, вместо да кръстосвам страната с надежда за аудиенция с принца на долната земя. Толкова ми беше ядосан, след като го свързах, че отказваше да ме види. Точно затова бях изненадана, когато Нийл Госет се обади.

Сега всичко излизаше на повърхността. Чувствата, свързани с Рейес, вряха и кипяха у мен. Бях го търсила толкова дълго, споменавах го в молитвите си всяка вечер, а после открих, че вече над десет години е в затвора за убийство. Бях разочарована, но по егоистични причини. Исках да бъда с него. Искаше ми се да го бях спасила онази вечер, когато с Джема бяхме ученички, да го бях отвела от онзи ужасен момент, от онзи ужасен човек. Но той не прие предложението ни да помогнем. Когато узнах, че е убил мъжа, който го биеше жестоко тогава, се почувствах виновна. Тогава дори не знаех кой е той, че буквално е син на Сатаната. Научих съвсем наскоро.

— Трябва да е гадно да израснеш в ада — казах на глас.

— Пак ли си говориш сама?

Обърнах се към тринайсетгодишния мъртъв бандит, който се появи на съседната седалка.

— Здравсти, Ейнджъл. Как са нещата от другата страна?

Бях се запознала с Ейнджъл същата вечер, когато срещнах и Рейес. Беше умрял десет години преди това, когато най-добрият му приятел решил да извърши убийство от кола, без да сподели с него преди това. Тъй като Ейнджъл шофирал, бил леко изненадан, когато приятелят му започнал да стреля от прозореца на откраднатата от майка си кола. В желанието си да го спре, Ейнджъл платил най-високата цена. От моята позиция обаче, цената, плащана от мен всеки ден, ми излиза доста солена. Не знам с какво съм заслужила малкото леке. Не че бих се лишила и от една минута общуване с него.

— Супер — отвърна той и сви рамене. Носеше мръсна тениска и червена кърпа, която обрамчваше физиономията му, смесица от детска невинност и младежка пакостливост. — Мама има цял куп нови клиенти. Има статия за нея във вестника и там се казва, че е най-добрата козметичка в целия град. Била царица с комедоните, каквото и да значи това.

— Леле, това е страхотно. — Ударих го по рамото и той се ухили глуповато.

— Ами да — каза той. — Е, имаме ли случай?

— Всъщност да. Има един лекар, който се е опитал да се отърве от жена си.

— Сериозно?

— Сериозно.

— Богаташ?

— Да.

— И е извършил престъпление? Стига бе.

Усмяхнах се и оставих Ейнджъл да си позлорадства. Нищо не го радваше така, както богаташи, които вършат глупости.

— Приключи ли? — попитах, след като той изреди всички основания богатите да получават по-строги присъди от бедните, а не обратното.

— Трябва да има скала. Колкото си по-богат, повече рискуваш.

— Сега вече приключи ли?

— Май да.

— По-добре ли ти стана?

— Би могло, ако ми беше позволила да те видя гола.

— Та този лекар — прекъснах го, преди да се заплесне твърде много — е направил нещо на жена си, а след това я е обявил за изчезнала. Няма труп, затова искам ти да го проследиш. Може да ни заведе право при нея.

— Свършил ли е работата?

— Точно това искам да разбереш. Надявам се, че ще ни отведе при нея. Нещо като връщане на местопрестъплението, сещаш ли се? — Дадох му цялата информация за доктор Нейтън Йост, включително описанието му и домашния му адрес.

— Добре, но ако го е извършил, защо просто не го арестуващ?

— Аз не извършвам арести.

— За какво те бива тогава? — подразни ме той.

Отвърнах му с най-чаровната си усмивка. Онази, сияйната, не зловецата.

— Това е тема за дълга дискусия, красавецо.

— Не ми изглежда добра идея. — Той си играеше с решетките на климатика. Зачатъкът на растителност по брадичката и над горната му устна му придаваше почти мъжествен вид.

Имаше тъмнокафяви очи с гъсти мигли и ъгловата челюст, с каквато всеки мексикански гангстер би се гордял.

— Може би имаш право — казах и отново насочих вниманието си към един мотоциклетист, явен самоубиец, ако можеше да се съди по криволиченето му между колите. — Може и да не ни помогне, но е единственото, което ми хрумва и искам да го пробвам.

— Не, за теб говоря. Това, че отиваш да се видиш с него.

Ейнджъл никога не си е падал по Рейес. Май не можеше да го види другояче, освен като син на Сатаната.

— Защо го казваш?

Той въздъхна притеснено, сякаш ми го бе обяснявал хиляда пъти.

— Обяснявал съм ти хиляда пъти. Рей'азиел не е това, за което го мислиш.

Само при споменаването на името на Рейес от другия свят ме побиха тръпки.

— Миличък, аз знам какво е той, не помниш ли?

Ейнджъл се взира през прозореца в продължение на почти километър, а после промълви:

— Той е много ядосан.

Кимнах.

— Знам.

— Не, не знаеш. — Той се втрени в мен, а огромните му кафяви очи силно се присвиха. — Сърдит е. Ама направо вселенски сърдит.

Не бях съвсем сигурна какво иска да каже, но хубаво.

— Чак толкова ли?

— Дори не подозирах, че могъществото му стига дотам. Просто мисля, че сега не е подходящ момент да го посетиш.

— Аз го свързах, Ейнджъл.

Той ме погледна умолително и събра вежди в тревожна гримаса.

— И така трябва да си остане. Моля те, Чарли. Ако го освободиш... не се знае какво ще направи. Той е бесен.

Подъвках долната си устна известно време, преследвана от чувство за вина.

— И без това не знам как — признах.

— Какво? — попита изненадан той. — Не знаеш как да го освободиш?

— Не. Вече опитах.

— Не! Недей. — Той започна да размахва ръце, сякаш за да зачеркне тази идея. — Просто го остави. Така или иначе причинява всевъзможни гадости по света. Какво ли ще направи, ако го освободиш?

— Какво искаш да кажеш? Какви гадости причинява?

— Обичайните. Земетресения, урагани, торнадо.

Опитах се да се усмихна, но не се получи.

— Ейнджъл, тези неща се случват от само себе си. Рейес няма нищо общо...

— Ама ти наистина ли не си наясно? — Той ме погледна, сякаш бях наполовина глупачка и наполовина идиот.

— Ейнджъл, как би могъл Рейес да влияе на времето? — Никога не бях приемала Ейнджъл като привърженик на теории за конспирация. Кой да знае?

— Гневът му променя равновесието на всичко като при онази въртележка в лунапарка. Не си ли забелязала?

О, да, много деца бяха повърнали обяда си на въртележката.

— Миличък...

— Знаеш ли, че имаше земетресение в Санта Фе? В Санта Фе! —

Той вдигна ръка, когато се опитах да споря отново. — Каквото и да правиш, само не го освобождавай. Аз ще проследя онзи кретен доктора.

Преди да успее да кажа нещо, беше изчезнал. Нямах много вяра на твърденията му. Това, което казваше, бе невъзможно. Гневът на Рейес да причинява природни бедствия? Доста хора бях ядосвала, но не чак като за земетресение.

Все пак реших за всеки случай да се обадя на Куки.

— Какво има, шефе?

— Въпрос: имало ли е земетресение в Санта Фе?

— Не си ли чула за това?

— Мили боже. Къде съм била, по дяволите?

— Определено трябва да следиш новините.

— Не мога.

— Защо?

— Потискащо е.

— Да бе, щото да общуваш с мъртъвци хич не е. Това си беше чисто грубиянство.

— Ама наистина ли? — попитах — Земетресение?

— С най-висок магнитуд за последните сто години. Мамка му.

ГЛАВА 4

„Не ме въвеждай в изкушение. И сама си го мога.“

Надпис на тениска

Размахах детективската си карта пред пазача на портала на затвора в Ню Мексико. Той ми махна да мина и аз спрях на паркинга за посетители, близо до сектор пет, най-строго охраняваната част на затвора. Нийл Госет ме посрещна в мига, в който влязох в сградата, украсена с тюркоазни орнаменти, взе кафето от ръката ми и го хвърли в кошчето за боклук. Ясно. Лоша идея.

— Хей — казах аз със затаен дъх, а в стомаха ми все едно запърхаха пеперуди, — какво става?

С Нийл бяхме съученици в гимназията, но се движехме в различни социални кръгове и определено не бяхме приятели. Той беше спортист, което донякъде обясняваше тъпото му държание към мен през ученическите години. Не че вината беше изцяло негова, но беше по-здравословно за самочувствието ми да го упреквам.

През втората година бях доверила на най-добрата си приятелка Джесика Гуин най-съкровениите си тайни, в които се споменаваха думите „души“ и „жътвар“, може би не точно в този ред. Трябваше да предвидя. Да не се изненадвам толкова, когато тя се раздрънка пред цял свят и взе да страни от мен, сякаш бях чумава — а аз понякога може и да приличах на чума, но чумава не бях — и ми лепнаха етикет „откачалка“. Не съм го оспорвала, но в същото време не ми беше много приятно да ме третират като прокажена. Нийл беше един от тези, които ме тормозеха, измисляха ми различни прякори и ме отбягваха.

Въпреки че Нийл не беше вярвал в способностите ми тогава, напоследък беше променил мнението си, след като пътищата ни се пресякоха отново. Той беше заместник-комендант на затвора, в който Рейес Фароу беше прекарал последните десет години, и аз нямах друг

избор, освен да се изправя пред него в търсенето на претендента за титлата „Най-секси син на Сатаната“. Заради инцидент, който се случил малко след пристигането на Рейес тук, при който трима от най-опасните гангстери сред затворниците били натръшкани буквално за петнайсет секунди, Нийл започваше да вярва, че крушката си има опашка. Каквото и да беше видял Нийл, бе оставило у него трайно впечатление. А и той знаеше за мен достатъчно, за да ми повярва, че съм наясно за какво говоря. Горкият нещастник.

Той се обърна и тръгна, което ми се стори доста невъзпитано. Въпреки това го последвах.

— Той просто поиска да говори ли? — попитах, докато бързах да го настигна. — Той ли те помоли да ме извикаш? Каза ли ти защо?

Нийл премина през постовете на охраната, преди да ми отговори:

— Поискал е да говори на четири очи с мен — каза той, като се озърташе, за да се увери, че никой няма да го чуе. — Така че отидох на етажа с очакването да умра, като се има предвид колко ядосан е той, задето една обща позната го е свързала. — Той погледна набързо през рамо. — И тъй, влязох в килията му, а той поиска да говори с теб.

— Просто така го изтърси?

— Така го изтърси. — Нийл ме преведе през още няколко пропуска, докато стигнем в стая за разпити без прозорци, с маса и два стола, като онези, в които се провеждаха срещите с адвокатите. Беше малка, но заради светлите бетонни стени изглеждаше по-широка. Изглежда, пазачите можеха да наблюдават единствено през малкото като пощенска марка прозорче на вратата.

— Леле.

— Да. Сигурна ли си, че искаш да го направиш, Чарли?

— Естествено. Защо да не съм? — Седнах до масата и оставих върху нея папката, която донесох, изненадана, че ме бе оставил да я внеса.

— Ами... нека да помисля. — Нийл закрочи възбудено напред-назад. Все още имаше доста добра физика, въпреки че беше започнал да оплешивява. Доколкото знаех, никога не се бе женил, което бе учудващо. В гимназията момичетата тичаха след него. Той погледна към мен и продължи: — Рейес Фароу е син на Сатаната. — Започна да отброява с палец. — Той е най-силният човек, когото съм виждал. —

Показалец. — Движи се със скоростта на светлината. — Среден пръст. — О, и е бесен. — Цяла ръка.

— Знам, че е бесен.

— Адски е ядосан, Чарли. На теб.

— Уффф. Откъде знаеш, че е ядосан на мен? Може да е ядосан на теб.

— Виждал съм го как постъпва с тези, на които е ядосан — продължи той, без да ми обръща внимание. — Тази гледка не се забравя, ако ме разбираш.

— Разбирам. Мамка му. — Прехапах долната си устна.

— Никога не съм го виждал такъв. — Той замълча и подпря замислено длани на масата. — Променен е, откакто се върна.

— Кое му е различното? — попитах разтревожена.

Той отново започна да крачи.

— Не знам. Някак отнесен е, много повече от обикновено. Не спи. Обикаля като звяр в клетка.

— Като теб в момента? — попитах.

Той се обърна към мен, не му беше забавно.

— Спомняш ли си какво видях, когато той пристигна тук?

Кимнах.

— Разбира се.

При първото ми посещение, Нийл ми разказа как е разбрал за способностите на Рейес.

Точно бил започнал работа в затвора и бил на етажа на столовата, когато видял как трима членове на банда се приближават към Рейес, двайсетгодишно хлапе по това време, което тъкмо било прехвърлено при останалите от приемния блок и диагностичното отделение. Нова плячка. Нийл изпаднал в паника и посегнал за радиостанцията си, но преди да успее да повика подкрепление, Рейес повалил трима от най-опасните мъже в страната, без дори да се изпоти. Нийл каза, че се движил толкова бързо, че не могъл да го следи с поглед. Като животно. Или като призрак.

— Затова ще наблюдавам през тази камера — съобщи той и посочи устройството в ъгъла. — Ще оставя и екип точно пред вратата, готов да влезе на минутата.

— Нийл — казах, като го погледнах предупредително от упор, — знаеш, че не можеш да пратиш хората си вътре, ако те е грижа за тях.

Той поклати глава.

— Ако нещо се случи, може поне да го задържат достатъчно дълго, за да те извадим навън.

Станах и се приближих до него.

— Наясно си, че няма да успеят.

— Какво да направя тогава? — попита той с горчива нотка в гласа.

— Нищо — промълвих умолително. — Той няма да ми посегне. Но не мога да обещаю същото за твоите хора, ако ги пратиш тук с палки и сълзотворен газ. Току-виж им се нервирал.

— Трябва да взема предпазни мерки. Единствената причина, поради която допускам това, е... — Той пак наведе глава. — Ти знаеш защо.

Знаех защо. Рейес беше спасил живота му. Навън, в истинския свят, това означаваше много. В затвора, тежестта на подобна постъпка се увеличаваше многократно.

— Нийл, в училище изобщо не ме харесваше.

Той изсумтя присмехулно и повдигна вежди въпросително.

— Леко съм поласкана, че се тревожиш, но...

— Не се ласкай — ухили се той. — Знаеш ли за каква документация става въпрос, когато убият някого в затвора?

— Благодаря — рекох и го потупах силно по ръката.

Той ми дръпна стола.

— Сядай и не мърдай. Ще помогна да го доведат. Не искам да има неприятности по пътя.

— Добре, няма да мърдам.

Така и направих. Стомахът ми беше свит на топка от вълнение и адреналин, страх и прекалено много кафе. Не можех да повярвам, че най-сетне ще го видя. От плът и кръв. В съзнание. Бях го виждала в тялото му, но беше или в кома, или в безсъзнание след мъченията. Проклети, гадни мъчения.

Няколко минути по-късно вратата на малката стая се отвори и аз бързо се изправих, когато мъж с белезници влезе донякъде, после се обърна към широкоплещестия надзирател, който го следваше. Беше Рейес и от присъствието му дъхът ми спря. Същата тъмна коса, която плачеше за подстригване, същите широки рамене, изпънали оранжевата затворническа униформа, ръкавите на която бяха навити

нагоре и се виждаха отчетливите линии на татуировките, виещи се по изпъкналия му бицепс и изчезващи под избелялата тъкан. Беше толкова истински, толкова силен. А топлината, която излъчваше, толкова характерна за него, пропълзя до мен още при отварянето на вратата.

Надзирателят погледна окованите с белезници ръце на Рейес, след това лицето му и сви рамене.

— Съжалявам, Фароу. Оставаш с тях. Такива са нарежданията.

Тогава влезе Нийл. Рейес беше съвсем малко по-висок и въпреки това сякаш се извисяваше над него.

Той повдигна белезниците на ръцете си. Те бяха свързани с верига, закачена за колан на кръста му и стигаща до други белезници на краката му.

— Знаеш, че това няма да помогне — каза той на Нийл, а дълбокият му глас ме заля като топла вода.

Нийл плъзна поглед покрай него към мен.

— Във всеки случай ще ми осигурят няколко секунди.

Тогава Рейес вдигна очи над рамото му и погледите ни се срещнаха. За пръв път след повече от десетилетие го гледах наистина в очите, истинският Рейес Фароу и имах чувството, че коленете ми ще поддадат. Бях го виждала неведнъж в далеч по-духовен смисъл, когато ме посещаваше извън материалното си тяло, но чувството да го виждам в плът и кръв беше нещо съвсем ново. Освен това последния път, когато видях истинското му тяло, той беше разкъсван от стотици паякообразни демони с остри като бръснач нокти. Явно беше съвсем оздравял, ако чувствеността, излъчваща се от него, можеше да бъде някаква индикация.

Усещах, че няма желание да отклони погледа си от моя и бях сигурна, че той усеща похотта, която пълзеше нагоре по краката ми и се насочваше към корема ми като рефлекс на Павлов, причинен от близостта му, и дълбоко в себе си чувствах срам. Усещах също и желанието му да скъса белезниците, донякъде напук на Нийл, но и за да махне масата между нас. Той можеше да го направи. Можеше да се отърве от белезниците тъй лесно, както ако бяха от картон. Но чувствах и нестихващия му гняв и внезапно се зарадвах на камерата, на допълнителното усещане за защитеност, което ми даваше, независимо колко безполезна щеше да бъде, ако се стигнеше дотам.

Той се приближи към масата и когато лампата освети лицето му, пулсът ми се ускори двойно.

Чертите му се бяха изострили от ученическите години. Бяха позрели, но махагоновите му очи не можеха да се сбъркат. Със сигурност беше пораснал, на някои места дори доста. Още беше слаб, но раменете му бяха широки. Заради размера им носенето на белезниците изглеждаше още по-неудобно.

Тъмната му коса и небръснатата брада обграждаха най-красивото лице, което бях виждала. Устата му беше плътна, чувствена, а очите — точно каквито си ги спомнях. Шоколадови, със златни и зелени петънца, подчертани от невероятно гъсти мигли. Блестяха дори и на изкуствената светлина.

Десет години в затвора. На това място. Гърдите ми се стегнаха при тази мисъл и ме връхлетя странно закрилническо чувство.

За жалост той го усети. Мускулите на челюстта му се стегнаха и той стисна зъби.

— Кажу ми, че и без него ще минем — проговори той и чак тогава осъзнах, че Нийл още е в стаята.

Поех дълбоко въздух, за да се стегна.

— Всичко е наред, Нийл. Благодаря ти.

Нийл се поколеба, посочи към камерата, за да ми напомни за наличието ѝ, после излезе и затвори вратата след себе си.

— Колко мило — рече Рейес, седна на стола и хвърли поглед към папката, която бях оставила на масата. Веригите му издрънчаха върху метала, когато сложи ръцете си върху нея.

Аз също седнах.

— Кое?

Той посочи към вратата с глава.

— Госет. — След това ме погледна недоволено. — Ти. — Лека подигравателна усмивка повдигна ъгълчето на прекрасната му уста.

Знаех на какво е способна тази уста от сънищата си, от срещите ни, но не от истинското му тяло.

— Какво за Нийл и мен? — попитах, като се преструвах на обидена. Бях толкова слисана от него, че се усещах направо зашеметена. — Учили сме заедно в гимназията.

Той вдигна вежди, сякаш бе изненадан.

— Колко удобно.

— Предполагам, че да.

В този момент усетих, че се местя напред и ахнах. Беше обвил крака си около моя и ме придърпваше към масата.

Когато се опитах да възразя, той вдигна пръст и го сложи пред устата си.

— Шшшт — пошепна с опасен блясък в очите. Когато ме приближи към масата, насочи погледа си някъде под шията ми.

Масата беше опънала пуловера ми, така че Опасност и Уил Робинсън бяха съвсем изразително очертани.

— Така е по-добре — измърмори, а очите му проблясваха одобрително. Тъкмо се канех да го смърря и той попита: — Откога знае?

Въпросът му ме обърка.

— Кой? Какво да знае?

— Госет — поясни той и отново вдигна поглед към очите ми. — Откога знае какво съм аз?

Тези думи изкараха въздуха от дробовете ми. Примигнах, докато се опитвах да измисля отговор, заради който Нийл да не бъде убит.

— Аз... той не знае нищо.

— Недей. — Предупреждението бе изречено тихо и въпреки това се разтреперих, сякаш ми бе креснал.

— Ти как...

— Дъч. — Той цъкна с език, наклони глава в очакване и аз осъзнах, че не мога да избегна истината.

— Той не знае. Не всичко. Не е заплахата за теб — отвърнах, като се опитвах да убедя и двама ни.

Когато при последното си посещение издрънках пред Нийл, че Рейес е син на Сатаната, изложих живота му на опасност. Разбрах го в мига, щом думите излязоха от устата ми. Не беше същото, като да кажа на Куки или Джема. Нийл беше затворен в една и съща сграда с него ден след ден. Честно казано, това беше една от най-глупавите постъпки в живота ми.

— Вероятно си права — подхвърли той и почти си отдъхнах. — Кой би му повярвал?

Рейес вдигна поглед право към камерата, продължаваше да се усмихва, но от него струеше безмълвна заплахата.

Имах чувството, че изобщо не го познавам, а то така си и беше. Срещите ни обикновено бяха кратки и с определена цел.

Не се бяхме впускали често в откровения, а когато го правехме, финалът винаги бе един и същ. Ала да кажа, че съжалявам, задето съм правила секс със създание, изковано от огъня на греха, би било откровена лъжа. Тялото му — и материалното и другото — беше като разтопена стомана, а страстта му беше неутолима. Когато ме докосваше, когато устата му се притискаше в моята, а тялото му напираше към мен, всичко друго губеше смисъл.

Само от мисълта за това усетих стягане между краката и поех въздух.

Той ме наблюдаваше, като че се опитваше да прочете мисиите ми, затова стиснах папката, която бях донесла, и се опитах да се успокоя. Папката съдържаше протоколи от процеса му, копие от досието за арест и изваденото от джобовете на затворническата му униформа, поне това, което Нийл можеше да сподели с мен. Психологическият профил не беше достъпен. Знаех, че са му правили тест за интелигентност. Как се бяха изразили? Неизмерима?

Реших да задам страничните си въпроси, преди да стигнем до причината за идването ми. Рейес бе подложен на физически и психически тормоз от мъжа, за чието убийство беше пратен в затвора, но това изобщо не се споменаваше на процеса. Искях да разбера защо. Изправих рамене и попитах:

— Защо на делото ти не е казана нито дума за това как си бил малтретиран от Ърл Уокър?

Той застина. Усмивката му изчезна и между нас се издигна стена от недоверие. Стойката му почти недоловимо се промени, стана отбранителна, раменете му излъчваха враждебност, атмосферата помежду ни се изпълни с напрежение и предпазливост.

Стиснах папката. Трябваше да разбера защо просто е стоял и е допуснал да го пратят в затвора, без да направи и най-малко усилие в своя защита, в защита на действията си.

— Този въпрос изобщо не е бил повдиган.

Той стрелна папката със зъл блясък в очите.

— Значи сега знаеш всичко за мен? — Явно самата мисъл за това го дразнеше.

— Няма такова нещо — уверих го.

Той ме изучава дълго, преди да отговори.

— Но всичко, което искаш да знаеш, е събрано тук. Спретнато. Подредено. Сбито.

Силата на погледа му изкара дъха от дробовете ми и се борех за въздух под тежестта му.

— Мисля, че се подценяваш.

— Единствената в тази стая, която ме подценява, си ти.

Косъмчетата на тила ми настръхнаха при тези думи.

— Не съм съгласна.

— Госет не искаше да те оставя сама с мен. Той поне има капка ум.

Реших да пренебрегна обидата. Беше ядосан и си го изкарваше на мен. Не беше ли постъпил по същия начин и собственият ми баща само преди час? Мъжете и тяхната неспособност да се справят с чувствата си ме смайваха. Погледът ми се сведе към ръцете му, умората и стресът си казваха думата.

Той се втренчи в мен изпитателно.

— Ти не спиш.

Примигнах от изненада.

— Не мога. Ти... се появяваш.

Раменете му се отпуснаха леко и той наведе брадичка, сякаш засрамен.

— Без да искам.

— Личи си.

Признанието му ме втрещи. Макар да прикрих болката в гласа си, той трябва да бе усетил чувствата, кипящи у мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами просто си... ядосан. — Преглътнах пристъпа на унижение и признах: — Ти не искаш да си там, да си с мен.

Той погледна встрани, за да избегне погледа ми. Това ми даде възможност да проуча профила му — свиреп и величествен в същото време. Дори и в затворническа униформа, той беше най-могъщото създание, което бях виждала, като звяр, живеещ само по силата на мощта и инстинктите си.

— Не съм ядосан, защото не искам да съм там, Дъч — промълви той с мек и колеблив тон. Прикова ме на място със сериозния си поглед. — Ядосан съм, защото го искам.

Преди сърцето ми да се е разпърхало от новината, реших да насоча разговора към по-раншните му твърдения.

— Тази сутрин, когато дойде при мен — подех, а бузите ми пламнаха от неудобство, — каза, че аз съм причината. Че те призовавам. Че винаги съм те призовавала, но това е невъзможно.

След дълга пауза, през която едва не се загърчих на стола, той каза:

— Някой ден ще разбереш на какво си способна. Тогава ще си говорим. — Преди да успея да го разпитам на тази тема, заговори отново. Този път гласът му се понижи почти до дрезгав шепот: — Освободи ме.

Аз трепнах. Знаех, че ще се стигне дотам. Знаех, че главно за това иска да говорим. За какво друго? Да не би просто да му се бе приискало да ме види? Наведох глава.

— Не мога да те освободя. Не знам как.

— Всъщност знаеш — заяви той и започна да ме изучава с опитно око.

Поклатих глава.

— Опитах се. Просто не знам как.

Веригите издрънчаха върху масата, когато той се наведе.

— Няма. — Той погледна притеснено към камерата. — Няма да се опитам да направя същото като последния път, когато ме видя. — Искаше да каже, че няма да се опита да се отърве от материалното си тяло, като на практика се самоубие. — Трябва да знаеш това. Не можеш да поправиш стореното, ако не ми се довериш.

— Вече ти казах, помъчих се. Не мисля, че е свързано с доверието.

— Изцяло е свързано с доверието. — Той стана, като събори стола си назад и явно се опитваше да контролира емоциите си.

Вдигнах ръка към камерата, за да уверя Нийл, че всичко е наред и също се изправих.

— Ще се опитам отново — обещах, като се стараех гласът ми да остане спокоен.

— Трябва да ме освободиш — изръмжа той отчаяно.

Стори ми се, че не опира само до желанието му за свобода.

Той имаше цел, задача, виждах блясъка в очите му.

— Защо?

Топлината, която се излъчваше от него, пропи под дрехите в кожата ми и неволно ме обзе желание. Очевидно Рейес имаше по-важни неща наум от това да съзерцава мен и жалката ми страст.

Той ме погледна настойчиво и заговори през стиснати зъби:

— Имам недовършена работа. Ако си мислиш, че тези вериги ще ме спрат, в жестока грешка си, Дъч.

Въпреки че масата все още беше между нас, притеснено направих крачка назад.

— Нийл ще влезе след две секунди.

Той наведе глава и ме изгледа изпод гъстите си мигли, като че ли бях храната му.

— Имаш ли представа какво мога да направя за две секунди?

Вратата на стаята за разпити се отвори и нахлуха трима надзиратели с палки в ръце. Нийл мина между тях и премести поглед от мен към Рейес и обратно.

— Край.

Рейес не вдигна глава. Само се завъртя и погледна Нийл с недоверие. Кръвта от лицето на Нийл се източи, но той отстояваше позицията си, а това впечатли присъстващите, които знаеха какво е Рейес. Пазачите в пълното си невежество стояха готови за бой. Очевидно бяха нови.

Едва бях пристъпила, когато вниманието на Рейес се насочи отново към мен. Бе неподвижен като кобра, готвеща се да атакува.

— Мисля, че приключихме, Нийл. Благодаря ти. — В тона, с който изрекох думите, се усещаше смесица от страх и адреналин.

Двама от пазачите пристъпиха напред и хванаха Рейес за ръцете, за да го отведат. За моя огромна изненада той не им се противопостави, но точно преди да прекратат прага, се обърна към мен и каза:

— Не ми оставяш избор.

Хвърли бърз поглед към Нийл, излезе и остави двамата мъже да го придружат по коридора.

Нийл обърна пепелявото си лице към мен.

— Е, добре мина, значи?

ГЛАВА 5

„Знам карате... и още две други японски думи.“
Надпис на тениска

Излязох на междуцатската магистрала и подкарах Мизъри с умерена скорост, а главата ми още се въртеше. Рейес си оставаше пълна загадка. Първичен и неуловим. Гневен и яростен. Ама пък какви бицепси само.

Мобилният ми телефон зазвъня с припева на „Струвам ли ти се секси?“. Отворих капачето.

— Кажи, Куки?

— Е?

— Е?

— Е?

— Сериозно, Куки.

— Чарли Дейвидсън — рече тя с майчинския си тон, — не си помисляй дори за миг, че ще си спестиш и най-малката подробност.

Аз се разкикотих, после се сетих за Рейес и дъхът ми спря.

— Боже, Куки, той е толкова... той е просто...

— Зашеметяващ? Възхитителен? Магнетичен?

— Прибави към това и много, много ядосан и ще улучиш право в целта.

Тя пое въздух през зъби.

— Имах подобни опасения. Трябва да ми разкажеш всичко. Чакай, ти къде си?

— На междуцатската магистрала, напускам Санта Фе.

— Спри.

— Тук?

— Да.

— Добре, но ако умра, ще се върна и ще те преследвам. — Така беше справедливо. Още на следващата отбивка за изход от

магистралата обърнах назад към града.

— Договорихме се. Според това, което открих, добрият чичо доктор няма предишни присъди, но е бил арестуван в колежа. Заплаха за убийство или нещо подобно. Обвиненията са били оттеглени, така че в базата данни няма пикантни подробности.

— Интересно.

— И аз така реших. Работа по въпросите как и защо. Междувременно не успях да се свържа със сестрата на изчезналата съпруга, но открих брат ѝ в Санта Фе.

— А, ето защо ме караш да извърша самоубийство по непредпазливост, като се върна в града.

— Точно така. Ама оцеля, нали?

— Както винаги.

— Брат ѝ се казва Лутър Дийн.

— Ще го запомня. Сериозно име, солидно. — Представих си бял расист. Или кренвирш.

— Да, звучеше ми като як мъжага по телефона.

— Прекрасно. — Можеше да се окаже забавно. — Каза ли нещо полезно за случая?

— Не. Не пожела да разговаря с мен.

О-хо.

— С мен ще говори ли?

— Не.

— И защо отивам при него?

— Защото си чаровница. Ако някой е в състояние да го разприказва, това си ти.

— О, благодаря. И пак ти повтарям, че ако умра, ще се върна, за да те преследвам.

Тя се замисли за миг върху казаното.

— Проявяваш тенденция без малко да бъдеш убивана на най-невероятни места.

Имаше право. Наистина беше така. Мислила бях за психотерапия, но безкрайното дирене на душевна стабилност щеше да ми съкрати времето за излежаване. Нямахме как да пусна корени на дивана си, без да се изтягам на него.

— Чакай — възкликна тя развълнувано, — няма страшно. Той е предприемач. Ще отидеш на строителен обект и да бъдеш убита там

при толкова налични инструменти и съоръжения е много вероятно, така че сигурно нищо няма да се случи.

— Страхотна логика. — Толкова беше умна. — Какъв е адресът? — Записах го наред свиренето на клаксони и крякането на няколко летящи птици, после поръчах: — И ми намери името на жената, повдигнала обвинения срещу чичо доктор в колежа. Ще се радвам да го чуя.

— Дадено, шефе. Значи всичко е наред, нали?

— Абсолютно. Щом краката ми спрат да треперят в присъствието на бог Рейес, ще съм добре.

— Леле — изпъшка тя по-носово от обикновено. — Искам и аз бог. Само един. Не съм егоистка.

— Ами ако моят ме убие, вземай го.

— Толкова си мила. — Чувах ноктите ѝ да тракат по клавиатурата като фон.

— За какво са най-добрите приятелки?

— О, Мадам Невен продължава да ни пише имейли. Направо те умолява да ѝ отговориш.

Спрях на знак „стоп“ и се загледах в група глухи деца, които влачеха крака докато пресичаха и се смееха на разказа на едно от момчетата, за това как директорът се качил на бюрото, за да избяга от чихуахуа.

— Добре, че направи фалшив имейл адрес — отбелязах, докато се кисках на разказа на момчето. — Тази е смахната.

Мадам Невен поддържаше сайт, посветен на ангели и демони. Попаднах на него една вечер, когато демоните измъчваха Рейес и аз се опитвах да разбера повече за тях. В едно забутано ъгълче на сайта открих необичайно послание, което гласеше: „Ако си жътвар на души, моля, свържи се с мен незабавно“.

Беше доста странно, а ние бяхме любопитни, така че Куки ѝ писа на следващия ден, за да я пита за какво ѝ е жътвар на души. Тя отговори: „Това е между мен и жътваря на души“.

Което, естествено, подтикна Куки към действие. Накара Гарет да прати съобщение, че той е жътвар на души, а Мадам Невен отговори: „Ако ти си жътвар на души, аз съм синът на Сатаната“. Успя да ме изуми за около трийсет секунди. Откъде знаеше за Рейес? Не беше възможно да е съвпадение. След това Куки ми беше направила

регистрация на друг имейл адрес. В интерес на научното и тайнственото, ѝ писах отново и я попитах какво иска от жътваря на души. Всъщност очаквах пак да ме отреже, но вместо това тя ми отговори: „Отдавна чакам да ми се обадиш“.

Реших, че или е ясновидка, или просто умее да налучква. Във всеки случай щях да я оставя на мира за известно време.

— Мисля, че трябва да ѝ отговориш — настоя Куки. — Вече ми е жал за нея. Започва да звучи малко отчаяно.

— Наистина ли? Какво казва?

— „Малко съм отчаяна.“

— О, не ми е до игрички в момента. И като стана дума за това, трябва да поиграем „Скрабъл“ довечера.

— Няма да играя с теб цяла нощ, само за да не заспиш.

— Пъзла.

— Не съм пъзла.

— Пъззз...

— Чарли...

— Бау!

— Не се страхувам, че ще ме биеш на „Скрабъл“. Просто искам да поспиш.

— Не спирай да си го повтаряш, сладурче.

Двайсет минути по-късно спрях на строителната площадка на лъскав нов търговски център в едно от източните предградия. Санта Фе се разрастваше и задръстванията бяха доказателство. Въпреки това още беше красив град, единственият в страната с наредба градоустройството и стилът на сградите да се придържат към типичната местна испанска архитектура. Вследствие на това градът имаше свое собствено изумително излъчване и бе едно от любимите ми места на тази планета.

Слязох от Мизъри, за да огледам наполовина завършения търговски център. Имаше кирпичени стени, облицовани с теракота, и масивни дървени арки.

— Мога ли да ви помогна?

Извърнах се и видях хлапак, понесъл дървена греда, който ме зяпаше с откровен интерес. Пуси да останеха тия мои щръкнали

Опасност и Уил.

— Сигурно. Търся Лутър Дийн.

— А, да. — Той се огледа и посочи към отворите, в които един ден щяха да бъдат монтирани витрини. Вътре имаше човек. — Херцога е там.

— Херцога? — Впечатляваща титла. Притежателят ѝ също беше впечатляващ, нещо средно между професионален ръгбист и тухлена стена с черна чуплива коса, показваща се изпод каската му. — Може ли да вляза?

— Не и без такова. — Младежът потропа по каската си, остави товара си и изтича до подвижна канцелария, означена с логото на „Строителна фирма Дийн“. Порови в пластмасов кош, след което забърза към мен с яркожълта каска в ръка.

— Сега може — каза той и ми я подаде с момчешка усмивка.

— Благодаря. — В друг случай бих му намигнала или бих приложила друг флиртаджийски номер, но той изглеждаше твърде млад дори за мен. Не ми се искаше да подхранвам пубертетските му надежди.

— За нищо, госпожо. — Той побутна каската си и вдигна отново дъската на рамото си.

Стъпвах внимателно сред боклуци и отломки, докато стигна до отворите, в които някой ден щяха да бъдат вратите.

— Господин Дийн?

Огромнен мъж разглеждаше купчина планове, а раменете му бяха чак нереално широки. Бях виждала по-малко масивни врати на банкови хранилища. Той вдигна поглед, а в небесносините му очи се четеше много бегло любопитство.

— Да?

— Здравейте. — Приблжих се към него и му подадох ръка с надеждата, че няма да я смаже. — Казвам се Шарлот Дейвидсън. Частен детектив съм и работя по случая на сестра ви.

Лицето му мигом помръкна и аз отдръпнах ръката си, неспособна да надделея над инстинкта си за самосъхранение.

— Вече обясних на секретарката ви, че нямам какво да ви кажа.

Емоционалният заряд, който се криеше зад отговора му — гняв, притеснение и възмущение — ме заля с пълна сила. Дъхът ми секна и ми трябваше момент да се съвзема, а той нави плановете на руло и

излая нарежданията си на група мъже в съседното помещение. Те скочиха да изпълнят командите му. Буквално.

— Господин Дийн, уверявам ви, че работя в интерес на сестра ви.

От погледа, който ми хвърли, и закоравял наемен убиец щеше да се подмокри.

— Как ви беше името? — Плановете в ръката му не издържаха и се намачкаха в стиснатия му юмрук.

— Джейн — промълвих с усилие. — Джейн Смит.

Той сви очи.

— Не беше ли Шарлот, Шери или нещо подобно?

— Беше. Съвсем наскоро го промених.

— Знаете ли какво правя с хора, които се замесват със семейството ми?

— И ще се местя в Южна Америка.

— Наранявам ги.

— Може да си сменя и пола. Няма да ме познаете, ако дойдете да ме потърсите.

— Приключихме ли?

Мамка му. Подъл въпрос. Той се обърна и тръгна към канцеларията си. Трябваше да кажа „да“, наистина, но не можех да го оставя с такова лошо впечатление за себе си. Треперещо безгръбначно. Куки не беше права. Щях да умра на строителна площадка. Със сигурност щях да се върна и да я преследвам.

— Слушай, кретен — извиках. Високо.

Той се закова в крачка и се обърна изумен. Същото направиха и останалите. Но това беше между мен и Херцога.

Приближих се и заговорих тихо:

— Схванах. Реши, че работя за чичо доктор и ми нямаш доверие.

Той наклони глава на една страна, внезапно заинтригуван.

— Не е така. Не ми е платил и цент. Търся сестра ти и ако не искаш да ми помогнеш, ти губиш. Ако някой може да я открие, това съм аз. — Извадих визитка от якето си и я мушнах в джоба на ризата му. Джоба на ризата, под който се криеха сериозни мускули. Учудена, че още съм в съзнание, добавих: — Обади ми се, ако искаш да разбереш къде е тя.

После се обърнах и тръгнах към Мизъри, преди да съм припаднала.

— Какво му каза? — попита Куки, а тонът ѝ се повиши с цяла октава при тези три думи.

Аз се ухилих, понагласих телефона и повторих:

— „Слушай, кретен.“

— Мили боже. Чакай, това на Лутър Дийн ли го каза или сега го казваш на мен?

Много беше забавна.

— Щеше ми се да се отбия при Ракетата и да проверя дали Тереза Йост е жива, но ротвайлерът беше пуснат.

Ракетата беше мъртъв учен, който обитаваше изоставен приют за душевноболни и се налагаше да прониквам там с взлом, за да го видя. Знаеше имената на всички, които някога са се раждали, и положението им в цялата схема. Той можеше да ми каже дали Тереза Йост е жива или докторът е извършил деянието си. Информация, която щеше да ми е от особена полза в момента. Само че рокерската банда, която сега притежаваше приюта, притежаваше също и ротвайлери, а аз предпочитях крайниците ми да си останат по местата, много благодаря.

— Уф, проклет да е този ротвайлер. Мислиш ли, че е женен?

— Не знам, Куки, но съм сигурна, че би предпочел някоя четиринога.

— Не ротвайлерът. Братът на Тереза. О, чичо ти се обади. Каза, че му трябваш, за да му отпушиш канала или нещо подобно. Да не си намерила нова професия?

Изсумтях презрително, но размислих и реших да заменя сумтенето с религиозно вдъхновение.

— Знаеш ли какво? Това не е лоша идея. Какво ще кажеш да станем водопроводчици? Може това да е истинското ми призвание.

— Ще ти откажа засега.

— Сигурна ли си? Водопроводчиците са царе на врътните.

— Категорична съм. Е, а ти как си? — попита тя. По тона ѝ предположих, че е превключила към предишния ни разговор за Рейес.

— Добре съм. Тази среща ми даде храна за хиляди самотни безсънни нощи.

— Да му се не види, Чарли, няма ли да се научиш да документираш тези неща? Трябват ми нагледни материали, схеми.

— Хей, ще се отбия през „Супер Дог“ да хапна и да предам съобщение от един починал на приятелката му. Защо не дойдеш с мен?

— Не мога да дойда с теб.

— Заради спорното ми целомъдрие ли?

— Не, защото е три следобед и трябва да взема Амбър от училище.

— А, да. Значи не моята аморалност те притеснява?

Тя се изкиска и ми затвори.

Обадих се на Чибо, моят свръхстресиран и страдащ от хемороиди чичо, който бе също така детектив в полицейското управление на Албукърки, озадачена от съобщението му. Благодарение на него бях наета от управлението като консултант и чат-пат му помагах в работата. Заплащането не беше лошо. Но още по-доброто бе достъпът до базите им данни.

— Какво беше това с отпушването на канала ти? — попита, когато той ми вдигна насреща. — Прозвуча ми почти като кръвосмешение.

— О, това беше парола да ми се обадиш спешно.

— Сериозно? — кръстосах си погледа наум. — Не можа ли просто да предадеш да ти позвъня спешно?

— Естествено, че можех. Но реших да се направя на печен.

Потиснах неуместно изхилване и предложих:

— Чичо Боб, защо просто не я поканиш на среща?

— Кого?

— Знаеш кого. — Отскоро бе взел да си пада по Куки. Обезпокояващо? Напълно. По много причини. Но той беше свестен. Заслужаваше добро. За беда трябваше да се задоволи с Куки.

— По какво работиш? — попита той.

— Имам изчезнала съпруга.

— Дори не знаех, че си се оженила.

— Много смешно. Какво знаеш за този доктор Нейтън Йост? — попитах, докато търсех сред рекламите по „Сентрал“ някоя за гигантски хотдог. Все забравях дали „Супер Дог“ беше до секшопа

или до бутика с аксесоари за домашни любимци „Кучешки стил“. Просто асоциацията ми беше с нещо сексуално.

— Знам, че жена му е изчезнала — услужливо отговори той.

— Само толкова?

— Накратко — толкова.

— Е, лентяй такъв, той е виновникът.

— Да му се не види, положителна ли си?

— Като тест за бременност месец след абитуриентския бал.

— Това не е шега работа. С кого работиш по случая?

— С Куки.

Той въздъхна тежко.

— Ами аз съм изостанал с бумащината с около седемнайсет месеца, но бих могъл да проверя дали нямаме нещо за твоя човек.

— Благодаря, Чибо. Мога ли да получа и копие от показанията?

— Естествено, защо не.

Ето го. До адвокатската кантора „Секстън и Хоър“.

— Трябва да дойдеш да хапнеш с мен в „Супер Дог“.

— Не.

— Да не е заради съмнителния ми морал?

— Не, защото ще имам киселини цяла нощ, ако ям в „Супер Дог“ толкова късно.

— Значи моралът ми не те притеснява?

— Не и колкото киселините.

Добре беше да го знам. Поне близките ми не бяха напълно отвлечени от мен.

Отворих вратата на „Супер Дог“ и влязох, като се оглеждах за бадж с името Джени. Имах късмет. Тя беше касиерката. Първо поръчах храната си, защото знаех, че щом предам на Джени съобщението от Рон, мъртвия клоун, когото открих в дневната си онази сутрин, ще бъда засипана с въпроси и мечтата ми за лют хотдог ще бъде застигната от тъжна и самотна смърт.

В интерес на романтиката реших да не повтарям съобщението на Рон дума по дума. Джени беше хубаво момиче с тъмноруса коса и вежди на топмодел и вероятно заслужаваше нещо повече от съобщението на Рон „Ухапи ме“.

След като тя ми подаде лютия хотдог и картофките, рекох:

— Джени, казвам се Шарлот Дейвидсън. Имам съобщение за теб от приятел.

Тя вдигна отнесен поглед. В него се беше заселила тъга и се просмукваше в цялото ѝ същество.

— За мен? — попита с пълно безразличие.

Не я винях.

— Да. Ще ти прозвучи доста странно, но те моля да ми отделиш минута.

Тя сплете дългите си тънки пръсти и зачака.

— Роналд каза, че много те е обичал.

Тя примигна и като че ли думите ми бавно и методично стигнаха до съзнанието ѝ. След това очите ѝ се напълниха със сълзи, които се процедиха през миглите ѝ и потекоха по бузите неудържимо като от шлюз на язовир, само изражението ѝ не се промени.

— Лъжете — каза тя, а тонът ѝ внезапно се изпълни с горчивина. — Той никога не би ми казал това. Никога.

Тя се извърна и влезе в задната стаичка, а аз стоях като вцепенена. Общо взето преживяването беше нещо средно между жената бедуин, която премина, когато бях на дванайсет и искаше от мен да се грижа за камилите на баща ѝ, и кандидат за порнозвезда, който искаше да го наричам Доктор Любов.

Ни повече, ни по-малко. Заобиколих щанда и се запътих към задната стаичка.

Някой извика: „Не може да влизате там“ в момента, в който нахлух в стаята за почивка.

Джени се беше свила на един пластмасов стол, загледана в плакат с котка, който насърчаваше читателите си да се държат, и бузите ѝ бяха мокри от плач.

— Джени, много съжалявам — промълвих.

Тя избърса лицето с ръкава си и ме погледна.

— Той никога не би казал това.

Мамка му, не обичах да ме хващат в лъжа. Много повече ми харесваше лъжите ми да минават незабелязано, като кариерата на арестувана филмова звезда, пратена на принудително лечение.

— Не го каза. — Наведох глава засрамена и си обещах да се самонакажа след това.

Тя отвори уста, като че ли да попита нещо и изражението ѝ внезапно се изпълни с надежда.

— Думите му бяха... не мога да го кажа по-любезно... „Ухапи ме“.

Лицето ѝ се промени, също толкова бавно и методично както преди, и тя ме прегърна.

— Знаех си! — изкрещя и няколко от колегите ѝ дойдоха в тясната стаичка да видят какво става. — Знаех си, че е казал това. — Тя се облегна и се опита да обясни въпреки буцата в гърлото си. — Накрая не можеше да говори добре и едва го разбирах, беше толкова слаб. — Тя замълча и се отдръпна назад, за да ме вижда по-добре. — Чакай, ти си светлината — рече внезапно и осъзнаването озари погледа ѝ.

— Светлината? — попитах смирено и невинно.

— Разбира се. Когато той беше... точно преди да умре каза, че е видял светлината, само дето тя се излъчвала от тъмнокоса жена със златисти очи. — Тя хвърли бърз поглед към краката ми. — И с рокерски ботуши.

— Наистина ли? — попитах зашеметена. — Той ме е видял? Би трябвало да премине през другата светлина. Сещаш ли се, главната, по директния маршрут. Аз съм по-скоро за онези, които са починали и не са преминали веднага. — Наведох очи да се огледам, притеснена, че не виждам това, което виждаха умрелите. Моя ярък зовящ фар. — Май трябва да си преоразмеря напрежението.

— Той каза „ухапи ме“? — попита тя, приела факта, че аз съм светлината, към която тръгват мъртвите. Стъписването щеше да я връхлети по-късно.

— Да — потвърдих с предпазлива усмивка. — Какво имаше предвид?

Усмивка, подобна на полицейските фенери, освети лицето ѝ.

— Че иска да се ожени за мен. Беше нещо като наш код. — Дългите ѝ пръсти хванаха конец от ризата на униформата ѝ. — Не обичахме да спорим пред хората и си измислихме код за всичко, дори и за хубавите неща.

— О — кимнах аз и си обясних предишния ѝ изблик, — и „много те обичам“ беше код за...?

Тя каза със стеснителна усмивка:

— По-скоро бих изтърпял ухапването на хиляда огнени мравки в очите, отколкото да те гледам дори и минута повече.

— Имали сте код и за такова изречение?

Тя се засмя, но скоро след това тъгата я завладя отново и усмивката ѝ залиня. Насили се да я върне отново заради мен.

— Не — казах аз и сложих ръка на рамото ѝ, — не е нужно да се преструваш заради мен.

Сълзите ѝ потекоха на мига и тя отново ме прегърна. Стояхме дълго така, а момчета и мъже минаваха през стаята, най-вече за да зърнат две момичета, притиснати едно към друго.

ГЛАВА 6

„Ако искате да знаете, не проявявам капка интерес.“
Надпис върху тениска

В момента, в който Джени събра две и две и започна да задава въпроси за това как съм получила съобщението от Роланд и дали мога да общувам с другата страна, спешно ми се наложи да тръгна. За щастие тя прояви разбиране и ми предложи да ми плати нов лют хотдог, преди да си тръгна, тъй като моят беше неядимо изстинал, но аз вече не бях в настроение за лют хотдог. Копнежите ми сега клоняха към бургер с гуакамоле от „Мачо Тако“. Освен това в „Мачо Тако“ имаха превъзходно кафе. Беше добро извинение да съм там.

Реших да се обадя на агента от ФБР, който се занимаваше със случая Йост, за да видя какво мога да изровя.

— Здравейте, агент Карсън ли е? — попитах, като седнах в едно сепаре и щедро наръсих с лют пипер бургера си с гуакамоле.

— Да — отвърна жената от другата страна на телефонната линия.

— О, страхотно. — Захлупих отново двете половини на хлебчето, облизах си пръстите и опипом затърсих тефтер в чантата си. Вместо това намерих салфетка със записан дълъг телефонен номер, за който бях забравила на кого е. Щеше да свърши работа. Обърнах я и щракнах химикалката си.

— Казвам се Шарлот Дейвидсън и семейството на Тереза Йост ме нае да разследвам изчезването ѝ — съобщих, което си беше лъжа донякъде.

— Тогава сигурно държите връзка с тях. Вероятно сте наясно с това, което сме предприели.

Тонът ѝ беше остър и не търпеше възражение, но едно от любимите ми неща беше да възраждам. Бях се сблъсквала с ФБР и преди и то не само с досадните инспектори в женски тела. Бях

работила и с истинското ФБР в няколко случая. Явно едно от условията да станеш федерален агент беше неспособността да общуваш с останалите.

— О, относно случая, разбира се. Всъщност имам колебания относно доктор Йост.

— Така ли? — Тя започна да проявява любопитство. — Не ви ли нае точно той?

— Ами, и да, и не. Да кажем, че просто не приех пари от него. Целта ми е да открия Тереза Йост, не да се сприятелявам.

— Радвам се да го чуя — каза тя развеселено, — но все пак не съм сигурна...

— Нейтън Йост е бил арестуван в колежа. Всъщност, докато е учил в медицинския факултет. Сигурно сте проверили това.

След дълга пауза, през която с всички сили отбутвах образа на травестит с красиви алени обувки на тънки токчета, тя каза:

— Не е нещо, което да не можете да откриете и сама.

— Така е, но чрез вас е по-бързо. Правя ви предложение.

— Ще трябва да е добро. — Чух скърцането на стола ѝ, сякаш се облегна назад, за да вдигне краката си. — Е?

— Ще ви се обадя в момента, щом я открия.

Странно. Не ми се подигра, не прихна да се смее, не заскърца със зъби от досада, поне не така, че да я чуя. Просто допълни:

— И аз ще имам частична заслуга?

— Естествено.

— Договорихме се.

Леле.

— Арестът в колежа е бил поради жалба от бивше гадже.

Добре, това беше твърде лесно.

— Тя обясни, че доктор Йост се разстроил, когато се опитала да скъса с него и ѝ казал, че е достатъчно едно бодване. Сърцето ѝ щяло да спре за секунди и никой нямало да може да свърже това с него. Тя се уплашила и се преместила при родителите си на следващия ден.

— Разбирам защо.

— Убедили са я да повдигне обвинения, но всичко се е основавало само на косвени доказателства. Без преки улики, без сведения за други случаи на анормално поведение в досието, така че прокуратурата била с вързани ръце.

— Това е доста интересно. Едно бодване и сърцето ѝ би спряло, а?

— Да, явно е научил нещо в медицинското училище и е решил да го използва за лоши цели вместо за добри.

— Разпитвали ли сте я в светлината на последните събития?

— Не. Но тя все още живее тук, доколкото ми е известно.

Предполагам, че мога да я повикам.

— Имате ли нещо против аз да разговарям с нея?

— Давайте.

Учудена от това колко гладко вървеше разговорът, попитах:

— Ще ми кажете ли името ѝ?

След като разрови някакви листове, тя съобщи:

— Йоланда Поуп.

— Чакайте, наистина ли? — попитах. — В моето училище имаше една Йоланда Поуп.

— Тази Йоланда Поуп е... о, ето. Трябва да е на двацет и девет в момента.

— Точно така. Йоланда беше два класа по-напред от мен.

— Тогавата има за какво да си поговорите. Ще ми спести напразно пропиляно време и енергия.

Добре, харесвах я, но не можах да се стърпя. Агентите от ФБР не си падаха по споделянето на информация.

— Може ли да попитам какво става тук?

— Моля?

— Защо споделяте информация?

Тя се изкиска.

— Да не си мислите, че не съм чувала за вас? За това как сте помагали на баща си да разкрива престъпления, докато е бил детектив? И за това, че сега сте в услуга на чичо си?

— Чували сте за мен?

— Не бих отминала гаранцията за успех, госпожице Дейвидсън. Не паса трева.

— Аз съм известна?

— Всъщност веднъж хрупнах малко трева, като бях на девет години. Не забравяйте да си нагласите номера ми за бързо избиране — каза тя и затвори.

Ура! Бях постигнала успех с местното бюро на ФБР. Този ден ставаше все по-добър. А бургерът с гуакамоле си беше направо бонус.

Куки още издирваше сестрата на Тереза Йост. Тя живееше в Албукърки, но явно пътуваше много. Все пак не можех да си представя, че е заминала, при положение че Тереза още я нямаше. Дадох на Куки името на Йоланда Поуп и й поръчах да намери за нея каквото може, а после прекарах остатъка от следобеда в разговори с приятелите на добрия доктор и на липсващата му съпруга. По думите на абсолютно всички той беше светец. Обичаха го и твърдяха, че с Тереза имали страхотни отношения. Той бил дори повече от идеален. Сякаш притежавал някакъв особен чар, някаква магия.

Може и да беше магия. Може да беше свръхестествен. Рейес беше син на Сатаната. Може пък Нейтън Йост да бе син на Палачинко, трикракото козле пигмейче, което Джими Хочхалтър боготвореше в шести клас. Палачинко бе от по-малко познатите и неразбрани божества. Може би защото вонеше до небесата. Джими също не ухаеше на теменужки, което не помогна за репутацията на козлето.

Спрях пред „Фризьорският салон на Дела“ и с влизането си чух звука от електронен звънец. Или пък ушите ми отново бяха започнали да пищят. Дела беше приятелка на Тереза и една от последните, които я бяха видели във вечерта на изчезването ѝ.

Жена със стърчаща коса и фантастични нокти ме попита дали може да ми услуги с нещо.

— Да, Дела тук ли е?

— Отзад е, миличка. Имаш ли записан час? — попита тя и изгледа косата ми със съчувствие.

Прекарах ръка през конската си опашка с внезапно неудобство.

— Не, аз съм частен детектив. Искам да ѝ задам няколко въпроса.

Тя примигна изненадано.

— Разбира се. Влезте там — каза тя и посочи към вътрешното помещение с лакирания си в шарка зебра нокът.

— Благодаря. — Огледах косата ѝ отново. Можех да постигна стърчаща прическа. После влязох в стая, където до едната стена бяха подредени шкафчета, а до другата — умивалници. Едра жена с рошава

къса коса се беше навела и миеше косата на клиентка. Винаги съм обичала особената миризма във фризьорските салони. Харесваше ми как се смесват химикалите с ароматите на шампоан и парфюм и с тоновете лак за коса, изпръсквани всеки ден. Вдишах дълбоко и пристъпих напред.

— Вие ли сте Дела?

Тя ми отправи крива усмивка. Усетих колко е потисната, когато ми каза:

— Аз съм, спор няма. Донесохте ли ми къдрин?

— Съжалявам, не — казах аз и потупах джобовете си. — Вероятно съм го забравила у дома. Аз съм частен детектив. — Извадих служебната си карта, за да изглежда по-официално. — Дали мога да ви задам няколко въпроса за Тереза?

Казаното от мен я изненада и тя едва не удави жената под душа.

— Боже мой — каза тя и спря водата, — съжалявам, госпожо Ромеро. Добре ли сте?

Жената изплю вода и я изгледа с искрящите си очи.

— Моля?

— Добре ли сте? — попита тя вече много силно.

— Не те чувам. Напълни ми ушите с вода, дъще.

Дела ми се усмихна примирено.

— Тя и иначе не ме чува. Казах на полицията всичко, което знам.

— Скоро ще взема показанията ви от тях. Само се чудех дали не сте забелязали нещо необичайно в поведението ѝ. Тереза беше ли умислена напоследък? Притеснена за нещо?

Тя сви рамене, докато подсушаваше косата на госпожа Ромеро с кърпа. Огромна тюркоазна пелерина покри възрастната жена и само върховете на обувките ѝ се подаваха отдолу.

— Вече не излизаме толкова често. Не както преди. Тя обаче не беше съвсем във форма онази вечер — каза Дела и помогна на госпожа Ромеро да се изправи. — Беше някак носталгична. Каза, че дори нещо да ѝ се случи, винаги ще ни обича.

Явно Тереза е подозирала за намеренията на съпруга си.

— Каза ли нещо по-определено?

— Не — поклати глава тя, — не влезе в подробности, но изглеждаше тъжна. Бях изненадана, когато ни се обади. Толкова дълго

не се бяхме чували, а да е така депресирана. — В погледа ѝ проблесна тъга. — Ако не бяхме излезли, това нямаше да се случи.

— Защо казвате това? — Тя заведе госпожа Ромеро до фризьорския стол и аз я последвах.

— Защото тя така и не се е прибрала вкъщи.

Това ме изненада.

— Откъде знаете?

— От Нейтън. Каза, че алармата не е изключвана. Ако беше влязла през предната врата, това щеше да бъде регистрирано.

— Искате да кажете, че всяко влизане и излизане се регистрира?
— Взех тефтера и си отбелязах да проверя това.

— Доколкото разбрах, да, стига системата да е включена.

— Моля? — изкрещя госпожа Ромеро.

— Обичайната прическа ли искате? — изкрещя в отговор Дела.

Жената кимна и затвори очи, явно беше дошло време за дрямката ѝ.

Измъкнах колкото можах информация от Дела, преди да си тръгна. И тя беше на същото мнение като останалите. Пейтън беше светец. Стълб на обществото. Странно, независимо от загрижеността си към Тереза, тя явно мислеше, че проблемите в брака им се дължаха на нея. Очевидно добрият доктор не беше способен на грешки, така че вината трябваше да е на Тереза.

След като списъкът ми не водеше почти наникъде, реших да пробвам в кабинета на доктора, точно преди края на работния ден, когато всички бяха уморени и повече от всичко искаха да си отидат вкъщи. В такъв момент хората говореха по-малко и по-бързо стигаха до целта. Понеже лекарят винаги си тръгваше по-рано заради визитацията в болницата, реших, че вече го няма, когато влязох. Оказа се, че бил отоларинголог. Дори не се осмелявах да гадая какво означава.

Рецепционистката събираше нещата си и бързаше да вземе дъщеря си от яслата. За щастие, една от асистентките на доктора, ушен специалист на име Джилиан, още беше там и довършваше работата по някакви документи.

— Отдавна ли работите за доктор Йост? — попитах я. Джилиан имаше едър кокал, къдрава руса коса и брадичка на няколко ката, която я изключваше от категорията на стандартната хубавелка. Въпреки това

чертите ѝ бяха приятни, а погледът топъл. Представях си, че я бива с децата. Из чакалнята бяха пръснати играчки и игри.

Седнахме в рецепцията на тапицирани столове с колелца. Трябваше да събера цялата си воля, за да не се възползвам от това.

— При доктор Йост съм от дванайсет години — подхвана тя, а очите ѝ се изпълниха с тъга. — Той е толкова добър. Просто не мога да повярвам, че му се случва такова нещо.

Леле. Можех да си представя да заблудиш приятелите и семейството си, но да заблудиш някого, с когото работиш ден след ден в продължение на дванайсет години? Кой беше този човек?

— Беше ли различен напоследък? Разстроен за нещо? Да е споменавал, че някой го следи, или пък му звъни и затваря?

На този етап се опитвах да установя доколко действията на доктора бяха предварително планирани и дали си е приготвил алиби. Отдавна ли се е канел да нарани жена си или е било импулсивно?

— Не, не и до онази сутрин.

— Ще ми разкажете ли какво се случи?

— Ами, не съм съвсем сигурна — въздъхна тя и поклати глава. — Той се обади в дома ми в събота сутринта, беше обезумял, каза, че не може да се яви на визитация в болницата и да проверя дали доктор Файнли може да го замести.

— Съобщили ли ви, че съпругата му е изчезнала?

Тя взе химикалка от престилката си, кимна и отвърна:

— Дори ме попита дали тя не ми се е обаждала. Каза, че полицаите са в дома му и вероятно ще дойдат да говорят с мен. — Прехвърли някакви номера в таблица, подписа я и затвори папката.

— Дойдоха ли?

— Да. Агент от ФБР дойде късно следобед в дома ми.

— Агент Карсън?

— Да. С нея ли работите?

— Може да се каже — отговорих, като се опитвах да не преувеличавам много. — Значи не е имало видима промяна в поведението му в дните преди изчезването на съпругата му?

— Не, съжалявам. Искаше ми се да мога да ви помогна повече.

Е, каквото и да се беше случило, изглежда не беше предумишлено. От друга страна, този тип явно си го биваше.

— След всичко, което преживя преди...

Застинах.

— Преди?

— Да, с първата му съпруга.

Това да не беше един от онези гонгове, които звучат между рундовете в боксов мач? Да, звънтеше в главата ми.

— А, да, първата му съпруга. Каква трагедия — измърморих.

Една сълза, която блещукаше в миглите ѝ, накрая премина през тях и се спусна по бузата. Смутена, тя се обърна да вземе кърпичка.

— Съжалявам. Просто... все пак тя умря толкова внезапно.

— О, не. Напълно ви разбирам. — Опитах се да не обръщам внимание на трепкането на къдриците ѝ, когато си издуха носа.

— Сърцето ѝ да спре просто така, и то точно по време на ваканция. Той беше толкова самотен след това.

Сега вече стигдохме до някъде. Не спомена ли агент Карсън нещо подобно? Едно бодване и сърцето ѝ ще спре?

— И аз не мога да повярвам.

Трябваше да проуча това незабавно. А и Джилиан взе да ми се струва по-привързана към него, отколкото в началото.

Чудех се доколко невежеството ѝ се дължеше на неговото влияние и доколко на самовнушение. Любовта под форма на кучешка преданост бе мощен еликсир. Какво ли само не бях правила за Тим ла Кроа, гимназиста, в когото бях влюбена. Уви, тогава бях още в детската градина, иначе той вероятно би ме забелязал.

Преди да се прибера вкъщи, се отбих през „Шоколадовото кафе“ за лате мока, в „Мачо Тако“ за пилешко бурито с допълнителна салца, и в денонощен магазин за няколко пакетчета пуканки за микровълнова и шоколад, та да изкарам нощта. Въпреки това не бях сигурна колко още мога да остана будна. Трябваше да гледам екшъни или ужаси, нещо кърваво. Дори и тогава шансовете ми бяха петдесет на петдесет.

Какво каза Рейес? Не бил сърдит, защото не иска да е там, а защото иска? Не знаех как да тълкувам това. Съкровенията ми местенца се бунтуваха, но за разнообразие от щастие, не както обичайно от мизерно отчаяние. И то главно защото Рейес правеше разни неща с тях. Прелестни, дяволски, сърцеспиращи, декадентски неща. Проклет да е.

Преди да се докарам до оргазъм, отворих телефона си и се обадох на Куки.

— Здравсти, шефе. Къде си? — попита тя.

— Тъкмо взех нещо за хапване. Какво ще кажеш за професионални кючекчийки?

— Знам ли, ако се гарнират с репички...

— Не, говоря за новите ни професии. Трябва да се замислим за бъдещето, а аз винаги съм искала да се науча да правя онези вълнички с корема си. Освен това е шанс да покажа пъпа си. Почти на никого не съм го представяла.

— Права си — потвърди тя, — аз дори не знам как се казва.

Ахнах и сведох поглед към въпросното място.

— Стела май не те чу, но трябва повече да внимаваш. О, и да ти кажа, мисля, че сервитьорката в „Мачо Тако“, онази с късата коса и странните вежди, е Батман.

— Открай време имам съмнения за нея. А няма ли да ми кажеш нещо свързано със случая?

— Имаш предвид, освен факта, че доктор Йост е бил женен преди?

— Няма да ми повярваш, но тъкмо щях да ти се обадя, за да ти кажа същото. Сякаш имаме някаква връзка, нещо като ССВ.

— Искаш да кажеш свръхсетивни възприятия.

— Точно така. Намерих номера на Йоланда Поуп и й оставих съобщение на мобилния.

— Повече от отлично. Умирам да разбера подробности за обвиненията, които е повдигнала срещу господин Нейтън Йост. Междувременно, искам да намериш всичко възможно за първата съпруга на Йост.

— Ясно. Ще оставя всичко, което открих досега, на бюрото ти. Ти се прибираш, нали?

— Да — отвърнах и завих по „Сентрал“.

— Виждаш ли? Нямахте защо да питам.

— Да. Странно е.

— Колко кафета изпи днес?

Започнах да броя на пръсти, но се усетих, че трябва да държа волана, докато шофирам.

— Седем — отговорих и отклоних колата, за да избегна един стъписан пешеходец.

— Само седем?

— И дванайсет малки.

— Браво, не е зле. Като за теб. Току-виж след разговора си с Рейес си успяла да поспиш. Може пък да престане.

— Може. Мисълта за сън е много приятна — измърках аз и само от идеята започнах да се отпускам, клепачите ми натежаха, като съвсем забравих, че докато шофирам, трябва да ги държа отворени през цялото време. Купища правила. — Но не ми се вярва. Имам чувството, че и той няма особено голям избор.

— Толкова е космическо — въздъхна с копнеж Куки.

— Абе нещо е. Добре, почти съм вкъщи. Само след минутка.

Точно в 8:23 се препънах в прага на апартамента си, с храна, кафе и дивидита в ръка, докато тършувах в чантата си за телефона. Имах есемес от Гарет. Сигурно искаше да се оплаче, задето го събудих преди изгрев-слънце сутринта.

Отворих капачето на телефона си. Пишеше: „Четири: направо ме убиваш“.

Аз му отговорих: „Май трябва да се постарая повече“.

— Здравсти, господин Уонг — подвикнах, след като стоварих багажа си на кухненския плот.

Въпреки че списъкът на Гарет за първите пет неща, които не трябва да казваш на жътвар на души беше интересен, аз имах по-добър списък за него. Първо: съставяне на списък. Прахосмукачка. Изчистване на хладилника. Измиване на съдовете по бельо. Дали бельото имаше роля за качеството на измиването? Не знам.

Точно бях започнала да чета информацията, която Куки ми беше оставила до господин Кофеин — тя ме познаваше толкова добре — и някой почука. Перспективата ми се стори обещаваща. Може би бях спечелила милион долара. А може би някой щеше да се опита да ми продаде прахосмукачка и да ми предложи безплатна демонстрация. Във всеки случай печелех.

Оставих пилешкото си бурито и отворих вратата за късмета си, като си давах сметка, че бих направила всичко, за да остана будна.

От другата страна стоеше Амбър, дъщерята на Куки. Всъщност не от оная друга страна, а от другата страна на вратата. Би била висока и за двайсетгодишна, но при положение, че беше само на дванайсет, беше твърде висока. Бях готова да се закълна, че тази сутрин беше пониска. Току-що измитата ѝ дълга черна коса миришеше на ягодов шампоан и падаше на мокри кичури по раменете ѝ. Беше облечена в розова пижама без ръкави и долнище седем осми, което прикриваше най-дългите и слаби крака, които съм виждала. Крака на танцорка. Беше като пеперуда, готова да излезе от какавидата.

— Ще гледаш ли телевизия на твоя телевизор? — попита тя, а огромните ѝ сини очи изглеждаха много сериозни.

— Вместо на тостера? — Когато тя стисна устни и примигна в очакване на отговор, се предадох. — Не, няма да гледам телевизия на моя телевизор.

— Добре. — Тя се ухили и се втурна покрай мен.

— Но ще взема душ под душа си.

— Добре. — Тя взе дистанционното, тръшна се на канапето ми и спусна босите си крака през облегалката. — Мама спря абонамента ни за кабелната.

— Невъзможно — рекох, като се опитвах да не се разсмея.

Куки излезе през вратата си и влезе през моята точно в този момент, също облечена в пижама. Изгледах я ужасена.

Тя извъртя очи.

— Убеди ли те вече да се обадиш на социалните служби за малтретирани деца?

— Мамо — изпъшка Амбър и се превъртя по корем, — просто не е честно. Защо трябва аз да страдам заради твоя здравословен режим?

Аз пак я изгледах с ужас.

— Не може да бъде — възкликнах с нескрито презрение.

Тя въздъхна и ми подаде още един лист, след като затвори вратата.

— Лекарят ми каза, че трябва да отслабна.

— Доктор Йост? — попитах аз. Отгоре на листа, който ми подаде, стоеше името на евентуалния ни, но несбъднат клиент. Защо отоларинтолог би ѝ казал да отслабне? Особено, след като тя не посещаваше него?

— Не, не доктор Йост. — Тя се дотътри до бара и седна на висок стол. — Защо да ходя при доктор Йост?

— О, това е докладът за ареста му. — Прегледах го, докато хапвах бурито, а след това попитах: — И какво общо има отслабването ти с кабелната?

— Нищо, ако не броим това, че е много по-скъпо да се храниш здравословно, отколкото с полуфабрикати.

— Затова не се храня здравословно. — Размахвах пилешкото си бурито пред нея. — Трябва да си вземеш поука.

— Ти не се броиш. Кльощавите са тъпачки.

— Моля? Мислиш, че съм кльощава?

— Лекарят е прав. Трябва да се ограничавам. — Раменете й увиснаха. — Знаеш ли колко е трудно да пазиш диета, ако се казваш Куки?

— Това е странно. — Загледах се в празното пространство и се чудех на приликите между нас. — И Чарли да се казваш, пак не е лесно да си на диета. Може би трябва да си променим имената? — Казах аз и отново се фокусирах върху нея.

— Бих го направила на мига, ако можеше да помогне. Какво мислиш? — Тя посочи към папката, която беше оставила, за да се пресегне през плота да си сипе кафе.

— Имаш всичките филмови канали! — извреця Амбър. — Как така не съм знаела за това?

— Сериозно? — учудих се. — Нищо чудно, че сметката е зверски висока. — Зачетох статия от вестника за предишната съпруга на доктор Йост. — „Съпругата на доктор Йост е била намерена мъртва в хотелската си стая след вероятен сърдечен удар.“ — Вдигнах поглед към Куки. — Била е на не повече от двацет и седем. Сърдечен удар?

— Продължавай да четеш — подкани ме Куки.

— Според източниците — прочетох на глас — Ингрид Йост, която била сама на почивка на Каймановите острови, се обадила и оставила съобщение на телефонния секретар на мъжа си само минути преди сърцето й да спре, така че въпреки странните обстоятелства около смъртта на госпожа Йост, полицията заявява, че няма да има следствие. — Погледнах Куки. — Странните обстоятелства?

— Продължавай да четеш — повтори тя и откъсна хапка от пилешкото ми бурито.

Аз отхапах, докато четях, а после оставих статията.

— Добре — казах и преглътнах с усилие, — значи два дни преди да подаде молба за развод, Ингрид Йост се жалва в полицията, че мъжът ѝ я заплашва. След още два дни лети до Каймановите острови едва ли не само с четката си за зъби, обажда се и оставя съобщение на домашния телефонен секретар на доктора, за да му каже колко съжالياва, че не е била по-добра съпруга и че вече не иска развод, а пет минути по-късно умира?

— Да.

— И няма данни за сърдечни проблеми преди това? — Взех телефона и набрах от запаметените номера този на агент Карсън от ФБР. Куки вдигна вежди с любопитство и си откъсна още една хапка.

— Е, къде е проблемът в картинката? — попитах, когато агент Карсън отговори.

— Изчакайте, нека отида в друга стая. — След минута тя попита: — Намерихте ли вече Тереза Йост?

— Къде сте?

— В дома на Йост. Партньорът ми още вярва, че ще има искане за откуп.

— След повече от седмица?

— Той е нов. Какво има?

— Първата му жена е повдигнала обвинения срещу него два дни преди да подаде молба за развод, два дни преди да отпътува на Каймановите острови и да умре от сърдечен удар? Хайде бе!

— Значи не сте я открили.

— Развод, при който е щял да загуби малко състояние?

— Какво намеквате?

— Хм, може би всичко е свързано.

— Разбира се, че е свързано, но се опитайте да го докажете. Проверихме паспорта на доктора и полетите. Не е ходил на Каймановите острови. Казва, че отишъл на лов, за да избистри нещата в главата си.

— Това не означава, че не го е извършил. Докторът е заможен. Може да е платил на някого да я убие. Знае добре какви лекарства могат да причинят сърдечен удар. Освен това не ви ли се струва, че съобщението на телефонния секретар е вече малко прекалено?

— В какъв смисъл?

— Ще ви посоча два пункта. Първият е, че според полицейския доклад е била в истерия. Кое доказва, че не е била убедена или заплашена да остави съобщението?

— Добре, но с каква цел?

— Да се отклонят подозренията. Ако са били в добри отношения, никой не би заподозрял доктора. Той би получил съчувствие заради случилото се.

— Възможно е. А вторият пункт? — попита тя.

— Откога лекарите имат телефонен секретар в дома си? Нали имат централи за тази цел? Служебна гласова поща? Изглежда някак твърде удобно.

Тя запази дълго мълчание, но чувах стъпките ѝ, сякаш влизаше от стая в стая.

— Права сте. И в момента няма телефонен секретар. Нека да проверя кога го е купил и колко дълго го е имал.

— Звучи добре. А можете ли да вземете запис на съобщението, което е оставила?

— Ммм, съмнявам се. След като не е имало следствие, не мога да си представя, че някой ще пази запис, но ще проверя.

— Благодаря. А можете ли да прегледате и алармената система? Според Дела Питърс от фризьорския салон Йост бил сигурен, че Тереза не се е прибрала онази вечер, защото алармената система би регистрирала влизането.

— Щеше, ако системата е била включена. Това беше едно от първите неща, които проверихме. Йост каза, че забравил да я включи.

— Значи е лъжец, лъжец и половина. — Отбелязах си го наум, за да не забравя тази подробност. — Благодаря за информацията.

— Няма защо. И без да се обиждате, но не трябваше ли да сте я открили досега? Искам да кажа, нали това правите?

— Работя. Не ме притискайте.

Тя пое дълбоко въздух.

— Добре, само не забравяйте случая.

— Няма.

Знам какъв бе залогът за всеки в служба на закона. Веднъж създадеш ли си репутация, забелязват те. Това ти отваря много врати. И не само на закусвални.

Докато с Куки планирахме следващия ден, изпих две големи чаши вода. Очите ми смъдяха, устата ми беше пресъхнала от прекалено много кафе и липса на сън. Трябваше да се рехидратирам.

— Добре, аз ще работя по случая Йост — заключи тя и си записа нещо, — а ти ще се опиташ да се видиш с Ракетата.

— Това е планът. Поне ще разберем дали Тереза Йост е още сред нас.

Тя издърпа от ръцете ми кафето, което тъкмо си бях направила.

— Трябва да поспиш.

— Трябва да се накисна във ваната, да се хидратирам отвън навътре.

— Добра идея. Може да те отпусне и да заспиш, независимо дали искаш или не.

— Ти не си ли на моя страна?

По лицето ѝ плъзна дяволита усмивка и тя се провикна към Амбър:

— Хайде, миличка.

— Мамо! — протестира Амбър, без да откъсва поглед от екрана на телевизора. — Филмът тъкмо започна.

— Почти ти е време за лягане.

— Няма проблем — казах аз, — може да остане. — Наведох се и прошепнах: — Ще заспи за нула време.

— Така е. Но сигурна ли си?

— Разбира се — уверих я и я изкъшках през вратата. — Ще се накисна и после ще ѝ правя компания.

Амбър гледеше един от филмите на ужасите, които си бях взела. Казах си, че този филм може би нямаше да я приспи. Поне щеше да държи една от нас будна.

— Ще отида да се изкъпя набързо, дечко. — Наведох се над дивана и я целунах по челото.

— Гледай водата да не е много гореща. Моят учител казва, че това води до състаряване.

Потиснах сумтене и измърморих:

— Не вярвам горещата вода да има някаква връзка с Алцхаймер, но ще го имам предвид.

— Добре, но учителят ми така казва — предупреди ме тя.

Сега разбирах Куки, задето я заплашваше, че би я продала на циганите, ако не беше толкова сладка.

ГЛАВА 7

„Ще ми се да върна всички моменти, в които като малка не съм искала да спя.“

Надпис на тениска

Съблякох се и се отпуснах във ваната, а горещата вода се плъзна по краката и тялото ми. Топлината се разстилаше около мен, парата се просмукваше в кожата ми и клепачите ми на мига започнаха да се затварят. Съзнанието ми се скиташе безцелно по зелени поляни. Поляна, на която беше разположено легло с балдахин направо върху тревата и пухкави възглавници, приканващи към сън. И патенца. По неизвестна причина наоколо беше пълно с патенца. Примигнах в опит да се върна в реалността и прибрах един мокър кичур коса зад ухото си. Май това не беше много добра идея. Ако исках да изкарам още една нощ, без да заспя, последното, от което имах нужда, беше гореща отпускаща вана.

Изтърках се бързо и се потопих цялата под водата, за да се изплакна, загледана в отблясъците, преди да се покажа на повърхността. С неохота дръпнах тапата на канала с пръстите на краката си и се изправих, за да взема хавлия, която омотах около главата си, за да попие косата ми.

Каналът избълбука, докато водата течеше през краката ми. Усетих присъствието на нещо голямо и бавно смъкнах хавлията. Издайническа топлина се издигна като пара около краката ми и Рейес се материализира пред мен, а силните му рамене блестяха от водата, която се стичаше по тях. Той хвана гърлото ми с ръка и ме прибута назад към студените плочки на стената в контраст с парещата топлина, която се излъчваше от него. Погледът му беше остър и непрощаващ.

Преди да успея да кажа нещо, ме обзе познатото желание. Стиснах зъби и се опитах да се преборя с него, но беше като да се боря с цунами, въоръжена с лъжица. Той се приближи и погледът му срещна

моя, а дълбоките му кафяви очи изглеждаха пълни с любопитство изпод плътните му мигли.

Усетих как разтваря краката ми с коляно.

— Какво правиш? — попитах и ахнах от топлината, която проникна в мен.

Без да ми отговори, той дръпна кърпата от ръката ми и я хвърли настрани.

— Почакай, Рейес, ти не искаш да си тук. — Сложих ръцете си върху гръдния му кош. — Не искаш да правиш това.

Той се наведе напред, докато устните му почти докоснаха моите.

— Не повече, отколкото го искаш ти — промълви той, за да ме предизвика да споря с него и кадифеният му дъх погали устните ми. Миришеше на гръмотевична буря, на земя, озон и електричество. Протегна едната си ръка, за да държи устата ми затворена и плъзна другата между краката ми. Стомахът ми се сви от допира, толкова бях чувствителна към неговото докосване, че почти свърших на момента.

На вратата на банята се почука и аз се извърнах със сбърчени вежди.

— Още не — каза предупредително той, придърпа ме към себе си и пръстите му проникнаха в мен.

Простенах и го хванах за китката, за да го отблъсна. Вместо това го придърпах още по-навътре, забих нокти в кожата му, като го молах да ме остави.

Той притисна твърдото си като стомана тяло към моето и приближи устата си към ухото ми.

— Остани с мен — изрече той с прекрасния си дълбок и спокоен глас. Пусна брадичката ми, хвана едната ми ръка и я насочи към стегнатия си корем.

Отново се потропа и почувствах как се откъсвам от него.

— Дъч — отрони той в момента, в който ръката ми достигна до ерекцията му, но точно тогава водата се надигна и ни заля и аз буквално не можех да си поема въздух.

Скочих, като изплисках вода извън ваната, докато се усетя къде съм.

— Добре ли си? — чух да казва някой. Амбър.

— Какво, миличка? — продумах, като попивах водата от лицето си. — Не те чух.

— Отивам си вкъщи. Мобилният ми почти няма батерия, а трябва да се обадя на Саманта. Приятелят ѝ скъса с нея и май това е краят на света.

С усилие си поех дъх.

— Добре, сладурче, до утре — казах бодро.

— Да.

Наложих си да се успокоя, да се съвзема, да отпусна стиснатите си юмруци и да хвърля подгизналата хавлия, която бях завлякла във ваната по някаква причина. После се отпуснах, подпрях брадичка на коленете си и зачаках бурята, която бушуваше в мен, да премине.

Започваше да става нелепо. След като съм го свързала, как така продължава да идва в сънищата ми? Каква беше тази история, по дяволите? Да не говорим за това, че бях заспала във ваната. Можех да се удавя.

Проклет син на Сатаната.

От телефона ми прозвуча мелодия, която ми подсказваше, че съм пропуснала нещо. Протегнах трепереца ръка и го взех от тоалетката. Сестра ми Джема ми беше изпратила съобщение. Всъщност три. Имала проблем с колата, не можела да се свърже с татко и искала да я взема от един магазин в покрайнините на Санта Фе. Опитах се да ѝ се обадя, докато излизах от ваната, но чух единствено тревожното съобщение, че телефонът ѝ е изключен или е извън обхват. Страхотно. Беше споменала, че батерията ѝ свършва. Явно се е изтощила докрай.

Без да имам друг избор, се избърсах, навлякох едни джинси и пуловер с надпис „Блу Ойстър Кълт“, както и бойните си рокерски ботуши и излязох от банята. Телевизорът беше изключен, а дневната — тъмна.

Излязох, без да изсуша косата си, като пътем поръчах на господин Уонг да не пуска чужди хора в апартамента. Докато притичам до Мизъри, бях шибана от студен дъжд и се заклек, че ако Джема я няма в магазина, когато стигна там, ще започна реално бляскавата си кариера като събирач на души и нейната ще е първата. Но сигурно трябваше да си взема предварително буркан за тази цел.

Подкарах към Санта Фе за втори път този ден, а дъждът падаше като завеса върху предното ми стъкло. Ледът в косата ми започваше да се разтапя. Поне беше по-лесно да остана будна в режим „скрежко“. Мизъри правеше всичко възможно да ме стопли и честно казано,

пръстите на краката ми се бяха позагряли. Трябваше да взема хавлия или одеяло. Ами ако нещо се случеше? Ако Мизъри угаснеше и премръзних до смърт? Щеше да е гадно.

Чудех се дали на Рейес някога му ставаше студено. Той беше толкова горещ, сякаш тялото му само генерираше топлината. Трябваше му табела, че е опасно горещ. Когато най-после се стоплих, осъзнах, че треперенето не се дължеше на студа, а на последното посещение на Рейес. Логично. С усилие насочих мислите си далеч от него, към случая, по който работех. Първата ми служебна задача беше да се възползвам от свръхестествените си познанства, за да разбера дали Тереза Йост бе още жива. Шансовете не бяха големи, но с малко късмет можеше и да е оцеляла, каквото и да бе планирал добрият доктор. Освен това ми трябваше повече информация за него.

Дъждът продължаваше да се сипе на плътни ядни капки и звучеше по-скоро като градушка, отколкото като дъжд. Наложих се да намаля и да вземам завоите по-предпазливо, отколкото ми се искаше. Неговата нападателност обаче, съответстваше на моята. Шляпането на чистачките ме унасяше и независимо колко се стараех, не можех да спра мислите си да се върнат към Рейес.

Защо дойде при мен? Беше толкова ядосан, не искаше да бъде с мен и в същото време всеки път се наслаждаваше колкото и аз.

Но все пак той беше мъж. Поведението на мъжете беше необяснимо за мен. А на всичкото отгоре имаха безочieto да се оплакват от жените.

Хванах отбивката, която щеше да ме отведе до магазина в покрайнините на Санта Фе. Той беше разположен на относително уединено място и не можех да спра да се чудя каква работа е имала тук Джема. Доколкото ми беше известно, не ходеше често на лов за зайци. Заради един камион отпред се наложи да намаля още повече, но след като така или иначе не виждах на повече от двайсет метра пред себе си заради дъжда, се чувствах в по-голяма безопасност зад него. Съсредоточих вниманието си към стоповете му, за да не изляза от пътя. Дъждът в сухата пустиня на Ню Мексико винаги беше добре дошъл, но шофирането ставаше опасно. Благодарение на една мощна светкавица видях магазина. Камионът продължи, а аз отбих към паркинга и спрях. Имаше само една кола, вероятно на продавача от нощната смяна.

Огледах се за волвото на Джема и се скъсах от яд, когато ми просветна. Тя не беше там.

Стиснах уста, за да не изругая на глас и се опитах пак да се свържа с нея по мобилния ѝ телефон, но без резултат. После проверих още веднъж съобщенията, за да се уверя, че съм на правилното място. Бях. Може да се бе загубила и да ме беше насочила към друг магазин. Преди да бях решила какво да предприема, другата предна врата на колата ми се отвори. Слава богу. Сетих се, че сигурно колата ѝ е закъсала в бурята и тя е стигнала пеша до магазина. Но вместо сестра ми с русата ѝ коса и слабо тяло, в колата се намъкна огромен мокър мъж и затвори вратата след себе си. След първоначалното изумление ме заля прилив на адреналин като закъсняла реакция, на която покъсно щях да се дивя и мая.

Куки беше права. Без малко не бивах убита на най-невероятни места.

Понечих бързо да отворя вратата си, но дълги пръсти стиснаха като в менгеме ръката ми. Фактът, че бях наясно с процента на оцелелите след отвлечане жени, ме подтикна да действам. Борех се с него, като го ощипах на няколко добре преценени места и в същото време се опитвах да напипам дръжката на вратата. Той ме дръпна към себе си, а аз протегнах крака към таблото и ритнах. Той обаче хвана краката ми с яките си като стомана ръце и ме изтегли към себе си.

Огромна ръка заглушаваше виковете ми, докато той се притискаше в мен. От тежестта му таблото се впиваше болезнено в гърба ми, но аз продължавах да ритам и да се гърча и прилагах всичко научено за двете седмици, през които ходих на жиу жицу. Нямах да му е лесно.

— Престани да се съпротивляваш и ще те пусна — изръмжа той.

О, вече е склонен на преговори. Започнах да се боря с него отново, като го дерях и ритам. Инстинктите ми контролираха положението, не аз. Той бутна главата ми назад и аз мигом застинах от усещането за студен остър предмет, притиснат в гърлото ми. Сетивата ми се завърнаха с главоломна скорост заедно със смразяващата реалност за участта ми.

— Ако не спреш да се съпротивляваш — добави той с дрезгав глас, — ще ти прережа гърлото на мига.

В продължение на една безкрайна минута чувах само затрудненото си дишане. Адреналинът във вените ми ме разтърси от глава до пети. Мъжът беше подгизнал. Студени капки от него се сипеха върху лицето ми.

И тогава подсъзнанието ми разпозна нещо. Топлината. Въпреки че дрехите и косата му бяха подгизнали и ужасно студени, към мен се излъчваше топлина и аз примигнах, напълно зашеметена.

Той допря челото си в моето и като че ли сдържаше дъха си. После премести ръката си от устата ми към тила ми и ме повдигна до седнало положение. Краката ми още бяха върху таблото, когато той разтвори бедрата ми — истински подвиг в тази теснотия — и отново допря оръжието до шията ми.

Надвесен над мен изглеждаше невероятно голям. Зърнах затворническата униформа под мръсен и скъсан работнически гащеризон.

— Няма да те нараня, Дъч.

Произнасянето на името ми, името, което той ми беше дал, прати електрически заряд във всяка молекула на тялото ми.

Погледнах го, когато проблясък на светкавица освети тясното пространство и се взрях в дълбоките кафяви очи на Рейес Фароу. Заключение, до което стигнах, ме изуми. Беше избягал от най-строгото охранявания затвор. Нещата не можеха да станат по-сюрреалистични.

Той трепереше от студ в отговор на въпроса, който си бях задала по-рано. Въпреки че в погледа му се четеше отчаяние, действията му показваха друго. Очевидно се контролираше добре и не отчаянието бе това, което го ръководеше. Всяко негово движение беше предизвикано от свирепа непоколебимост. Не се усъмних нито за миг, че ако се наложи да ме убие, ще го направи. И без това ми беше страшно бесен заради това, че го свързах.

— Вземи джипа — казах, като сама не можех да повярвам, че се страхувам от него. Разбира се, той бе единственото нещо, от което се бях страхувала като малка. Просто доскоро не знаех, че е бил той.

Очите му се присвиха. Той се надвеси над мен и погледът му започна да блуждае по лицето ми. Искях да се извърна, но открих, че е невъзможно. Нещата, които бяхме правили през последните седмици. Нещата, на които беше способен. А сега беше тук, опрял нож в гърлото ми, мъжът, чието име крещях в сънищата си.

— Твой е — казах. — Вземи го. Няма да се обадя в полицията.

— Точно това възнамерявам да направя.

Някак тази среща с него беше много по-различна от останалите, които бяхме имали. Различна, защото това беше той, Рейес Александър Фароу, Рей'азиел, синът на Сатаната от плът и кръв. Ако не се броеше тази сутрин, нямах опит в общуването с този негов образ на звяр, способен да разкъса човек на парчета между паузите за реклама, ако историите, разправени ми от Нийл Госет, бяха показателни.

Поредната светкавица озари обкръжението ни и той погледна часовника си. Чак тогава осъзнах, че е стиснал зъби, а мускулите му бяха стегнати, като че изпитваше болка.

— Закъсняваме — отбеляза той, а ъгълчето на устата му се повдигна като лек намек за усмивка. — Защо се забави толкова много?

Сбърчих вежди.

— Закъсняваме?

Усмивката му изчезна и зъбите му се скриха, наведе се напред и отново допря челото си до моето. Разбрах, че е ранен. Той се отпусна върху мен за миг, сякаш беше загубил съзнание. С рязко движение се опита да се стегне. Хвана волана за опора и отново ме погледна.

В съзнанието ми случката се повтаряше. Онази вечер, толкова отдавна, в която като тийнейджър беше жестоко пребит. Напразно вдигаше ръце да се предпази. Споменът върна и усещането за съпричастност и сляпата нужда да му помогна.

Отблъснах чувството. Вече не беше момче. Това беше мъж, свръхестествено същество, опряло нож на врата ми. Мъж, прекарал в затвора повече от десет години, моделиран, кован и закален от омразата и гнева, които вирееха на места като това. Като че ли не беше достатъчно, че беше израснал в ада и беше зареден с достатъчно много зло. Ако не е бил непоправим, преди да попадне там, сега със сигурност трябваше да е. Не можех да позволя на съчувствието да се намесва, независимо от миналото ни. На добрите момчета не им бяха нужни ножове, за да си хванат момиче. Може би все пак беше син на баща си.

Погледнах встрани. Ръката, в която беше ножът, стискаше волана, сякаш животът му зависеше от това. Фактът, че беше ранен, ми напомни нещо, което ми беше казал преди време: Пази се от раненото животно.

— Защо правиш това? — попитах.

Той отвори очи и отвърна:

— Защото иначе ще побегнеш.

— Не, имам предвид защо избяга?

Той се намръщи.

— Иначе нямаше да ме пуснат. — През лицето му отново премина болка.

Погледнах надолу. Тъмният гащеризон беше напоен с кръв и без да мога да се въздържа, ахнах.

— Рейес...

Настойчиво тропане по моята врата накара и двама ни да подскочим. Ножът се озова на врата ми на мига. Раненото животно.

— Само да опиташ нещо...

— Сериозно? — процедих през зъби.

— Дъч — каза той предупредително.

— Няма. — Дори и да бях толкова смела, че да се боря с него, ножът беше твърде близо, прекалено опасно бе, за да направя нещо лекомислено. Не че лекомислието не ми беше втора природа.

— Не искам да те наранявам, Дъч.

— И аз не го искам.

— Тогава не ме предизвиквай.

Пак се чу упоритото тропане.

Протегнах се да откопча найлоновия прозорец и той притисна ножа още по-плътено към кожата ми.

Погледнах го от упор и казах:

— Той няма просто ей тъй да си отиде. Трябва да говоря с него.

Не последва отговор, така че се протегнах и откопчах прозореца съвсем мъничко. Още валеше като из ведро. Точно тогава почувствах палеца на Рейес на устните си и се обърнах стресната назад. Той спусна поглед върху устата ми, спря се за части от секундата, после се наведе и ме целуна. В същия момент разбрах какво правеше. Кой би се интересувал от любовници, които се възползват от лошото време?

Целувката беше невероятно нежна. Влажна и топла. Езикът му се плъзна между устните ми и аз ги разтворих, дадох му достъп, разрешение за по-страстна целувка. И той се възползва. Наведе главата си и впи пареща уста в моята. Не бях загубила чувството си за ирония. Това беше първата ни плътска целувка на живо.

Без да се замисля, протегнах ръце към гърдите му, твърди и излъчващи топлина. Силната му ръка се уви около шията ми и ме придърпа към него. Въпреки че действията му не бяха припряни, мускулите му бяха напрегнати, готови за атака, ако се наложеше.

Не се заблуждавах, че това означава нещо повече. Колкото и божествено да беше усещането да съм в прегръдките на Рейес Фароу, да чувствам устните му върху своите, той беше признат за убиец. Освен това беше отчаян. Отчаяните мъже вършеха отчаяни неща.

— Вие май държите нещата под контрол.

Стресната прекъснах целувката, обърнах се и видях възрастен мъж с яркожълт дъждобран, който се хилеше насреща ни.

— Аз бих предпочела задната седалка, но кой ли ме пита.

Обърнах се към лицето, оградено от отвора на прозореца и усетих натиска на острието на врата си, поставено така, че мъжът да не го види. Докато се усмихвах лъчезарно на човека, който направо щеше да се удави, почувствах как нов прилив на болка заля Рейес и ножът ме поряза. Потръпнах, когато ми потече кръв. Той го отдръпна на мига.

— Съжалявам — казах на човека в дъждобрана с потреперващ глас, — просто решихме да се възползваме от бурята.

— Разбирам — рече той с широка усмивка, — но не е зле да отбиеете малко по-нататък. Не се знае какво могат да направят другите шофьори в такава буря.

— Благодаря. Така и ще направим.

Той погледна Рейес изучаващо, после се обърна отново към мен.

— Нали всичко е наред?

— О, разбира се — уверих го, а Рейес се отпусна на седалката до мен. Явно се беше усетил, че се е надвесил над мен като беглец от затвора над зложницата си. А може и да си въобразявах. Смъкнал ножа на нивото на гърдния ми кош, той го притисна в якето ми, за да съм наясно, че още е там. Толкова беше предвидлив.

— Всичко е наред — продължих, — благодаря ви много, че проверихте. Не всеки би се осмелил в такава буря. — Погледнах към буботещото небе.

— Ами какво пък — каза той с добродушна усмивка, — аз съм в магазина отсреща. Видях ви да спирате и реших, че нещо не е наред.

— Нищо подобно — отрекох, като че ли не ме държеше против волята ми осъден престъпник, който освен това беше син на най-злото

същество във вселената.

— Радвам се да го чуя. Ако имате нужда от нещо, заповядайте вътре.

— Благодаря ви много.

Закопчах прозореца, а мъжът с дъждобрана закрачи тежко към магазина, като ми помахаше. Усмехнах се и също му помахашах. Какъв приятен човек.

Веднага щом той се прибра, се обърнах към Рейес. Усецах болката, която го заливаше на горещи вълни и отново трябваше да се съпротивлявам на съчувствието, което заплашваше да наруши раздражението ми.

Посочих кръвта.

— Какво се случи?

— Ти.

— Аз? — попитах изненадана.

Той свали оръжието и се отпусна още повече на седалката до мен.

— Ти заспа.

Мамка му, истина беше.

— Но какво общо има това с...

— Явно всеки път, когато заспиш, ме привличаш към себе си.

— Значи аз съм виновна? Аз ли го направих?

Той ме погледна с изпълнените си с болка очи.

— Свързан съм. Не мога да идвам при теб, без да ме призовеш.

— Но аз не го правя умишлено. — Внезапно се засраших. — Чакай, какво общо има това с раняването ти?

— Когато ме призовеш, става като преди. Получавам припадък.

— О!

— Един съвет от мен. Не получавай припадък, когато се опитваш да избегнеш пресата на боклукчийски камион.

— О! О! О, боже. Толкова съ... чакай, защо пък да се извинявам? Ти си избягал. От затвор със строг режим. В боклукчийски камион?

— Нали ти казах. Иначе нямаше да ме пуснат. — Той облегна главата си назад и затвори очи. Болката, която преминаваше през тялото му, отнемаше силите му. — Да се махаме оттук.

След дълга пауза попитах:

— Защо просто не взе джипа ми?

По лицето му заигра палава усмивка.

— Правя го.

— Без мен вътре.

— За да изтичаш при мъжа с дъждобрана? Без такива.

— Няма да кажа на никого, Рейес. Обещавам. На никого.

Той отвори очи и ги насочи към мен с въздишка. Беше прекрасен.

Толкова уязвим.

— Знаеш ли какво щях да направя, ако този човек беше разбрал истината?

Наведох глава, без да отговоря. Май не беше толкова уязвим.

— Не искам да наранявам никого.

— Но ако трябва, ще го направиш.

— Точно така.

Включих двигателя и се спуснах към магистралата.

— Къде отиваме?

— В Албукърки.

Това ме изненада.

— Не в Мексико? Не в Исландия? Какво има в Албукърки?

Той отново затвори очи.

— Избавление.

ГЛАВА 8

„Когато всичко е наред, явно нещо не е наред.“

Надпис на тениска

Лекият дъжд замъгляваше въздуха, светлините от фаровете на срещуположно движещите се коли разцъфваха в най-различни цветове, подобно на десетки мънички дъги. Дъждът спря, но звездите бяха скрити зад гъсти облаци. Докато пътувахме, Рейес приличаше на заспал. Въпреки това не ми се искаше да рискувам живота си в опит за бягство, независимо от факта, че винаги съм мечтала да изпълня едно от онези претъркулвания от движеща се кола като по филмите. С моя късмет би ме прегазила първата кола на междуцатската магистрала. Момент. Хрумна ми нещо. С Куки можехме да станем каскадьорки.

Предприех бърза маневра, най-вече защото режисьорите си падаха по такива неща, и Рейес се раздруса на седалката. Той притисна едната си страна и пое шумно въздух, явно го болеше. Като се имаше предвид количеството кръв, с което беше напоен работният гащеризон, раната не беше малка. Ние оздравявахме бързо, много по-бързо от всеки друг. Надявах се това да е достатъчно да го опазя жив, докато намерех помощ.

Издишах бавно въздуха в дробовете си и не спирах да се чудя как бе възможно да съм толкова изплашена от някого и в същото време толкова загрижена за него. Реалността отново надделя. Бях похитена от избягал затворник. По скалата от едно до сюрреализъм това си бе от порядъка на двуцифрено число.

Оптимистичната ми страна, онази, която виждаше чашата наполовина пълна, беше — доста притеснително — изпълнена с въодушевление. Все пак това не беше случаен избягал затворник. Бе Рейес Фароу, човекът, който ме преследваше в сънищата ми с далеч повече чувственост, отколкото бе законно да се демонстрира публично.

Не бях планирала да вляза в ролята на шофьор на осъден за углавно престъпление със самоделен нож, който ме ръчкаше в ребрата при всяко друсване на пътя. А и вкъщи ме чакаха два филма на ужасите, за да досъсипят нервната ми система.

— Хвани отбивката за Сан Матео.

Стреснах се. Обърнах се към него не по-смела, отколкото преди час.

— Къде отиваме?

— В дома на най-добрия ми приятел. Беше ми съкилийник повече от четири години.

— Амадор Санчес? — попитах с нескрита изненада.

Амадор Санчес беше съученик на Рейес от гимназията и явно е бил единствената му връзка с външния свят, докато самият той също бил осъден за нападение със смъртоносно оръжие и нанасяне на тежка телесна повреда. На всичкото отгоре срещу полицейски служител. Твърде неразумно. Това, което нито аз, нито Нийл Госет можехме да разберем, бе как Амадор и Рейес се бяха озовали в една килия в продължение на четири години. А все пак Нийл беше заместник-директор на затвора. Ако той не знаеше как се е случило така, нямаше как друг да знае. Явно биографията на Рейес не се ограничаваше само до „генерал в ада“.

Рейес отвори очи и ме погледна.

— Ти го познаваш?

— Да, срещали сме се. Преди, когато се опитвах да намеря тялото ти. — Не можах да се сдържа и хвърлих поглед към въпросното тяло. Стотици демони го бяха нападнали и едва ли не го бяха разкъсали на парчета, а сега, само две седмици по-късно, беше почти излекуван. Поне от тогавашните наранявания.

Устните му се разтеглиха в усмивка.

— Да разбирам ли, че ти е помогнал?

— Моля те. Явно го държиш с нещо.

Той се засмя тихо.

— Нарича се приятелство.

— Нарича се изнудване и в повечето държави е незаконно. — Погледнах искрящите му очи със златисти и зелени отблясъци. Усмиваше се, а погледът му беше топъл и искрен. Накара ме да се размекна.

Примигнах и се извърнах.

— Колко е часът? — попита той, след като дълго ме гледа.

Погледнах часовника на таблото.

— Почти единайсет.

— Закъсняваме.

— Моля? — изрекох с безцеремонен тон, изпълнен със сарказъм.

— Не подозирах, че имаме програма.

Спряхме пред къщата на Санчес, изумителна триетажна сграда с испанска керамична декорация в горната част и витражи на входа. Беше далеч от представата за къща на осъден за нападение. По скоро на някой, присвоил тлъста сума и укриващ данъци.

Може да я беше откраднал.

— Карай към гаража и присветни с фаровете.

Направих каквото поиска, леко изненадана от добре обмисленото му бягство. Вратата на гаража се отвори веднага.

— Влез и изключи двигателя.

Бях срещала Амадор и съпругата му и те бяха доста приятни. И все пак ситуацията щеше да е неловка като попадането на Сузи Дервиш сред момичетата скаути, преди да мине на риталин.

— Май не харесвам този план.

— Дъч.

Обърнах се към него. Очите му бяха някак изцъклени, а лицето преbledняло. Явно беше загубил много кръв. Можех евентуално да го надбягам.

— Няма да допусна да ти се случи нещо — каза той.

— Не си в положение да се правиш на смелия рицар. Просто ме пусни.

По лицето му се изписа съжаление.

— Съжалявам, не мога. — Той се протегна и хвана ръката ми, сякаш се страхуваше, че ще хукна.

В интерес на истината, мислех си за това. Докъде можеше да ме гони при тази си бледност?

— Влез вътре — подкани ме той.

Поех дълбоко дъх, вкарах колата в двойния гараж и изключих двигателя, крайно недоволна от действията си. Вратата се затвори — на практика бях заключена с банда престъпници. Лампата светна и цялото семейство се запъти към нас от страничната врата.

Рейес се изправи с леко трепване и искрено се зарадва на мъжа, който му отвори вратата — Амадор Санчес. Съпругата на Амадор — Бианка, седеше зад него в очакване, гушнала малко момченце и хванала за ръка момиченце. Тя ми помахаша през стъклото.

И аз ѝ помахашах — очевидно Стокхолмският синдром се задействаше бързо — после погледнах към Амадор, който се наведе и сграбчи Рейес в мечешка прегръдка.

— Ола, приятел — възкликна той и го потупа здраво по гърба.

Рейес стисна зъби, за да не изругае.

— Закъсняхте. — Амадор Санчес беше хубав мъж, малко над трийсетте, с къса черна коса, лешникови очи и типичната за латино културата самоувереност.

— Шофьорът е виновен — изръмжа Рейес, като скърцаше със зъби, — опитваше се да избяга.

Амадор ме погледна и ми намигна.

— Разбирам ви, госпожице Дейвидсън. И аз се опитвах да отбягвам компанията му в продължение на четири години.

Рейес се разсмя. Ама вярно се разсмя. Това беше първият път, когато го чувах да се смее истински. Появи се някакво странно чувство на щастие въпреки силния ми душевен смут.

— Ти си ранен. — Мъжът отстъпи назад, за да го огледа.

— Дръпни се, тате! Нека да погледна.

Момиченцето, красавица с дълги черни къдрици, избута баща си, за да вижда по-добре. Мъничките ѝ вежди се сбърчиха.

— Чичо Рейес, какво се е случило?

Рейес ѝ се усмихна.

— Ще ти кажа нещо много важно, Ашли. Готова ли си?

Тя кимна и къдриците ѝ подскочиха.

— Никога, ама никога не се пъхай в контейнера на боклукчийски камион.

— Казах ти, че е тъпа идея. — Амадор скочи и цъкна с език.

— Идеята беше твоя.

Бианка мина напред.

— Значи е още по-тъпа идея. — Тя се наведе и се опита да дръпне просмукания с кръв гащеризон от раната, а по красивото ѝ лице бе изписана тревога. — Не мога да повярвам, че си го послушал.

— Аз не мога да повярвам, че си се омъжила за него.

Тя изгледа Рейес предупредително, въпреки че в погледа ѝ се четеше повече хумор, отколкото критика. Също и обич. Неподправена, чиста обич и неочаквано ме прониза ревност. Те го познаваха по-добре от мен, вероятно по-добре, отколкото някога бих го опознала. През целия си живот никога не бях изпитвала ревност, но напоследък явно това беше единственото чувство, на което бях способна, що се отнасяше до хората около Рейес.

— Кога ще ти просветне и ще се разведеш с него? — попита я той.

Аз наведох поглед. Бианка беше направо зашеметяваща. Също като дъщеря си имаше огромни блестящи очи и дълга тъмна коса, която падаше на гъсти къдрици по раменете ѝ.

— Тя е влюбена в мен, глупчо — подхвърли мъжът ѝ и сви рамене, — проумей го.

— Аз ще се омъжа за теб, чичо Рейес.

Той пак се разсмя и погледна момиченцето с обич.

— Това би ме направило най-щастливия мъж на света.

Ашли скочи в скута му, а майка ѝ извика:

— Не, миличка!

Рейес я успокои с намигване и я прегърна внимателно, така че да не я изцапа с кръв. Очевидно му беше приятно, сякаш беше чакал дълго, за да я прегърне. Очите на Бианка се напълниха със сълзи, като се наведе и го целуна по бузата. Той се протегна и ги прегърна и двете.

Когато вдигнах поглед, Амадор се усмихваше с искрена радост и осъзнах, че се натрапвам на дългоочаквана семейна среща. Мястото ми не беше там. По хиляди причини не биваше да съм там.

Рейес погледна към момченцето, което седеше до майка си и се усмихваше.

— Здравей, господин Санчес.

— Здравей — отговори детето и две срамежливи трапчинки се появиха в ъгълчетата на устата му. — Сега с нас ли ще живееш?

Бианка се засмя и го вдигна, за да може Рейес да го огледа по-добре.

— На баща ти надали ще му хареса това, Стивън. — Той хвана малката му ръчичка за официално ръкостискане. — Пораснал си и за двама ни. Аз явно ще трябва да спра дотук.

Момчето се засмя.

— Хайде, стига вече — обади се Амадор отзад, — дайте на чичо Рейес въздух да диша.

Стивън се обърна към баща си.

— Може ли той да живее с нас, тате?

— Много те моля — включи се и Ашли.

— Вие просто не сте живели с чичо Рейес. Чичо Рейес е страшен. И хърка. Наистина. — Той подкани децата да влязат навътре и спря, за да огледа добре чичо Рейес. Изражението му стана сериозно. — Можеш ли да ходиш?

— Мисля, че да.

Амадор се изправи, а Рейес преметна ръка през раменете му.

— Не помня това да е било част от плана.

— Тя е виновна — каза Рейес и кимна към мен, докато слизах от Мизъри.

Бианка се изсмя.

— Май ще обвини теб за всичко, Чарли.

— Явно да. — Заобиколих колата. — Мога ли да помогна?

Рейес спря и ме погледна, като че ли беше изненадан от въпроса. Сърцето ми спря от кривата му усмивка. Не ми убягна блясъкът на признателност в очите му, нито погледът, който си размениха Бианка и Амадор, леката усмивка на красивите устни на Бианка.

— Мамо, мамо! — Ашли се шмугна в гаража с такава скорост, че едва не събори Рейес и баща си.

— Внимавай, дъще. — Бианка прегърна развълнуваното дете, за да го спре.

— Има полицаи на вратата.

— Мога ли да подържа пистолета ти?

Стори ми се, че ще припадна, когато чух горещата молба на Стивън. С Рейес бяхме натикани в пералното помещение с надеждата местните полицаи просто да събират помощи за ежегодната обиколка с храни за бедните.

Малката стаичка беше осветена от нощна лампа и ухаеше на диви пролетни цветя.

— Синко — каза Амадор с нежен глас, — знаеш, че не може да играеш с оръжие.

— Само искам да го подържа. Няма да играя с него, обещавам.

Лек смях изпълни въздуха. Представях си майчинската усмивка на Бианка.

— Стивън — промълви меко тя, — полицаят иска да каже нещо. Мъжът прочисти гърлото си.

— Както ви казах, проверяваме всички, които имат някаква връзка с Рейес Фароу.

Край. Децата щяха да ни издадат веднага. Беше като да вземеш бонбон от бебе.

А аз седях, заобиколена от купчини прясно изпрани дрехи, с избягал престъпник. Ако полицаят ни откриеше, щях да изглеждам по-скоро като съучастничка, отколкото като заложничка, трепереща в тъмното.

Какво правех, в името на свръхестественния задгробен живот? Това беше моят шанс. Големият ми пробив към свободата. Можех да сложа край на всичко тук и сега.

Хванах дръжката на вратата и веднага една дълга ръка се протегна през рамото ми. Рейес подпря дланта си на вратата и се наведе зад гърба ми.

Усетих дъха му по бузите си, когато заговори:

— Четирийсет и осем часа — прошепна той и топлината на тялото му ме обгърна отвсякъде. — Само толкова ми трябва — добави той.

Вярвах на Рейес и мисълта, че не бе получил справедлив процес си пробиваше път напред в съзнанието ми. Може би заслужаваше да избяга, да живее свободно. Никой всъщност не знаеше какво се бе случило. Смъртта на Ърл Уокър може да бе настъпила след инцидент или по-вероятно Рейес се беше защитавал от това чудовище. Какво означаваше бягството му за мен?

В този момент причината за колебанието ми се изясни, заля ме като ледена вода. Щом бе избягал от затвора, щеше задължително да си отиде. Трябваше да замине за Мексико, Канада или Непал и да се покрие.

Никога вече нямаше да го видя.

Поех дълбоко въздух и издишах бавно. Той чакаше да му отговоря.

— Какво имаш предвид? — попитах, като се престорих, че не знам за какво му е нужно време. Фалшивите документи със сигурност

не ставаха бързо. Не беше лесно да намериш подправена лична карта.
— Какво можеш да направиш за четирийсет и осем часа?

Той се наведе напред, сякаш не искаше някой друг да чуе.

— Мога да намеря баща си.

Това ме заинтригува. Обърнах се с лице към него възможно най-тихо. Не беше лесно. Той не помръдваше и ме принуди да го погледна в очите.

— Мога да намеря баща ти за петнайсет минути.

Той вдигна изненадано вежди и наклони въпросително глава.

— В гробището „Сънсет“ е — посочих с палец зад рамото си — и не вярвам да отиде някъде другаде.

Погледът му премина през лицето ми, угълчетата на устата му се повдигаха от лека усмивка.

— Ако баща ми е на гробището — подхвърли той леко заядливо, — отишъл е да посети гроба на леля си Вера. Но това е малко вероятно, тъй като изобщо не я харесваше.

Намръщих се и съжалих, че не бях получила достъп до психологическия му профил.

— Не разбирам.

Той наведе поглед към пода, после затвори очи с въздишка.

— Ърл Уокър е жив — изрече с неохота. След дълго мълчание отвори очи, по лицето му личеше тревога. — Отидох в затвора за убийството на човек, който е жив, Дъч.

Това беше невъзможно. Колкото и да ми се искаше, не можех да се насиля да му повярвам. Тялото бе идентифицирано от патолог. Използвали бяха медицинския му картон, тъй като е било обгоряло. Имало е съвпадение. В протоколите се казваше, че самият Рейес е разпознал пръстена на баща си на намерения пръст на обгорения.

Рейес явно грешеше... или... или какво? Да не би да бе полудял?

Явно колебанието ми беше проличало. В знак, че се предава, той наведе глава и отстъпи назад. Да не би да ме пускаше да си отида? Възможно ли беше да е толкова лесно?

После той отново вдигна поглед, мрачната решимост се беше върнала в изражението му и си дадох сметка, че отговорът на всичките ми въпроси е отрицателен. Ако не бе ме убедил вече, че е готов на всякакви крайности, за да постигне каквото иска, следващото му изявление го направи.

— „Малагеня“ 5547.

Стоях напълно застинала и слушах думите му, опитвах се да ги възприема. Сърцето в гърдите ми спря, бях изумена, заля ме странно усещане за предателство. Не се случваше всеки ден избягал престъпник да декламира домашния адрес на родителите ми. Всеки нюанс в поведението на Рейес подхранваше увереността ми, че той е заплаха. Взираше се в мен, чакаше ме да осъзная, че не ми дава друг избор, освен да съм съучастник в укриването му.

— Имам достъп далеч зад затворническите стени — поясни, самоуверено наклонил глава настрани.

Представих си татко и топлата му усмивка. Макар да се опитваше да ме принуди да се откажа от работата си, бях готова на всичко за него, включително на помощ и съдействие. Преглътнах горчиви сълзи и изгледах Рейес кръвнишки. Връзката ни беше преминала на друго ниво, изпълнено с презрение и недоверие. Как бях могла да изпитвам такива силни чувства към него?

Дълго стоях, без да кажа нищо, оставих гнева да се разрасне в мен, да пусне корени, да ме ръководи, да втвърди сърцето ми. Каква глупачка бях. Край. Никога повече.

— Наясно ли сме вече? — попита той. Не беше помръднал изобщо. Само стоеше и ме гледаше, сякаш ми даваше време да възприема думите му, да помисля за последствията от всяка постъпка, която бих могла да предприема срещу него.

Аз също го погледнах.

— Ти си гадина.

В усмивката му нямаше и следа от хумор.

— Значи сме наясно един с друг.

Вратата се отвори и аз направих крачка встрани, без да отмествам погледа си. Щом той искаше война, щеше да я получи.

След като Бианка сложи децата да спят, ни поканиха в просторна кухня с марково оборудване и най-страхотния грил за сандвичи, който някога бях виждала. Явно малките бяха чакали да видят чичо си Рейес. Горките деца. Нямаха представа колко асоциални бяха дори собствените им родители.

Амадор затвори всички щори и започна да съблича дрехите на Рейес, а Бианка бързо донесе наличните в аптечката им медицински припаси. Не можах да устоя и погледнах, когато свалиха гащеризона му, а после и затворническата униформа. Той беше напълно гол отдолу и аз се опитах да отклоня поглед, но дори и ранен той приличаше на гръцки бог. Кожата му беше идеално опъната около хълмчетата и вдлъбнатините на мускулите му. Бианка го покри с хавлия от кръста надолу, а Амадор огледа раната.

— Трябва да взема душ — каза Рейес, след като изпи три хапчета от някакво болкоуспокояващо, което Амадор му даде.

Амадор поклати глава.

— Не знам, братче. Ако се инфектира...

— Ще оздравее доста преди това да се случи. Само ми дай кислородната вода — каза той, като посочи към масата — и ще се оправя.

При тези думи аз заобиколих, за да видя по-добре, и сърцето ми се преобърна от гледката. Цялата му лява страна беше направо разкъсана, а през дълбоките отворени рани се виждаха мускулите и костите му. При тези наранявания не беше възможно да няма и едно-две счупени ребра, може би повече. По корема му и нагоре към гръдния кош вече се бяха появили тъмни синини.

— Боже мой — промълвих и посегнах за стол.

— Чарли! — Бианка се втурна да ми помогне. — Добре ли си?

— Да — изпъшках, докато си веех пред лицето. — Не. — Пак станах и погледнах Рейес, изпълнена с нов гняв. — Защо правиш това? Защо рискуваш живота си?

— Дъч — изрече той предупредително.

— Не, това е лудост. Защо го правиш? Нищо няма да постигнеш.

— Благодаря за доверието.

— Знаеш какво искам да кажа. — Приближих се, като се стараех да държа очите си приковани към лицето му. — Ще те намерят. Винаги успяват.

— Дъч — каза той, като се протегна и хвана брадичката ми. — Имам план.

После се обърна отново към Амадор, преди да успее да кажа нещо.

— И като стана дума за това, ще ми трябват тиксо и белезници.

Амадор се ухили. Бианка въздъхна и по лицето ѝ се изписа блаженство.

ГЛАВА 9

„Как би постъпил Макгайвър?“

Надпис на тениска

— Това наистина ли е нужно? — попитах и подрънках с белезниците.

Враждебността, породена от това, че баща ми е заплашен, поизбледня при създадите се обстоятелства. Рейес ме беше заплашвал и преди, и то неведнъж. Истината бе, че когато бъдеше притиснат до стената, се мяташе като диво животно, докато не получеше каквото иска, но никога не беше наранил мен или някого от близките ми.

В съседната стая имаше полицаи, а той не искаше да го пратят отново в затвора, така че постъпи както винаги — удари ме по слабото място, като знаеше как ще реагирам, уверен бе, че бих сторила всичко за татко. Въпреки че бях наясно с положението, не можех да преглътна факта, че избягал престъпник цитира адреса на родителите ми просто така.

— Или това — каза Рейес и кимна към белезниците, — или ще те вържа и ще те затворя в мазето. И двете ме устройват. — По лицето му пропълзя най-дяволитата усмивка, която бях виждала. Проклет да бъдеше баща му, дяволът.

Бианка донесе още хавлии и чисти дрехи за Рейес и ги остави върху затворения капак на тоалетната. Имаше логика, предвид че бяхме в банята и аз бях заключена с белезници за закачалката за хавлии. Заключена с белезници! Това вече беше прекалено.

Тя се изкиска, повдигна лукаво вежди и затвори вратата след себе си. Това беше заговор.

Преди да пусне водата, Рейес махна хавлията и влезе под душа. Вече не кървеше. С гръб към мен — не че това караше коленете ми да треперят по-малко — той изля кислородната вода върху отворената рана. Чух бълбукането и как той изпусна шумно въздух през зъби, но

погледът ми беше като залепен за прекрасната му фигура в гръб. Безупречните му рамене, покрити с плавните линии и острите ръбове на татуировките му, тесният му кръст и възможно най-прекрасният задник, който бях виждала. Краката му бяха силни, създадени за битка. След това погледът ми се върна нагоре към ръцете му с изопнати стоманени мускули и...

— Приключи ли?

Подскочих. Белезниците издрънчаха в метала и аз го погледнах.

— Какво? Само гледах раната ти.

Той се ухили.

— С рентгеновото си зрение?

Наистина не можех да я видя от този ъгъл, но гърбът му посиняваше от лявата страна чак до гръбнака. Това не беше добре.

— Късметлия си, че си жив.

— Така е.

Той се обърна към мен и с воля като на бивш алкохолик, който не се поддава на желанието за питие, задържах погледа си на лицето му.

— Често чувам това напоследък.

Той се наведе, за да остави кафявото шишенце с кислородна вода на тоалетката, допря се до мен и от топлината му бузите и устните ми пламнаха. После завъртя кранчетата на душа, сякаш нищо не се бе случило.

— Да знаеш, че пак ще трябва да сложиш кислородна вода, след като се изкъпеш.

— Да не би да се тревожиш за мен? — попита той, преди да затвори вратата на душ-кабината.

— Не особено.

Гледах го през релефното стъкло и сякаш изучавах абстрактна картина със съзнанието, че моделът на художника е бил абсолютно идеален. Наложих си да отместя поглед. Той беше заплашил родителите ми. Не трябваше да го забравям. Въпреки това не беше лесно да се сърдиш на ранен гол мъж.

На вратата се почука леко и Бианка надникна през откренатата врата.

— Хоризонтът чист ли е? — попита тя.

— Да. Доктор Ричард Кимбъл е под душа.

Тя бързо влезе и остави чифт ботуши на пода.

— Поемаш голям риск заради него — казах със спотаен дъх.

Бианка ми се усмихна със съчувствие.

— Той ми даде всичко, Чарли — каза тя с едва ли не молец за разбиране тон. — Без него нямаше да имам нищо. Освен че щях да бъда сервитьорка или касиерка, която едва преживява, той ми даде Амадор. Съпругът ми нямаше да е жив сега, ако не беше Рейес. Рискувам това, което той ми е дал. Има ли по-сериозно основание от това да поемеш риск? — Тя се усмихна и затвори вратата след себе си.

Усетих аромата на боров шампоан и прехвърлих тежестта си на другия крак, хванах закачалката за хавлии със свободната си ръка, преброих сапуните, въздъхнах притеснено доста силно и отново оставих погледа си да блуждае в най-желаната посока, сякаш притеглян от гравитация. Сапунените мехури течаха по вратата на душкабината и странно, тя ставаше прозрачна. Аз се наведох по-близо. Той не мърдаше. Стоеше, подпрял едната си ръка на стената, а с другата притискаше раните си. Спомних си предишната ни среща, при която изглеждаше едва ли не уязвим.

— Рейес?

Обърна глава към мен, но не можех да различа чертите му.

— Много лесно се поддаваш на заплахите ми — каза той, а гласът му кълтеше между облицованите с плочки стени.

Аз пак се облегнах.

— Да не искаш да кажеш, че не трябва?

— Не. — Той спря водата, отвори вратата, уви се с хавлията, без да се избърше преди това и чак тогава ми обърна внимание. — Това би обезсмислило всичко.

— Не те бива много да блъфираш — подметнах и погледнах встрани. — Заплахите ти обикновено не са безсмислени. Но ще го запомня за в бъдеще.

— По-добре недей.

Като си спомних кого беше заплашил, го изгледах с най-страшния поглед, който успях да докарам.

— Дори и да не си бил сериозен, не биваше да заплашваш родителите ми.

— Бях отчаян — каза той и сбърчи вежди.

— Разбирам, че не искаш да те върнат в затвора, но...

Изражението му ме накара да спра. Изглеждаше разочарован.

— Не, Дъч, не беше, защото не искам да се върна в затвора. Тъй или иначе нямаше да се върна в затвора.

Примигнах, не разбирах какво казва.

— Знаеш ли какво щеше да стане ако онези полицаи ме бяха открили? Ако Бианка и децата бяха видели... това? Това, на което съм способен?

Мисълта му ми се изясни.

— Защищавал си тях. Защищавал си полицаите. — Внезапно се почувствах като пълен идиот. Разбира се, че нямаше да се остави да го върнат. По-скоро би умрял или ужасно би осакатил някого. А аз стоях в мокрото помещение и мислех само за себе си. Как би се отразило на децата, дори ако просто видеха как отвеждат Рейес с белезници? Той не ме нарани. Никога не ме е наранявал. Буквално беше спасил живота ми няколко пъти, а аз му се отплащах отново и отново със съмнения и недоверие.

И все пак, той беше опрял нож в гърлото ми.

— Не исках да викаш — каза той и се приближи. От лицето му се стичаше вода, косата висеше на мокри кичури над челото му. Гледаше ме, както хищник гледа плячката си, без да мига, а миглите му бяха натезжали от капчици. Протегна дългата си ръка и я опря над главата ми.

— Наистина ли щеше да нараниш родителите ми? — попитах.

Притвори очи и погледът му се спря на устата ми.

— Вероятно щях да започна със сестра ти.

Защо ли си правех труда?

— Такъв си гадняр. — Щях да го отблъсна, ако ръцете ми бяха свободни.

Той сви рамене.

— Трябва да си поддържам имиджа. Някой ден ще откриеш на какво си способна — той се наведе към мен — и къде отивам аз тогава?

Той свали хавлията и започна да се подсушава. Аз се обърнах към стената и стиснах пръчката с двете си ръце, а той се разсмя гърлено. Избърса косата си и облече свободните джинси и тениската, които му беше оставила Бианка.

— Ще ми помогнеш ли? — попита.

Обърнах се. Той държеше тениската и се опитваше да сложи марля около кръста си в същото време.

— Мислех, че имаш коефициент на интелигентност на гений.

Той вдигна глава със сериозно изражение.

— Кой ти каза такова нещо?

— Ами, не знам, май го прочетох в досието ти.

Той се извърна с отвращение.

— Досието, разбира се.

Леле, той наистина бе изпълнен с омраза към всичко това.

— Свали ми белезниците и ще ти помогна.

— Няма нужда, справих се.

— Рейес, не ставай смешен.

Той тръгна към умивалника и аз протегнах крак, за да му препреча пътя.

Спря и погледна надолу за миг. После се озова пред мен, омота косата ми с едната си ръка и ме придърпа с другата. Не предприе нищо повече. Само ме гледаше, изучаваше, а после каза:

— Знаеш ли колко е опасно това?

На вратата се потропа силно и аз подскочих на метър от пода.

— Трябва да отлитаме, глупчо. Вече наблюдават къщата. Ще е достатъчно трудно и без да си изтощен и обезводнен от прекалено много физически упражнения, ако ме разбираш за какво говоря.

Сякаш му костваше и последната капчица сила, Рейес отпусна ръце и отстъпи назад, а челюстта му се стегна и лицето му помръкна.

— Само минута — каза той, наведе се и obu чорапите и високите обувки, които Бианка беше донесла.

Изправи се и пъкна ключ в белезниците, пръстите на едната му ръка се преплетоха в моите, а с другата освободи ключалката. После пое по коридора, а токът, протичащ помежду ни, набираще мощ с всяко вдишване, с всеки удар на сърцето. Амадор огледа задния двор, помахаше ни да продължаваме и изтича отстрани на къщата.

— Чичо Рейес, отиваш ли си?

Рейес се обърна. Ашли надничаше през откренатите капаци на прозореца на стаята си.

— Само за мъничко, хитрушо — каза той и тръгна към нея. —
Защо не спиш?

— Не мога да заспя. Искам да останеш. — Тя постави дланта си върху прозоречния капак. Той направи същото и главата ми не можеше да побере как страховитият и див в един момент Рейес ставаше толкова невероятно нежен в следващия.

Тя събра устнички и ги притисна към стъклото. Той се наведе и я целуна по нослето, а аз се затюхках, че никога нямам фотоапарат под ръка, когато ми трябва. Миговете на Кодак пропадаха, ако нямаш Кодак.

— Когато се оженим — каза Ашли, опряла чело на прозореца, — ще можем ли да се целуваме без стъкло между нас, а?

Той се разсмя.

— Разбира се. Сега отивай да спиш, преди мама да те е видяла.

— Добре. — Тя се прозя, устичката ѝ оформи идеално „О“, после изчезна.

— Приятел, да не би да флиртуваш с дъщеря ми?

Рейес се обърна ухилен към Амадор.

— Ние сме влюбени.

— Добре, но ще трябва да я почакаш да стане на осемнайсет. — Той остави една раница на земята. — Не, знам те аз теб. Ще чакаш до двайсет и една.

Бианка изтича навън и подаде на мъжа си още една чанта.

— За из път — каза тя, като забърза към Рейес, прегърна го внимателно и го целуна по бузите на раздяла. — Пази се, красавце.

— За теб давам всичко.

— Двайсет и пет — обяви Амадор, когато Рейес му смигна.

С Амадор и Рейес претичахме през задния двор, прескочихме оградата и се втурнахме през съседния имот към улицата, където ни чакаше стар пикап „Шевролет“ с две врати. През това време явно само аз се учудвах от бързото възстановяване на Рейес, а аз единствена от присъстващите можех да си сложа значка „свръхестествено създание“, ако поисках. Амадор не изглеждаше ни най-малко изненадан.

Той хвърли чантите отзад и метна ключовете на Рейес.

— Две минути — предупреди и потупа часовника си. — Този път не закъснявай. Приблужи се към Рейес и го прегърна силно.

— *Vaya con Dios*. — С Бога напред. Каква ирония.

— Да се надяваме. Вероятно помощта му ще ми е нужна — отвърна Рейес.

Амадор отново погледна часовника си.

— Минута и трийсет.

Рейес се ухили.

— На твое място щях да съм хукнал вече.

Амадор тръгна по обратния път.

— Какво става? — попитах.

Рейес се качи в пикапа, но аз успях да видя гримасата, която той се опита да прикрие. Не се беше възстановил сто процента, но ги приближаваше.

— Отклоняване на вниманието — поясни той, когато се качих.

След минута в кроткия квартал започнаха да вият полицейски сирени заради две тунинговани коли, които се състезаваха по странична улица.

— Това е знакът за нас — каза Рейес. Запали двигателя и подкара към магистралата, а наоколо нямаше и следа от полиция.

— Кой кара другата кола?

Той се усмихна.

— Братовчедът на Амадор, който му дължи около един милион долара. Не се тревожи. Ще се измъкнат. Амадор има план.

— Вас много ви бива в плановете. Ти откога не си шофирал? — поинтересувах се, след като се замислих колко време беше прекарал в затвора.

— Притесняваш ли се? — попита той.

Не можеше ли просто да отговори на въпроса?

— По-потаен си и от агент от тайните служби.

Стигнахме до долнопробен хотел в южната бойна зона и влязохме във фойето, хванати за ръце. Рейес не ме пусна сама вътре. Нямахме ми доверие. Това ме комплексираше. Или по-скоро щеше да ме комплексира, ако ми пукаше.

— Това място е опасно за здравето — отбелязах. — Тук ли искаш да отседнеш?

Той се ухили и изчака да платя на служителката, жена на средна възраст, която имаше вид на чест посетител на бинго залите.

— Чудесно.

Платих, взехме чантите и се запътихме към стая 201.

— Този път ти може да вземеш душ, ако желаеш — предложи Рейес с палава усмивка, докато опипваше разни тръби и контакти и

най-сетне се настани на ръба на леглото.

— Чиста съм, благодаря.

Той сви рамене.

— Беше просто хрумване.

Внезапно той вдигна матрака и пружините отдолу, оголи рамката на леглото и ме повика с жест.

— Не мога да те оставя да избягаш в най-неочаквания момент.

— Сериозно? Виж сега... — подхванах аз, а той ме накара да седна, изви ръцете ми зад гърба и ги заключи с белезниците за проклетата рамка. — Да приемем, че Ърл Уокър е още жив.

— Ама вярно ли искаш?

Въздъгнах, за да покажа раздразнението си и се размърдах, за да се наместя по-удобно.

— Аз съм детектив. Мога да го потърся. Освен това си върша работата много по-добре, когато избягал престъпник не ме заключва с белезници за всеки метален предмет наоколо.

Той замълча и ме погледна.

— Значи казваш, че работиш по-добре, когато не съм наблизо?

— Да. — Вече започваше да ми убива тук-там в тази изкривена поза.

Той се наведе към мен и пошепна в ухото ми:

— Разчитам на това.

— Чакай, ще ме пуснеш ли?

— Разбира се. Как иначе ще откриеш Ърл Уокър?

— Защо тогава ме заключи за това легло?

По лицето му се плъзна хитра усмивка.

— Защото имам нужда от преднина. — Преди да успее да кажа нещо, той вдигна къс хартия срещу лицето ми. — Това са имената на тези, за които се знае, че последни са виждали Ърл Уокър.

Наведох глава и прочетох.

— Имал е само трима приятели?

— Не беше особено популярен. Сигурен съм, че един от тези тримата знае къде е той.

Рейс седна до мен, а тъмните му очи блестяха дори на тази слаба светлина и пак ме връхлетя мисълта, че стоя до Рейес Фароу, мъжът, който ме беше запленил преди повече от десет години, свръхестествено същество, което излъчваше чувственост, така както

другите хора излъчваха несигурност. Той мушна листчето в джоба си и сложи ръка на бедрото ми.

— Рейес, махни ми белезниците.

Той прехапа устна и се извърна.

— Не отговарям за действията си, ако го направя.

— Няма да те държа отговорен.

— Но те ще пристигнат всеки момент — каза той със съжаление.

— Какво? — попитах изненадана. — Кой?

Той се изправи и започна да рови в чантата, а после пак коленичи до мен.

— Сигурно ще съм звездата на новините в десет. Служителката ме разпозна и най-вероятно се е обадила в полицията в мига, в който се отдалечихме.

Зяпнах с уста.

— Защо не ми каза?

— Защото трябва да изглежда достоверно.

— Не мога да повярвам, че не се досетих. — Сега разбрах защо му трябваше ролката с тиксо. — Чакай — казах, докато я размотаваше. — Как изпрати съобщение от телефона на сестра ми?

— Не съм — каза той с усмивка и преди да успее да кажа нещо, част от лицето ми беше покрита с тиксо.

Рейес взе раницата, хвана брадичката ми и лепна една целувка право върху тиксото. Когато приключи — а аз бях останала без дъх — ме погледна извинително.

— Ще те заболи.

„Какво?“, запитах се миг преди да видя звезди, а след това ми притъмня.

ГЛАВА 10

„На полицаите никога не им е забавно като на теб.“

Надпис на тениска

Мигове, след като бях трупирана от мъжа, класирал се на първо място в категорията „Най-вероятна жертва на убийство от ядосано бяло маце“, светът се върна обратно заедно с чувство на гадене и жажда за мъст. Агентите от специалните части разбиха вратата и нахлуха въоръжени в стаята. Един от тях коленичи до мен и аз изохках, донякъде за по-голяма достоверност, а и само това можех да направя.

Рейес ме удари! Наистина ме беше ударил! Нямах значение, че не беше като да удари обикновено момиче и че щях да съм напълно добре само след няколко часа. Пак си бях момиче, да му се не види, и той много добре го знаеше. Трябваше да му го върна. С оловна тръба. Или пък с ТИР.

— Добре ли сте? — попита агентът и огледа окото ми.

По дяволите, много обичах мъже в униформа да гледат очите ми. Или пък задника. Както дойдеше. Кимнах и той бавно отлепи тиксото. Сложи го върху парче фолио и го затвори в плик за веществени доказателства. Един детектив и двама полицаи влязоха и отидоха да говорят със сержанта, който ръководеше операцията. С помощта на единия полицаи оперативният агент отключи белезниците и двамата ме отведоха да седна на леглото, след като го приведоха в ред.

— Искате ли малко вода? — попита той.

— Не, благодаря, добре съм.

— Мисля, че трябва да я арестуваме.

Обърнах се слисана към полицаия. Той беше Оуен Вон. Онзи Оуен Вон. Онзи, който се опита да ме убие или поне да ме осакати с колата на баща си в гимназията. Браво, кучи син. Той ме ненавиждаше до смърт. Мразеше ме в червата. Мразеше и празнината, в която се намираха червата ми. Как му се викаше на това?

— Не мисля, че ще е необходимо, полицай — каза детективът. — Момент. — Той се приближи. — Вие сте племенницата на Дейвидсън.

— Да, същата — потвърдих и проверих окото си с пръст. Смъдеше. Не пръстът, окото.

Детективът издиша бавно, погледна към Вон и каза:

— Добре, арестувай я.

— Какво?

На лицето на Вон се появи самодоволна усмивка, а детективът се подсмихна дяволито.

— Шегувам се — съобщи той.

Вон се отдалечи нацупен, а детективът седна до мен.

— Какво става тук? — попита той.

— Бях отвлечена с колата си. — Очевидно показанията ми пред полицията бяха част от плана. Иначе Рейес нямаше да ме удари. Поне се надявах да е така. — После бях заключена с белезници за рамката на леглото.

— Ясно. — Детективът извади тефтерчето си, нахвърли няколко бележки и тогава на вратата се появи един шериф. — Той още ли е с колата ви?

Въздъгнах мислено и осъзнах, че ще отнеме известно време.

Иииииии точно така стана.

Два часа по-късно бях на задната седалка на патрулната кола на Оуен Вон и чаках чичо Боб да ме вземе. Бях прегледана от парамедик и изтормозена от неприятен полицай на име Бъд. След това реших, че бе време да вдигам гълъбите, затова повиках подкрепление под формата на любимия си чичо, който да убеди храбрите полицаи на Албукърки да ме пуснат. Насиненото око беше от полза. Майко мила, Рейес имаше добър удар. А надали бе вложил особено старание. Слава богу за което.

Погледнах Вон в огледалото за обратно виждане. Той седеше на шофьорското място, което беше нормално, след като това беше неговата кола.

— Ще ми кажеш ли изобщо какво съм направила? — попитах, като се надявах да не стреля по мен заради въпроса.

— Ти няма ли най-сетне да умреш в мъки?

Силно, ама много силно се надявах да не се случи. Боже, той ме мразеше, а аз така и не знаех защо. Реших да бъда по-човечна, за да

намаля шанса той да ме убие, ако му се удадеше случай. Бях чела, че ако повтаряш името на жертвата, да кажем на похитител, то похитителят започва да развива привързаност към пленника си.

— Чарли Дейвидсън е честен човек. Сигурна съм, че ако кажеш на Чарли какво е сторила, тя ще се радва да го поправи.

Той застина, после се извърна към мен бавно, сякаш му бях нанесла смъртна обида.

— Ако още веднъж заговориш за себе си в трето лице, ще те убия на място.

Добре, беше особено чувствителен към повествователната форма. Не бях много сигурна, че е законно полицейски служител да се държи така с цивилен гражданин, но след като той имаше оръжие, не се реших да го питам за това.

Разбрах две неща за Оуен Вон, докато седяхме в колата му и чакахме Чибо. Първо, притежаваше обезпокоителната способност да се взира в някого в огледалото за задно виждане в продължение на пет минути, без да мигне. Жалко, че няхах капки за очи, за да му предложа. И второ, имаше някакво изкривяване на носната преграда, заради което се чуваше нещо като цвърчене, докато дишаше.

Не много дълго след изнервящото ми пребиваване в ада, известен още като колата на Оуен Вон, нацупен мъж на име чичо Боб ме закара до апартамента ми.

— Значи Фароу те отвлече с колата ти? — попита Чибо и влезе в паркинга, без да дава пет пари за разбърканата си от спането коса.

— Да, отвлече ме с колата ми.

— А ти защо беше пред онзи магазин наред пустошта, посред нощ, посред бурята?

— Защото получих съобщение от... Ох! Джема!

Изрових от чантата си телефона, който Рейес много мило беше оставил на нощното шкафче и й позвъних на мобилния. Още беше изключен. Опитах на домашния й телефон.

— Джема Дейвидсън — отговори тя и гласът й звучеше толкова гроги, колкото аз се чувствах.

— Къде си? — попитах.

— Кой се обажда?

— Елвис.

— Колко е часът?

— Часът на Ем Си Хамър.

— Чарли.

— Прати ли ми съобщение? Колата ти повреди ли се?

— Не и не. Защо ми причиняваш това? — Голяма смешница.

— Провери си мобилния.

Чу се сънена въздишка, шумолене на чаршафи, а след това:

— Не иска да се включи.

— Изобщо?

— Не. Какво си му направила?

— Изядох го за закуска. Провери батерията.

— Къде е тя, по дяволите?

— Хм, зад капачето на батерията.

— Ти да не ме баламосваш? — Чух я да се бори с телефона.

— Джема, ако исках да те баламосам, нямаше да изключа телефона ти. Щях да излея мед в косата ти, докато спиш. Или нещо подобно.

— Ти ли си била? — попита тя възмутена.

Напълно се беше вързала на елементарния метод да се отклони жертвата от следите на действителния извършител. От години си мислеше, че Синди Вердийн го е направила. В крайна сметка щях да ѝ кажа истината, но след онова, което стори на Синди за отмъщение, размислих. Миглите на Синди така и не се възстановиха напълно.

— Чакай — каза тя, — батерията ми я няма. Ти ли я взе?

— Да. Излиза ли тази вечер?

Тя въздъхна продължително и каза:

— Не. Да. Излязох да пийнем с колега.

— Някой да се е блъснал в теб? Да е изпуснал нещо пред теб...

— Да! Боже, онзи мъж се бутна в мен, извини се и след пет минути сам лично донесе бутилка вино. А нищо толкова не се беше случило. Той едва ме докосна.

— Взел е телефона ти, написал ми е съобщение от него, откраднал е батерията и после ти го е върнал, когато е донесъл виното. — Като се имаше предвид с какви дружи Рейес, не се учудвах, че има и приятел джебчия.

— Чувствам се направо осквернена.

— Заради телефона или заради меда?

— Нали я знаеш онази приказка колко сладко било отмъщението? Хей, ти така и не се обади след срещата ти с Рейес. Как мина?

— О, страхотно. — Погледнах към чичо Боб, който чакаше да му докладвам. — Е, изяснихме това — казах и затворих телефона по средата на изречението.

— Чарли, казвал съм това преди, ще го кажа и сега. Този мъж е престъпник. Ако беше видяла какво е направил с баща си... — Той замлъкна, като клатеше рошавата си глава.

Реших да му се доверя, въпреки състоянието на косата му.

— Чичо Боб, има ли вероятност мъжът в онази кола да не е бил Ърл Уокър?

Той сбърчи вежди.

— Това ли ти каза Фароу?

— Възможно ли е? — попитах отново.

Чибо наведе глава и запали двигателя на колата си.

— Той е като теб, нали?

Въпросът му ме изненада и не знаех какво да кажа, но трябваше да съм подготвена за него. Беше видял тялото на Рейес, след като демоните го бяха нападнали. Стана свидетел колко бързо оздравя. Лекарите казваха, че Рейес е оцелял по чудо. А само две седмици след това се върна в затвора, сякаш нищо не се бе случило. Можех да се обзаложа на голямо фрапучино, че Чибо следеше какво се случва с Рейес. И аз на негово място бих го правила.

— Имаш странната способност да оцеляваш при невъзможни обстоятелства — продължи той. — Оздравяваш по-бързо от всеки друг, когото съм виждал. Понякога се движиш така, сякаш не си човек.

Той продължи:

— Ще те попитам нещо и искам да си напълно откровена.

— Добре — казах леко притеснена. Не бях в добра форма. Не бях пила кафе от три часа. А той със сигурност можеше да събере две и две.

— Ти ангел ли си?

Направо ме хвърли в тъча.

— Не — отвърнах с лек смях. — Да кажем, че ако се озова в контейнера за изгубени вещи на летището, Големият шеф отгоре

надали ще слезе да си ме прибере.

— Но ти си различна — изрече той с равен тон.

— Да, така е. И... Рейес също.

Той пусна дълга въздишка и каза:

— Той не е убил баща си, нали?

— Първо, Ърл Уокър не е истинският му баща.

Чибо кимна. Това беше станало ясно по време на процеса.

— Второ, започвам да вярвам, че този човек дори не е мъртъв.

След като дълго се взира през прозореца, Чибо каза:

— Възможно е. Не е много сигурно, дори не е вероятно, но е възможно. Има начини.

— Като подмяна на зъболекарския картон? — попитах.

Той кимна.

— И на никого не му се е сторило странно, че приятелката на Ърл Уокър по онова време е работела като сестра в същия кабинет, от който са били получени документите?

Знаех, че Чибо е бил водещ детектив на случая, та можеше да се каже, че ходех по тънък лед. А не бях никак добра с кънки на лед.

Той сви устни под гъстите си мустаци.

— Помагаш ли му?

— Да. — Нямаше смисъл да лъжа. Чичо Боб не беше идиот. Усетих как след отговора ми го заля прилив на адреналин, освен това се изненада, изненада се повече от това, че бях честна. Затова реши да пробва отново.

— Знаеш ли къде е?

— Не. — Той сбърчи вежди с леко съмнение, затова добавих: — Точно затова ме заключи с белезниците, за да има малко преднина. Не искаше да ме поставя в това положение.

— А защо те удари?

— Нарекох сестра му глупачка.

Той ме изгледа гневно.

— Много е чувствителен.

— Чарли...

— Искаше да изглежда правдоподобно пред полицията.

— О! Ти имаш ли нещо общо с бягството му?

— Ако не броим отвличането ми с колата? Не.

— Ще ми кажеш ли подробностите, които за удобство пропусна пред дежурния сержант?

— Не. — Не можех да разкажа за Амадор и Бианка и страхотния шпионски план, който бяха съчинили, за да го измъкнат.

— Мислиш ли, че Куки е будна?

Сдържах се да не извъртя очи и в този момент видях Мизъри. Явно Амадор я беше докарал през нощта. Колко грижливо от негова страна.

Може пък нечестивата връзка между Куки и чичо Боб да не беше толкова лоша идея. Бяха започнали да флиртуват наскоро и независимо от неприятното усещане в корема ми, те и двамата бяха здрави, отговорни възрастни, способни да вземат лоши решения, които можеха да доведат до терапия за двойки в продължение на години, а може би и до съдебни разходи.

Нямаше да ми е приятно да стана свидетел на това. Можех да събера вещите си и да заживея в Мизъри. В джипа, не в състоянието.

Погледнах чичо Боб, изпълнен с трепетна надежда, и реших да го ударя на пазарлък.

— Ще разкараш ли опашката, която си ми лепнал? — Посочих с кимване към паркираната кола от другата страна на улицата.

Лицето му помръкна.

— Не. Полезна е за задника ти.

— И качването по стълби му е полезно, но аз при всяка възможност вземам асансьора. — Той сви рамене и аз добавих: — Куки спи. — Миг, преди да слеза от колата.

ГЛАВА 11

„Може да бях в грешка, но друг го отнесе.“

Надпис на тениска

Оставах ми два часа до началото на работния ден, така че реших да прочета още нещо по случая ни с изчезналата съпруга, преди да се пъкна под душа. Чичо Боб беше отбелязал точка, като ми предостави показанията, но аз се съсредоточих главно върху самата Тереза Йост. Освен многобройните благотворителни дейности и членството си в няколко борда Тереза Йост беше получила научна степен по лингвистика от университета в Ню Мексико. Това означаваше, че е доста умна. Освен това вероятно знаеше няколко чужди езика. Беше работила с деца с проблеми в развитието и като помощник във ферма за коне, където се обучавали деца инвалиди.

— И не е заслужавала да умре — казах на господин Уонг, който все така се взираше в ъгъла си.

Два часа по-късно седях и пиех кафе с хавлия на главата и успокоявах разочарованата, че не съм ѝ се обадила, Куки.

— Той гол ли беше?

— Беше под душа, така че... да.

— И ти не го снима? — Тя изпухтя разстроена.

— Бях с белезници.

— Той... ти...?

— Не. Странно е, но когато се отнася за него, не е толкова важен самият акт. Дори и само да го гледам, вълни на наслада обливат женствеността ми, така че е почти същото.

— Толкова е нечестно. Иде ми да хукна да убивам.

— Да те закарам ли донякъде?

— Не, трябва да заведе Амбър на училище. Нека поне да помогна със случая на Рейес.

— Не.

— Защо не? — Тя се намръщи разочаровано. — Добра съм в разследването на бъркотиите. Това ми е работата.

— Имам имена. Ще ги проверя, докато ти проучваш финансовото положение на добрия доктор.

— О, добре, става. Той не е ли милиардер?

Усмихнах се.

— Точно това искам да разбера.

Нанесох върху насиненото си око толкова коректор, че покойната Тами Фей Бейкър би се гордяла с мен и тръгнах с мъка през паркинга, а краката ми натежаваха още повече с всяка стъпка. Явно липсата на сън започваше да ми се отразява, като се имаше предвид, че ми се яви и момиченцето, което ме преследваше с нож.

— Ти вчера не беше ли емблема на кола? — попитах.

Тя дори не ме погледна. Беше ужасно грубо. Носеше тъмносива рокля и черни лачени ботуши, облекло, което можеше да бъде и руска ученическа униформа, а косата ѝ беше черна и дълга до раменете. Единственият ѝ аксесоар беше ножът и той не се връзваше много. Явно не умееше да подбира аксесоарите си добре.

Тръгнах към опашката си в паркираната отсреща кола и почуках на прозореца. Мъжът вътре подскочи.

— Отивам на работа — изкрещях през стъклото, а той примижа насреща ми. — Внимавай в картинката.

Той разтърка очи и помахна. Познах го, беше един от хората на Гарет Суопс. Гарет Суопс, помислих си и изсумтях. Какъв предател. Чичо Боб казва „следи Чарли“ и той веднага го прави. Просто така. Сякаш приятелството ни не означава нищо за него. Разбира се, че не означава, но все пак. Тъпак.

— Вие ли сте Чарли Дейвидсън?

Обърнах се и видях жена с кафяво палто и евтини мокасини. Практични, но не особено красиви.

— Зависи кой пита.

Тя тръгна към мен, като се оглеждаше. Имаше дълга кестенява коса, която плачеше за добро разресване, и огромни слънчеви очила, закриващи половината ѝ лице. Беше жената, която видях в буика вчера. Същата коса. Същите слънчеви очила. Излъчваше същата тъга. Аурата ѝ обаче беше топла, светлината ѝ беше като мекия пламък на свещ, сякаш се боеше да свети твърде силно.

— Госпожице Дейвидсън — тя подаде ръката си, — казвам се Моника Дийн. Аз съм сестрата на Тереза Йост.

— Госпожице Дийн. — Хванах ръката ѝ. Всички чувства на жената към изчезналата ѝ сестра излязоха наяве. Тя беше уплашена, съсипана от скръб, направо се беше поболяла от тревога. — Търсих ви.

— Съжалявам. — Тя намести слънчевите си очила притеснено. — Брат ми поръча да не разговарям с вас.

— Да, май срещата ни вчера не му беше особено приятна. Ще влезете ли? — Посочих задния вход към бара на татко. Вятърът преминаваше през якето ми и бях настръхнала като чихуахуа на стероиди.

— Разбира се — каза тя и загърна палтото си. — Брат ми не е сигурен как трябва да възприеме посещението ви вчера. Определено ви е харесал.

— Сериозно? — Тръгнах към бара. — Останах с впечатление, че искаше да ме сграбчи в мъртва хватка и да ме накара да квича. — Това ще е! Професионален състезател по свободна борба. — Много съжалявам за сестра ви — добавих, като върнах мислите си към настоящата ситуация. В интерес на истината от мен щеше да стане страхотен борец. Трябваше ми само малко тен. И вероятно жилести мускули.

— Благодаря ви.

Нямаше да е зле да си направя и здравна застраховка.

Светнах лампите в заведението на татко, макар светлината в кухнята да ми подсказваше, че Сами вече се подготвя за навалицата по обед. Барът на татко беше смесица между ирландска кръчма и викториански бордей. Таванът на основния салон беше като в катедрала, стените бяха облицовани с тъмно дърво и украсени в горната си част със стогодишни орнаменти от ковано желязо. Извиваха се спираловидно и насочваха погледа към западната стена, където гордо се издигаше величествен асансьор от стомана. Такива имаше само по филмите или много старите хотели. От онези, които позволяваха да се любуваш на механизма и макарите и дето се тътреха цяла вечност до втория етаж. Снимки в рамки, медали и вимпели от различни ведомства, посветили се на опазването на закона, покриваха всяка налична повърхност, а вдясно от нас бе оригиналният махагонов бар.

— Искате ли кафе? — попитах и я поканих с жест да седне в едно от ъгловите сепарета. Изглеждаше гладна, ръцете ѝ трепереха от притеснение и умора. Реших, че ако седнем тук, Сами ще може да ни приготви нещо. — Тъкмо щях да закувам, ще ми правите ли компания?

Задната врата се отвори с трясък и влетя сърдит мъж на име Лутър Дийн.

— Ти на себе си ли си? — изръмжа той на сестра си, като я гледаше кръвнишки.

Тя седна, въздъхна тежко и освободи дълбока, безгранична тъга, която сякаш ме погълна. Напълних дробовете си с въздух, за да облекча тежестта и приклеках зад бара за кафе.

— Проучила съм нещата — каза тя на брат си. — Много е добра в работата си.

Той ме погледна през масивното си рамо.

— Явно не е толкова добра. Окото ѝ е насинено.

— Моля? — казах и се престорих на обидена. Беше забавен.

— Седни, Лутър. — Моника свали слънчевите си очила и го изгледа ядосано, когато той не се подчини. — Казвам ти, тя може да ни помогне. Затова или се дръж прилично, или си тръгвай. Решението е твое.

Той дръпна стол от съседната маса и седна.

— Тя ме нарече кретен.

— Ти си такъв.

Аз се ухилих и занесох три чаши кафе с пълното съзнание, че предстои интересен разговор. Трийсет минути по-късно довършвахме яйца по селски, придружени с мексикански палачинки, приготвени със зелени люти чушки. Боже, обичах Сами. Имах намерение да се омъжа за него, но жена му ужасно се разстрои, когато поисках ръката му.

— Кое те прави толкова достойна за доверие? — попита Лутър и ме изгледа доста нагло със студените си като лед сини очи. Изглеждаше меко казано скептичен. — Все пак работиш за Нейтън. Защо да вярваме на думите ти?

— Всъщност не е така — казах, като се надявах да повярват на думите ми. — А вие защо нямате доверие на съпруга на сестра си? — Време беше да поговорим за това. Реших да ги успя с лъжливо чувство на сигурност, което щеше да се получи, ако не бях откраднала

последната хапка от чинията на Лутър. Беше докачлив по отношение на храната си.

И все пак ми се стори, че се кротва. Двамата си размениха погледи.

С въздишка на примирение Моника призна:

— Няма свършено никаква причина. — Сви рамене. — Той е идеален. Идеалният съпруг, идеалният зет. Той е просто...

— Прекалено идеален? — направих догадка аз.

— Точно така — каза Лутър. — А има и някои неща, отделни случаи, които нямат логично обяснение.

— Например?

Той погледна сестра си за одобрение, преди да продължи:

— Тереза ни покани да вечеряме навън веднъж преди около два месеца, когато Нейтън беше извън града, бяхме само тримата.

— Нещо я безпокоеше — намеси се Моника и можех да се закълна, че изпита угризение. — Каза, че е направила голяма застраховка живот за себе си и Нейтън, и ако нещо ѝ се случи, каквото и да е, ние ще получим всичко.

— Тя я е направила? — уточних. — Не Нейтън?

Почувствах го отново. От Моника се излъчваше вибрация, виновно потрепване, когато ми отговори.

— Точно така. Дори не съм сигурна, че Нейтън знае за това.

— Тя искаше ние да сме наясно къде е полицата — добави Лутър. — Показа го ясно.

Моника извади ключ.

— Дори ни направи бенефициенти на банковата си сметка, така че да имаме достъп до депозитната ѝ кутия в сейфа на банката, където я пазеше.

— Това е странно — промълвих, като се мъчех да отпъдя предупредителните камбанки в главата си. Бояла ли се е от съпруга си? Мислела ли е, че животът ѝ е в опасност? — За каква сума беше полицата?

— Два милиона долара — каза Лутър. — За всеки.

— Ах, чумичката да го тръшне! — изразих се изискано както винаги. — Това възможно ли е изобщо?

— Очевидно — отвърна Моника.

Лутър скръсти ръце пред гърдите си.

— Застраховката е негова идея. Така трябва да е било. Защо Тереза би склучила толкова голяма полица? Накарал е нея да го направи, за да се изкара добър.

— Не можем да сме сигурни — каза Моника.

— Моля ти се. — Той избута стола си назад с раздражение. — Всяка негова постъпка цели да го представи за много добър човек. Само това го интересува. Да изглежда добър. Да представи съвършен образ за себе си пред безбройните си почитатели.

Всичко, което бях видяла до този момент, ме караше да се съглася с него.

— Нещо друго? — попитах.

— Не се сещам за нищо. — Моника попи насълзените си очи и в този момент забелязах странното оцветяване около тях, неестествената подпухналост и жълтеникавата отсянка около устата ѝ. Идваше ѝ в повече тайнственото изчезване на сестра ѝ, неизвестността и... вината. — Спомена, че Нейтън започнал да прекарва все повече и повече време въщи с нея, отказвал да ходи по конференции и ужасно се ядосвал, когато го викали вечер в болницата. Мисля, че Тереза се задушаваше.

— Тя ли ви го каза?

— Не с толкова много думи — отвърна жената и поклати глава. — Но спомена, че той вършел странни неща.

— Какви? — попита Лутър. — На мен не ми го е казвала.

— Защото не можеше. — Моника отново го изглежда гневно. — Ти вдигаш ужасна пара по най-нелепи поводи, ние нищо не можем да ти кажем.

Лутър стисна челюст и усетих как и него го обзе вина, но тя произлизаше от срам. Тази, която изпитваше Моника, беше по-дълбока и изпълнена със съжаление. Освен това тя каза „ние“. „Ние нищо не можем да ти кажем.“

Лутър пое дълбоко дъх, за да се успокои и попита:

— Какво каза тя?

Моника се втренчи в чашата с кафето си, докато си припомняше.

— Сподели, че той вършел странни неща, като да я буди посред нощ, плашел я нарочно, а после само се смеел. Един път ѝ беше казал, че кучето ѝ го е блъснала кола. Тя плака два дни. После изведнъж се появил с него. Казал, че са го прибрали в кучкарник. Тя обаче провери

в кучкарника. Не го бяха прибирали. — Моника ме погледна и сви рамене. — Ей такива ги вършеше през цялото време.

Всичките му действия са били форма на манипулация. Простичко казано, проявявал се е като истински маниак на тема контрол върху живота на околните, което е много нездравословен навик. И все пак трябваше да поговоря с Моника насаме. Очевидно имаше неща, за които не искаше да отваря дума пред брат си. Долях им кафе и се помъчих да изчисля колко ли течност още може да поеме мехурът му. Беше едър мъж, но все щеше да му се наложи да отскочи до тоалетната по някое време.

— Нейтън никога не е бил най-острият скалпел в таблата с инструменти — отбеляза той намръщено. — Завърши медицинския университет със среден успех. Вие бихте ли се доверили на хирург, който не е постигнал повече от среден в университета?

— Хич дори. — Въпреки че се съмнявах в твърдението си, самата мисъл за това беше, честно казано, плашеща. Обърнах се към Моника. — Може ли да те попитам защо беше тук вчера сутринта? Дори не бях говорила още с Нейтън.

Тя наведе засрамено глава.

— Мислех, че не си ме видяла. — Тя въздъхна на пресекулки. — Следях него. Той беше пред бара и говореше по телефона, когато ти мина.

— И не си знаела коя съм?

— Не и в началото. Когато той ми каза, че е наел частен детектив, те издирих.

Лутър потропа по масата с показалец.

— Наел те е, за да се престори на добър, казвам ти.

Този мъж определено беше по-умен, отколкото изглеждаше.

— Той ме уведоми, че вие двамата не сте се разбирали много добре с Тереза.

Моника зяпна.

— Така ли е казал? — Беше ужасена.

— Виждаш ли? — кипна Лутър. — Виждаш ли какво прави?

Гледах как очите на Моника отново се пълнят със сълзи, но този път тя беше ядосана. Наведе се към мен, готова да избухне.

— През последните две години се опитваше да ни раздели. Толкова е ревнив, че не е за вярване. За бога, та ние сме сестри.

Лутър кимна.

— Отбележете си това към странните постъпки, за които ви разправи Моника. Говори разни неща, върши глупости, прави всичко по силите си да ни държи настрана от Тереза.

— Извънредно властен е — съгласи се Моника. — Това беше предупредителен сигнал още когато започнаха да се виждат, но Тереза не слушаше.

— Колкото повече ѝ говорехме, толкова по-малко ни слушаше.

— Представям си — казах, — и аз имам сестра.

— А после — продължи Моника, навела глава на една страна, сякаш ѝ беше трудно да проумее — той беше толкова мил с нея. Постоянно ѝ правеше подаръци, носеше ѝ цветя, грижеше се винаги да има от любимата ѝ газирана вода. Онази с аромат на лимон.

— С други думи я е задушавал — обобщих, в потвърждение на предишното твърдение на Моника.

— Точно така — кимна тя. — Мисля, че всичко това притесняваше Тереза. Дори вече не пиеше водата. Месеци наред. Тя обаче не му каза, защото аз я пиех. — Жената се усмихна нежно и искрено. — Толкова ревнуваше от срещите ни, че започнахме да се виждаме тайно в работните дни и се разхождахме в планината, уж за да спортуваме. Но всъщност просто си говорехме. — Тя се засмя на себе си. — И пиехме тъпата му ароматизирана вода.

— Значи тя не работи? — попитах.

— О, не! — възкликна тя, сякаш въпросът ми беше абсурден. — Той не би се съгласил.

— Виждаш ли? — Лутър сви ръце в юмруци. — Откачалка. Честно си казвам, ако ѝ е направил нещо, мъртъв е.

Освен от застраховката и странното поведение, бях изненадана и от факта, че добрият доктор още е жив при зет като Лутър. Йост беше наясно с това. По тази причина никога не би допуснал да бъде уличен в нещо. Трябва да е знаел, че ако възникне подозрение за негова вина, няма да се стигне до процес, та каквото и да бе направил, направил го бе добре. Трябвало е да го стъкми така, че да прилича на нещастен случай, но колата на Тереза беше още в къщата. А номерът с отвличането минаваше само при искане за откуп. Без такова похищението щеше да е почти толкова подозрително, колкото нож в гърдите ѝ и кръв по ръцете му.

Точно сега обаче, исках Лутър и Моника да спрат да му дишат във врата. Ако знаеше, че го следят, никога не би се върнал на местопрестъплението.

— Дай ми един долар — казах на Лутър.

Той сбърчи вежди.

— Защо?

Размислих над искането си.

— Добър въпрос. Ти си заможен. Дай ми двайсет.

Той въздъхна и извади двайсетачка от портфейла си.

— Сега работя за теб.

— Евтино вземаш.

— Това е само гаранция — поясних и му показах двайсетачката, която ми беше дал. — Прибави няколко нули и ще получиш дневното ми заплащане. Ще ти пратя сметка. Ще бъде голяма. — Трябваше някак да финансирам кариерата си на борец. — Вече имам човек, който следи Йост. Няма да го изпусне и ви обещавам, че Йост няма да разбере. — Не възнамерявах да уточнявам, че ставаше въпрос за мъртъв подрастващ гангстер. — Ако докторът направи нещо подозрително, моят човек веднага ще ми съобщи. Освен това помощничката ми проучва миналото му. Ако има нещо нередно, ще го открием.

— Значи вече сте започнали да го разследвате? — попита изненадан Лутър.

— Вече ви казах, че търся сестра ви и тъй като брачният партньор е най-вероятният заподозрян в случаи на изчезване, да, разследвам го. — Наведох се напред и добавих: — Както щях да направя и в случай че ти беше заподозрян.

Моника попита:

— И полицията ли търси в същата насока като теб? От ФБР възприемат ли го като заподозрян?

— Миличка, за ФБР всеки е заподозрян — отговорих, без да й давам повече информация. Трябваше да призная, малко се изненадах, че при зет като Лутър Дийн докторът би предприел нещо подобно. Може би точно това беше причината да е отчаян. И все пак отчаяните хора вършеха отчаяни неща. Това не вещаеше нищо добро за Тереза Йост.

Искрицата надежда, която припламна у Моника, ме умили. Тя явно имаше силна вяра в способностите ми.

— Има ли тоалетна тук? — попита най-сетне Лутър, като оглеждаше бара.

— Точно там. — Посочих мъжката тоалетна и го гледах как се отпрати натам. Донякъде, защото исках да съм сигурна, че няма да ни чуе, когато задам на Моника следващия си въпрос, но най-вече заради хубавия му задник.

Когато се скри зад вратата, се обърнах към нея.

— Добре, имаме само няколко секунди. Какво премълчаваш?

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Не разбирам.

— Тик-так — припах и погледнах отново към мъжката тоалетна. С малко повече късмет Лутър щеше да се позабави в името на хигиената, но с мъжете не можеш винаги да разчиташ на това. Погледнах Моника със съчувствие и ѝ казах: — Виждам как ти тежи вината, която носиш. — Тя примигна и наведе глава, а аз добавих: — Нищо няма да кажа, Моника. Каквото и да ми довериш. Просто трябва да съм наясно с всички подробности по случая.

Устните ѝ се свиха в тъжна гримаса и тя промълви неохотно:

— Лутър не знае, но съм болна.

Така си и мислех. Кожата ѝ беше с жълтеникав, нездрав оттенък, също и ноктите ѝ, с изключение на белите черти, които ги покриваха на хоризонтални редове. Не бях сигурна, обаче, защо това извиква усещане за вина.

— Съжалявам, но...

Тя поклати глава.

— Не. Нарочно го премълчавам пред Лутър. Когато майка ни умря...

Тя замълча, за да попие с кърпичка очите си и пак ме погледна.

— Той го прие много тежко, Чарли. Тя беше болна дълго време и когато почина...

Сложих ръка върху нейната, за да я окуража да продължи.

Тя се обърна и стисна с пръсти моите с чувство на признателност, наведе се към мен и пошепна:

— Направи опит за самоубийство.

Би било свръхмеко казано да заявя, че бях шокирана. Зяпнах, преди да успея да се овладея и Моника ме видя.

— Знам. Всички се изненадахме. Той прие смъртта ѝ наистина тежко.

Пак хвърлих поглед към тоалетната. Като видях, че хоризонтът е чист, попитах:

— Ходи ли на терапия?

— Да. Ходеше. Вече се оправя.

— Много се радвам. Може ли да попитам какво ти е?

— Може да питаш каквото пожелаеш — каза тя и по лицето ѝ се плъзна тъжна усмивка. — Лекарите не знаят. Поставиха ми всякакви диагнози, от хронична умора до болестта на Хътчинсън и не излезе нищо от това. Просто състоянието ми продължава да се влошава и никой не знае причината.

Лутър вече вървеше към нас, когато попитах още нещо.

— Моника, защо се чувстваш виновна заради изчезването на Тереза?

Тя стисна устни и пак я обзе чувството на вина.

— Заради застраховката. Тереза беше открила една клиника в Швеция, където правели големи открития. Мисля, че тя направи застраховката заради мен, за да мога да отида в Швеция. — Когато Лутър приближи, тя се наведе към мен и изрече бързо: — Той не бива да знае, че съм болна.

Стиснах бързо ръката ѝ и се раздалечихме. Точно когато Лутър седна, татко влезе през предната врата и аз бях принудена да си сложа слънчевите очила.

— Здравсти, татко — приветствах го с широка усмивка. — Това са клиентите ми Моника и Лутър.

— Приятно ми е да се запознаем. — Тонът и позата ги докарваше, но вътрешно не бе волна птичка. По-скоро разлютен хищник, който се опитва да докопа волната птичка, но тя е твърде бърза за него. Наведе се да ме целуне по бузата. — Мисли ли върху това, което обсъждахме?

— Слоновете светят ли в тъмното?

— Можеш да свалиш очилата — каза той и на лицето му се изписа разочарование, — чичо ти Боб вече ми разказа.

Въздъгнах.

— Чичо Боб ме е изпортил?

— Ще ми се да поговорим по-късно, ако имаш малко време.

— Днес съм доста ангажирана — заявих все още с очилата на лицето си, — но ще се опитам да сляза за малко.

— Ще се радвам. Сега те оставям да работиш. — Той кимна на Лутър и Моника и се отправи към офиса си.

След като поразпитах двамата Дийн още малко, се сбогувах с тях и тръгнах по стълбите към кантората си, като вземах стъпалата по две наведнъж, нетърпелива да споделя новините с Куки. Да не би това да беше застрахователна измама? Сигурно доктор Йост е разбрал за полицата, която е сключила жена му. Може би му се е сторило добра възможност. Имах нужда от достъп до документи за финансовото му състояние. В такъв случай ми трябваше призовка. Не, трябваше ми агент Карсън.

Прекоших галерията, която гледаше към бара. Офисът ми беше точно зад железния асансьор, но момиченцето с ножа ми беше препречило пътя. Заобиколих я и влязох.

— О, ще ви донеса кафе — каза Куки доста силно. Втурна се в офиса ми, където беше кафеварката и ми помаха с разширени очи.

Усмяхнах се и също ѝ помахах.

Тя извъртя очи, забърза към каната за кафе и посочи с брадичка към своя кабинет.

— Дали и щатските шерифи пият кафето си със сметана?

О! Бързичко бяха довтасали. Върнах се обратно и затворих безшумно вратата. Уф. Малката касапка си беше отишла. Срещите ни бяха мимолетни, но имаха някакъв смисъл, сигурна бях.

Тъй като нямах настроение и за разговор с татко, се промъкнах покрай офиса му и излязох през задната врата. Чичо Боб се обади, когато бях пред Мизъри.

— Изпортил си ме — обвиних го, като пропуснах любезностите.

— Нищо подобно не съм правил. — Звучеше наистина обиден, после промърмори: — Добре де, може и да съм. На кого съм те изпортил?

— На татко. Хм.

— Какво? За Рейес?

— Ти знаеш ли, че той иска да се откажа? — Изрових ключовете си от чантата, защото на Мизъри ѝ липсваше технологията да

разпознава моята ДНК и да отваря вратата, щом доближа.

— От какво да се откажеш? От членството си във фитнеса? — Той се изсмя силно.

Пъхнах ключа в ключалката.

— Това беше кръвна обида.

— Какво? — Той стана сериозен. — Не ми казвай, че наистина имаш членска карта.

— Естествено, че не членувам във фитнес клуб. Иска да се откажа от работата си. От професията си. От детективската агенция.

— Стига глупости.

— Не, казвам ти. — Хвърлих чантата си на таблото пред съседната седалка и се качих, като се държах с една ръка. — Побъркал се е. Наистина иска да се откажа. Така че обмислям да стана или професионален борец или кючекчийка. Мизъри дори не казваше неща от рода на „Здрасти, Чарли, да заредя ли снарядите?“.

— Ще поговоря с него. Междувременно имам сигнал за доктора.

— Да не е размахал американското знаме?

— В базата данни. Нищо не излезе за него, но това име се споменаваше в някакво разследване на фалшификация. Мога да ти дам името на детектива, който е водил следствието. Пенсионира се миналата година. Познавам го. Напоследък често играе голф.

— Супер. Сигурно го е заслужил. В офиса ми има двама щатски шерифи — казах, докато Мизъри с ръмжене се събуждаше за живот. Не се изискваше софтуер за гласова идентификация, нито пък за сканиране на ретината.

— Какво искат?

— Нямам представа. Вече говорих с един шериф снощи, така че се изнизах през задната врата.

— Вярна на стила Дейвидсън.

— Хей, можеш ли да провериш финансовото състояние на доктор Йост? Вече поръчах на Куки, но ми трябва официални данни, а не мога да ги получа без съдебна заповед. — Подкарах Мизъри по „Сентрал“. Поведох я. С двете си ръце.

— Няма нужда. Той е богат. Виждала ли си къщата му? Със сумата, която плаща месечно за вода, може да изхрани малка държава за същия период.

— Добре, откъде знаеш, че е богат, щом не си виждал банковата му сметка?

— Наистина ли искаш да проверя финансовото му състояние?

— Папата католик ли е?

— Споменах ли колко съм изостанал с бумацината?

— Споменах ли колко си ми задължен?

— Финансовото състояние значи.

ГЛАВА 12

*„Няма по-гадно от това, да се усетиш, че грешиш
насред спора.“*

Надпис на тениска

Паркирах Мизъри в една странична уличка на половин пресечка от изоставения приют за душевноболни и притичах приведена до най-близкия контейнер, а след това се прикрих зад туфа вечнозелени храсти. След няколко минути осъзнах, че храстите са покрити с паяжини и започнах да размахвам неистово ръце и да пляскам. След като по гръбнака ми пробяга тръпка на отвращение, се стегнах и призовах настройката си за „мисия невъзможна“, за да се изкатеря по ограда от бодлива тел до покрива на порутена барака. Щом се озовах там, се свих в ембрионална поза и заскимтях. С настройка или без, оградите от бодлива тел си бяха гадни, главно защото болеше от тях.

Разтворих с мъка пулсиращите си пръсти и се огледах. Ротвайлерите ги нямаше наоколо, така че скочих и тръгнах към прозорчето на мазето, през което обикновено се промъквах. Завъртях резето, отключих набързо и дръпнах. Обикновено прозорецът се отваряше лесно и можех да изпълня нещо като претъркулване в мазето като при ядрена опасност, но без тревогата за радиоактивно заразяване и последващ в резултат косопад, само че прозорецът заяждаше. Дръпнах по-силно и той поддаде. За по-малко от секунда, преди отново да се хлопне. Какво ставаше тук, в името на топките на Зевс?

Преди да пробвам пак, Ракетата се появи, притиснал носа си към стъклото, подобно на огромно бебе, което играе на куку, само че в кошмар. Той се изкикоти.

— Госпожице Шарлот — изкрещя, сякаш беше на хиляди километри разстояние.

— Ракета — пошепнах и притиснах показалец към устните си, — шшшш... — Огледах се в очакване всеки момент да ме потупа някоя

ротвайлерска лапа. Не бях сигурна дали кучетата могат да чуват мъртвите, но сега не беше подходящият момент да разбере. — Ракета, пусни ме да вляза.

Той пак се изкиска.

— Госпожице Шарлот, виждам те през стъклото — изкрещя още по-силно, като не спираше да го сочи, в случай че не съм го забелязала. — Ти чуваш ли ме?

О, вси светии и тям подобни. Плъзнах се по корем и успях да откряна мъничко прозореца.

— Ракета — казах през отвора, — трябва да ме пуснеш да вляза.

— Не може. Не съм сам.

— Така ли? Наистина? — Ракетата беше умрял някъде през петдесетте. Колко ли познати имаше? — Тук вън има огромни кучета, а аз искам да ти дам някои имена.

Той светна. Буквално. Шантава работа. Отвори прозореца още съвсем мъничко и показа носа и устата си.

— Имена? — пошепна.

— Да, имена на хора. Трябва да разбере дали са мъртви или не. — Можеше да го изгубя като събеседник всеки миг. Да задържиш вниманието на Ракетата повече от няколко секунди си беше като печалба от лотарията без паричната придобивка.

Той притисна рамката на прозореца към лицето си, докато то се сплеска и започна да ми прави рибешки физиономии.

— Здравстии, госпожице Шарлот.

Поех дълбоко дъх, за да се успокоя.

— Ракета, къде са Ягодка и Блу? — Блу Бел беше сестра му, която беше умряла през трийсетте години от пневмония. Така и не я бях виждала. Явно нямаше желание да се запознава с жътваря на души. Ягодка беше мъртвата сестричка на един местен полицай, който работеше с чичо ми. Тя беше голяма беля.

Както беше смачкал лицето си, той се ухили.

— Крият се от теб.

— О, страхотно, вече и двете ме отбягват? — Отначало ми стана малко неприятно, но после си спомних, че не харесвах особено деца, така че по-скоро беше повод за радост. Нямах избор. Трябваше да му дам имената. Той вероятно щеше да хукне из приюта и щях да го

изгубя окончателно, но беше по-добре, отколкото да се окажа с отхапан крак.

— Тереза Дийн Йост.

Той отстъпи назад и застина, а клепачите му затрепкаха, докато проверяваше наум регистъра си. После светкавично бързо ме погледна и каза:

— Не. Не й е дошло времето.

Отговорът му ме зашемети. Сериозно? Беше още жива? Как, по дяволите? Бях сигурна, че Док Холидей я беше убил. Два милиона в зелено си бяха сума зеленилка. Но тя беше жива. Имах още време.

— Обичам те, Ракета.

Той се изкикоти и пак затръшна прозореца.

— Чакай, Ракета. — Дърпах и блъсках, но без резултат. Прозорецът не помръдваше. В ребрата и лактите ми се забиха камъчета, налагаше се да се прибера вкъщи и да се преоблека, преди да върша нещо друго. След едно мощно дръпване успях да отворя, но съвсем мъничко. — Само още едно име, миличък — пошепнах през отвора.

— Можеш ли да кажеш вълшебната думичка?

— Моля — процедих след дълга въздишка.

— Моля ли е вълшебната дума? Аз си мислех, че е абракадабра.

— Добре, прав си, съжалявам. Добре, готов ли си?

Той кимна, а очите му заблестяха в очакване.

Това щеше да е по-сложно. Ърл Уокър е имал различни имена и кой можеше да каже кое е истинското, но си струваше да опитам.

— Ърл Джеймс Уокър.

— Мъртъв — заяви той без колебание.

Отново примигнах от изненада.

— Чакай, сигурен ли си?

Ракетата затвори прозореца и сложи резето с дяволит смях.

— Мамка му, Ракета! — Дърпах и се борех да отключа, но той веднага заключваше отново. — Ракета! — изсъсках.

Накрая той спря да се смее за достатъчно дълго време, та да ме погледне.

Като се надявах, че ме чува през прозореца, повторих:

— Ърл Джеймс Уокър. Сигурен ли си, че е мъртъв?

Той отвори прозореца още веднъж, но само толкова, че да може да говори през него, не се отказваше от играта си. После сви рамене.

— Повечето от тях са мъртви.

— Повечето от кои? Ърл Джеймс Уокърците?

— Дааа. — Той започна да брои на пръсти. — Седем само от черните бури насам. А кой знае колко още са били преди това?

Нямах идея какво представляват черните бури, но Ракетата беше израснал по времето на прашните урагани. Може би това имаше предвид.

— А има ли живи с това име?

Той пак преброи.

— Двама.

Леле, това означаваше, че Рейес може би не е луд. Ясно беше, че хората с фамилия Уокър не проявяват особено творчество, като до един кръщават децата си Ърл Джеймс.

— Можеш ли да ми кажеш къде са? — попитах, като знаех какъв ще бъде отговорът.

— Не къде, само дали. Живи или мъртви. Само това знам.

Добре, така не се получаваше. Може би ако успеех да му обясня по-добре кой Ърл Уокър търся, щеше да стесни кръга.

— Ракета, пусни ме да вляза.

— Защо? — попита той с ужасно притеснен вид.

— Защото искам да говоря с теб, а нямам желание да ме изяде някой тъп ротвайлер.

На лицето му цъфна огромна усмивка.

— Като този ли?

Той посочи над главата ми в момента, в който на ръкава на якето ми капна огромна лига. После усетих дъха му, горещия му дъх върху бузата си и положих голямо усилие да не намокря гащите.

Усетих прилив на адреналин, заради който не можех да лежа неподвижно, но не мръднах.

Само щях да го зарадвам, ако хукнех. Внимателно, сякаш обезвреждах бомба, бръкнах в джоба на якето си и извадих кокал зальгалка. В същия миг го захапа огромна челюст и животното се преобърна върху мен с ръмжене, като най-вероятно ми счупи няколко ребра.

Изсумтях и погледнах до себе си, където ротвайлерът се беше проснал да дъвче. Кокала, за щастие. Той ме побутваше, сякаш ме предизвикваше да се опитам да му го взема. Сърцето ми съвсем спря.

— Какво си сладурче — изчуруликах му... по-точно на нея. Преобърна се по корем, стиснала кокала здраво със зъби, а късата ѝ опашка се движеше толкова бързо, че можеше да предизвика буря в Китай. Почесах я по корема. — Кукличка. Да, точно така. — Тя побутна ръцете ми с нос и аз погледнах нашийника ѝ. — Артемида? Казваш се Артемида?

Реших, че ще е добра тренировка за новата ми работа, така че се поборихме малко.

— Богиня ли си? Приличаш на богиня. Какво хубаво име за хубаво кученце... — Спрях да се лигавя и застинах, когато в полезрението ми се появиха чифт ботуши.

Погледът ми се вдигна към крака, покрити с обрив, тока за колан във форма на череп и черна фланелка под кожено яке, на която пишеше „Избий ги всички, нека Бог ги сортира после“. Продължих нагоре и стигнах до небръснато лице с тъмни прилепващи до слепоочията очила и коса, толкова черна, че не отразяваше, а поглъщаше слънчевата светлина.

— Късметлийка си, че сънната ти артерия е здрава — каза той с дълбок и успокояващ въпреки думите глас. — Артемида не обича много хората.

Цялата мръсна, се надигнах до седнало положение, подпрях ръцете си назад и вдигнах поглед.

— Тя е сладко куче.

Приблжиха се още двама мъже, също толкова раздърпани като първия. Единият беше млад и приличаше на гръцки принц. Другият имаше по-скоро вид на италиански мафиот, отколкото на рокер.

Първият им каза:

— Тя каза, че Артемида е сладка.

Принцът сви рамене.

— Ами сладка е. — След като разтри рамото, по което го блъснаха, рече: — Така си е. Аз какво съм крив.

— Твоя е вината, кретен. — Изглеждаше разгневен, но се затруднявах да определя истинските му чувства. — На мацката трябваше да ѝ го няма половината лице.

Тони Сопрано кимна в знак на съгласие. Аз поклатих глава в знак на несъгласие от цялото си сърце.

— Тя вече и за куче-пазач не става. Какво да я правя сега?

Артемида скочи на гърдите му игриво, сякаш искаше да му покаже новата си играчка.

— Да, да, знам. Имаш подарък. — Той я почеса по ушите, престори се, че ще го захапне, пусна я на земята и я накара да седне. Тя се опита пак да скочи, но той я притискаше с ръка, докато тя не се откажа и не насочи цялото си внимание към кокала.

— Аз ли бе? — възрази принцът. — Ти си мекушав лигльо.

Обърнах се към онзи, който явно беше водачът на местния рокерски клуб.

— Сигурно се чудите какво правя тук.

Те се спогледаха и се изхилиха.

— Сериозно? — попита мафиотът.

— Ти ги виждаш, нали?

Погледнах лидера.

— Тях? — Още бях на земята и понечих да стана, но той постави ботуша си на корема ми. Не беше силно, но достатъчно да ми попречи да стана. Явно така предпочиташе жените. Въпреки че вече бях мръсна, го изгледах гневно. — Би ли престанал?

— Ти си нарушител, нали така? Мога да ти направя каквото поискам.

А тъкмо бях започнала да го харесвам.

— Кой са те? — попита той.

— Не знам за какво говориш.

Принцът коленичи до мен, наведе се, докато устните му почти се допряха до моите, после се пресегна към задния ми джоб и извади разрешителното ми за частен детектив. Остана така десет секунди по-дълго, отколкото трябваше, после погледна документа ми.

— Тя е частен детектив.

Изправи се и го подаде на водача.

— Шарлот Дейвидсън, частен детектив — изрече храбрият вожд и махна ботуша си от корема ми. — Добра ли си?

— Дай ми дефиниция за добра. Къде са другите кучета? Обикновено са три.

Всички мълчаха.

— Умряха — процеди той през стиснати зъби. — Отровиха ги. Артемида едва оцеля.

Ахнах тихичко и се изправих.

— Кой го направи? — Нямахме как да не се възмутя.

Мафиотът сви рамене.

— Още не знаем. — После ме погледна с подозрение.

Реших да игнорирам обвинението. Ако можеше.

— Та кои са те?

Обърнах гръб на водача и повдигнах вежди въпросително, докато си отупвах дрехите. Артемида взе движенията ми за сигнал и без малко не ме залепи за стената.

— Кой кой е? — попитах, като паднах назад и я гушнах.

— Духовете в приюта.

Замълчах, докато водачът хвана Артемида за нашияника и отново я накара да седне. Дадох си сметка, че беше много нежен с нея. Явно още не беше оздравяла.

— Не приличаш на човек, който вярва в духове.

— Не вярвах. Вече да.

— Добре. Защо мислиш, че аз знам кои са те?

Принцът заговори:

— Защото само ти идваш редовно да говориш с тях. Останалите идват само да се позабавляват или да снимат „обитавания от духове приют“. — Той размърда пръсти, за да изобрази кавичките. — Ненормални ловци на духове. Има и такива, които водят момичета тук, за да ги плашат. Забавно е, като ти се хвърлят в ръцете. — Той се усмихна. — И аз съм прилагал този номер няколко пъти.

Не можах да се сдържа и се ухилих широко.

— А защо мислите, че тук наистина има духове?

— Виждаме стените — каза мафиотът. — Един ден има едни имена, на другия се появяват нови. Духовете драскат имена по стените ден след ден, отново и отново. — Той хвърли поглед към порутената сграда. — Това чудо ще падне някой ден.

И аз се притеснявах от това.

— Всъщност става дума за „той“. По-точно Ракетата. Той дълбае имената по стените. Сестра му също е тук, но не съм я виждала.

Вярата им ги накара да застинат. Другите двама погледнаха към шефа си, за да видят какво ще каже. Той искаше да пита още, но аз

наистина нямах време да се занимавам с това. Реших да мина със съкратената версия.

— Вижте сега — казах и поех дълбоко въздух, — Ракетата е умрял някъде около петдесетте. Той има тази... не знам, способност. Знае имената на всички, които са се родили и знае дали са мъртви или не. Това ми помага доста често в разследванията ми. Той е учен. Той е... — Представата за Ракетата ме накара да се усмихна. — Той е като дете. Като голямо, яко дете със сериозен проблем с концентрацията.

Те всички се спогледаха.

— Може ли да си вървя? — попитах, като посочих с палец назад над рамото си. — Трябва да открива една изчезнала жена.

— Можеш ли да поговориш с него от наше име? — попита храбрият вожд.

— Естествено, но не днес.

Принцът наклони глава на една страна, докато оглеждаше долната част на тялото ми преценяващо.

— Можеш да излезеш през предната врата — каза водачът и хвана нашияника на Артемида. Тя дишаше тежко с изплезен език, очевидно ѝ се играеше.

— Наистина? През предната врата? — Това беше страхотно. Прескачането на огради определено не ми беше силната страна.

— Кога ще дойдеш пак? — попита единия от тях.

Аз бързах да се измъкна през предната врата.

— Скоро! — обещах. Наистина исках да поговоря с Ракетата, но сега не беше моментът да се сприятелявам с рокерска банда. Неизвестно защо с такива хора винаги се стигаше до танц в скута. Забързах към Мизъри, но по средата на пътя се вцепених и погледнах назад. На около половин пресечка имаше голяма черна кола. Прозорецът се отвори, показа се Гарет и пусна широка усмивка, преди да ме поздрави.

Стиснах зъби. Явно той беше на смяна. Чичо отново го беше пратил да ме следи. Рейес беше избягал и очевидно аз бях траекторията на най-малкото съпротивление за откриването му.

Изгледах го с такава омраза, че се надявах да го ослепя завинаги.

Той се засмя и подвикна:

— Три! Умирам си да опитам това!

О, боже, пак този списък. Можеше да отказва на чичо Боб от време на време.

Скочих в Мизъри и започнах да набирам Куки по телефона, когато Ракетата се появи на седалката до мен. Никога не бях виждала Ракетата извън неговата територия, така че ми трябваше малко време да се настроя. Също и да го разпозная. Очевидно и той имаше нужда от време. Примигна, огледа се, сякаш не знаеше къде се намира, а после обърна детинското си лице към мен.

— Ти си тръгна.

— Ракета, какво правиш тук?

Широка усмивка се появи на лицето му, после пак стана сериозен.

— Ти си тръгна.

— Да. Знам, съжалявам. Всичко наред ли е?

— О, да — отговори той и подскочи, като си спомни какво има да ми казва. — Тереза Дийн Йост.

Разтревожена попитах:

— Какво за нея? — Надали жизненият ѝ статус се беше променил за последните пет минути.

Той се обърна към мен със загрижено изражение.

— Побързай.

Преди да успея да гъкна, той беше изчезнал. Мамка му. Побързай. Щях, стига да знаех къде е тя. Какво, за бога, можеше да ѝ е направил добрият чичо доктор?

Набрах Куки.

— Според теб червено и розово отиват ли си? — попита тя вместо поздрав.

— Само ако си сладкиш. Тереза Йост е жива — съобщих ѝ, включих двигателя и завих по улицата.

— Какво? Наистина? Сладкиш?

Четирийсет минути по-късно карах количка за голф на игрището „Айслета“. Чичо Боб се беше обадил. Беше се свързал с детектива, разследвал случая на фалшификация, в който се споменаваха доктор Нейтън Йост. Исках да знам защо.

Взех телефона си и пак се обадох на Куки.

— Мой човек, трябва да си вземем количка за голф, за да ходим на работа.

— За 30 секунди ходене пеша?

— Ами да! Това ни отнема минути в път годишно.

— Спа ли?

— Разбира се. Подремнах по пътя насам.

— Не шофира ли дотам?

— Да. Другите шофьори постоянно ме будеха. Трябва да забранят клаксоните.

Преди да започне да ми се кара — определено още беше разстроена от забележката за сладкиша — затворих телефона и свих вляво при пясъчната яма до хвойновите храсти. Групичка мъже стояха на затревено хълмче и се взираха към следващата дупка. Или може би в мен, докато маневрирах, за да не ме уцелят, докато карам към тях. Това возило беше страхотно. Но му трябваше още мощност, може би по-солидно окачване.

Спрях с писък на спирачки пред мъжете. Метафорично.

— Някой от вас казва ли се Пол Юлибари?

Един от тях пристъпи напред, възрастен господин с опасен на вид стик за голф в ръка.

— Аз съм Пол — каза той с бегло любопитство.

— Здравсти. — Слязох от колата и му подадох ръка. — Аз съм Чарли Дейвидсън.

— О, разбира се, тъкмо говорих с чичо ти. Не те очаквах толкова скоро.

— Ами търсим една изчезнала жена и трябва да я намерим колкото е възможно по-бързо.

— Разбира се. Хауърд — рече той, като се обърна и подаде стика на мъжа до себе си, — след малко се връщам.

Те всички се усмихнаха и кимнаха любезно, дори твърде любезно, когато ние се отдалечихме. Само един от тях изглеждаше ядосан от прекъсването на играта, по-млад мъж с козя брадичка, лъскав часовник и намръщено лице.

— Съжалявам, че ви прекъснах играта.

— О, недей. Само си губим времето. Изглежда изветрелите старци като нас играят твърде бавно, а младия Кейлъб го чакат срещи.

Аз се изкисках.

— Значи той е този, който бърза?

— Да. Обеща на баща си една игра на голф и не е спрял да съжалява за това.

Отново се обърнах да ги погледна.

— Кой е баща му?

— Аз. — Той се ухили, а очите му бляскаха палаво. — И така, чичо ти спомена за кой случай става въпрос. Помня го доста добре. Обадох се на Хана, тя още работи в архива, да извади досието. У нея е, ако искаш да го погледнеш.

— Благодаря. — Бях малко изненадана от такава отзивчивост.

— Наистина исках да пипна онзи тип — каза той и стисна челюст.

— Доктор Йост? — попитах.

— Какво? О, не. — Той поклати глава и върна поглед към мен. — Илай Куинтеро. Най-добрият фалшификатор, когото съм срещал. Изпечатал е повече документи, отколкото „Ксерокс“.

— Документи? — попитах изненадана. — Искаш да кажеш подправени документи? Лични карти и подобни неща?

— Точно така.

— Виж ти, изобщо не очаквах това. А защо името на доктора е намесено в този случай?

— Защото беше в списъка. — Повдигнах въпросително вежди и той обясни: — Когато стигнахме до къщата на Куинтеро, той вече беше изчезнал, последно чух, че заминал за Минесота, или Мисисипи, или нещо друго с „М“, но забравил една книга, счетоводна книга, която паднала зад масата, докато бързал да напусне жилището. В нея имаше десетки имена, включително това на твоя доктор.

— Сериозно? — Бях повече от изненадана.

— За беда, само това имахме. Не разполагахме с достатъчно доказателства за дело, а аз загубих месеци по случая.

— Гадна история.

Той кимна лениво в знак на съгласие.

— Така е.

— Знаеш ли по кое време доктор Йост се е видял с Куинтеро?

— Ако не ме лъже паметта, името на доктора беше в края на списъка, значи трябва да е било малко преди да стигнем до мястото. Тоест...

— Ама моля ти се, татко — проточи глас Кейлъб зад нас. Явно беше дошъл редът на баща му. Той се обърна и се усмихна широко.

— Да, Кейлъб, да. — Той се обърна отново към мен, когато Кейлъб хвърли на земята един стик за голф и си тръгна наперено. — Съпругата ми ужасно разглези това момче. Мисля, че преди около три години.

Разглезила го е преди три години? Такова поведение се гради с десетилетия.

— Да, точно така. Това беше един от последните ми случаи, така че трябва да е било преди три години.

— А, добре, ясно. Много благодаря за отделеното време и ще се свържа с Хана за досието, ако нямаш нищо против.

— Ни най-малко. — Подаде ми визитката си, на гърба ѝ беше написал телефонният ѝ номер. Погледна към сина си, който крачеше, после се обърна отново към мен. — Сигурна ли си, че нищо друго не ти трябва? Съвети за акции на борсата? Правен съвет? Да чуеш рецитация на речта при Гетисбърг?

Аз се засмях и поех към прекрасното си возило.

— Няма нужда, благодаря.

— Кажу ми чичо си, че е магаре — провикна се той зад гърба ми.

— Непременно. — Този човек ми хареса. Докато се отдалечавах с количката за голф, чувах как синът му се пеняви, че времето било пари.

— Нека ти кажа колко ми дреме по скалата от едно до дръж ми шапката — сряза го бившият детектив.

Обадих се за случая на Хана, която се грижеше за архива, докато пътувах обратно, и я засипах с въпроси. В счетоводната книга срещу името на доктора беше записано името *Кийт Джейкъби*. Получих точната дата от книгата и попитах Хана дали може да задържи досието за известно време, в случай че се наложи да мина да го погледна. Можеше да се наложи да потърся Илай Куинтеро за повече подробности. Според докладите на полицията Илай беше забегнал в Мисисипи и беше отворил магазин там.

— Няма проблем, всичко бих направила за Боби.

Боби? Да нямаше предвид чичо Боб? Тъх.

Пернах леко Гарет, качих се в Мизъри и се обадох на Куки.

— Забрави за пътуването на доктор Йост до островите и обратно — казах, когато тя вдигна телефона.

— Добре, защото не получавам особено съдействие.

— Хората вече не гледат ли „Улица Сезам“? — попитах и отбих по четирийсет и седма. Гарет ме последва.

— Хвана ме натясно. Какво става?

— Искам да продължиш да правиш същото като досега, само се оглеждай за името Кийт Джейкъби.

— Казах ли ти как никой не ми съдейства?

— Естествено, добре, че повтори.

— Къде си?

Включих се в магистрала 1–40, като за една бройка се разминах с полуремарке.

— Връщам се, защо?

— Струваш ми се разсеяна.

— Така е, Гарет ме следва, да му се не види.

— Наистина ли? С какво е облечен?

— Куки, това е сериозно.

— Чакай, какво правиш?

Явно усещаше как напрегам гласа си, докато проточвах шия ту вляво, ту вдясно.

— Опитвам се да гледам пътя през едно момиченце на капака на колата ми.

— О, това не е ли малко опасно?

— Обикновено да. Но тя има нож.

— А, добре, значи всичко е наред тогава.

ГЛАВА 13

„Животът на монахинята: целомъдрие, нищета и послушание.“

Какво? Целомъдрие ли?

Лепенка на броня на кола

В мига, в който спрях пред офиса, се затичах по стълбите да споделя с Куки най-невероятното нещо, което чух по радиото. Прелетях през вратата и спрях пред бюрото ѝ с приплъзване.

— Чу ли за пениса на Милтън Бърл?

Очите на Куки се разшириха и тя взе да ми сочи с брадичка някого зад гърба ми.

Обърнах се и видях една монахиня. Тя очевидно чакаше мен.

Неловко.

Аз се усмигнах.

— Съжалявам за това — казах и подадох ръка. Тя беше облечена в тъмносиня пола и пуловер, които бяха в тон с покривалото на главата ѝ, под което се виждаше кестенява коса. — Аз съм Шарлот Дейвидсън.

— Знам. — Тя хвана ръката ми между своите, в зелените ѝ очи проблясваше страхопочитание, сякаш бе срещнала рокзвезда. Или пък бе дрогирана. — Чувала съм, че е огромен.

— Моля? — попитах, обърквана от възхищението в погледа ѝ.

— Пенисът на Милтън Бърл.

— О, да. Чудесия, нали? Та с какво мога да ви помогна?

— Ами... — Тя погледна към Куки и после пак към мен. — Не отговаряте на имейлите ми, така че реших да ви посетя лично.

Намръщих се.

— Имейлите ви? Срещали ли сме се?

— Не — отвърна тя и тихичко се засмя, — но знам коя сте и просто исках да ви видя.

— Коя съм аз? — попитах леко притеснена.

Тя се наведе леко напред и пошепна със заговорническа усмивка.
— Жътварят на души.

Ако не се брой, че едва не припаднах, приех изказването ѝ доста добре. Хвърлих поглед към Куки, която беше отворила широко очи и така се беше заплеснала, та не осъзнаваше, че беше преобърнала чашата си с кафе. Аз прочистих гърлото си и ѝ посочих чашата. За щастие го беше изпила почти цялото. Тя грабна салфетка, за да се погрижи за разлятото, а аз поведох сестрата към офиса си.

— Да ви предложи кафе? — попитах и поех в обичайната посока. Бяха минали минути от последната ми чаша кафе.

Тя поклати глава.

— Добре, господ знае, че аз имам нужда — казах и си налях.

— Вероятно знае — съгласи се тя и аз осъзнах какво бях изтърсила, като вътрешно се сгърчих. — Харесват ми картините ви.

Куки също си наля друга чаша и седна до бюрото ми, а монахинята се настани отсреща.

— Благодаря. А ще ми кажете ли името си?

— Разбира се — каза тя и пак се изкиска, — аз съм сестра Мери Елизабет. Вие ме знаете като Мадам Невен.

Спрях в полуседнало положение, огледах я още веднъж, после се отпуснах на стола.

— Вие сте Мадам Невен?

Тя се усмихна търпеливо и кимна.

— Не сте точно каквато си ви представях — признах, като отпих голяма глътка. Очаквах жена в стил ню ейдж с бижута от мъниста, карти таро и ароматни масла. Мадам Невен беше жената от сайта „Ангели и демони“. Честно казано, най-много се изненадах от това, че умее да направи уебсайт.

— Сигурна съм. Съжалявам за заблудата. Просто не исках другите да разберат, че съм ви открила. Още не — каза тя и стисна длани. — Предпочитах да се уверя, че сте вие, преди да им кажа.

— На тях? — попитах. Ставаше неприятно. Само няколко души на Земята знаеха какво съм.

— На сестрите от Неопетнения Кръст. Ние сме надолу по улицата.

— Разбира се. — Изучавах я известно време. Тя не възрази. — Вижте, не че не вярвам в Големия шеф, само че откъде знаете коя съм

аз, по дяволите?

— Ами...

— И как ме открихте?

— О...

— И откъде знаете за сина на Сатаната? — попитах и си спомних как Гарет ѝ писа, като се престори на жътвар на души, а тя му отговори: „Ако ти си жътвар на души, аз съм синът на Сатаната“.

Куки кимаше, докато отпиваше от чашата си, а очите ѝ се бяха разширили от любопитство.

Монахинята се усмихна търпеливо, почака ме да довърша и каза:

— Добре, преди да сме стигнали по-далече, може би ще искате да научите малко повече за мен.

— Добре — съгласих се, облегнах се на стола и отпих нова глътка.

Тя седеше изправена, с допрени колене, с ръце, скръстени в скута.

— Чувам ангели.

Примигнах и зачаках края на шегата. Монахинята изглежда беше приключила и аз попитах:

— И?

— О, само толкова. Чувам ангели.

— Добре, това обяснява всичко.

Тя издиша и пое отново дъх с облекчение.

— Слава богу. Притеснявах се...

— Наистина ли?

— Съжалявам.

— Нищо не обяснява. — Оставих кафето си и се наведох напред.
— Беше сарказъм.

— О, разбирам. — Тя се намръщи и поклати глава. — Понякога ми убягва.

— Значи сайтът „Как да откриете демони“ е ваш?

Тя кимна с искрена усмивка.

— Строго погледнато, не е грях.

— Наистина ли сте Мадам Невен?

Ново кимване. Май се опитваше да ми даде време да го осъзная. Определено ми трябваше време.

— Добре, да продължим нататък.

Кимване.

— Куки ви писа и вие знаехте, че не е тя въпросната. После Гарет ви прати имейл, в който ви уведомяваше, че е жътвар на души и вие се усетихте, че не е той. Тогава нека само изясня — казах с вдигнат показалец. — Куки ви прати ново писмо, като ме регистрира с фалшиво име, че аз съм жътвар на души и вие разбрахте, че съм аз.

Кимване.

— Как...? Какво...?

Дожаля й за мен и заговори:

— Заради името, което тя беше посочила. — Погледна към Куки, която беше слисана също като мен. — Джейсън Воорхеес.

Направих гримаса.

— Казах ти да не избираш онзи от „Петък тринайсети“.

— Алтернативата беше Майкъл Майърс — защити се тя.

— Не, аз исках да съм онзи от „Хелюин“. Ти в началото искаше да ме кръстиш Фреди Крюгер. — Погледнах сестра Мери Елизабет. — Сериозно? Фреди? Виждали ли сте на какво прилича кожата му?

— Това е без значение — заяви тя и уверено поклати глава. — Ангелите биха разбрали далеч преди нея кое име ще ви избере. Те ми казаха, че ще използвате точно това.

— Ангелите? Те наистина ли ви говорят?

Тя изпръхтя и покри стеснително устата си с ръка.

— Простете, понякога маниерите ми не са на нужното ниво.

— Нищо подобно.

— Всъщност ангелите не говорят на мен. Дори едва ли знаят, че ги чувам. — Повдигнах вежди въпросително и тя допълни: — По-скоро подслушвам.

— Подслушвате ангелите? — опитах се да уточня.

— Просто винаги съм ги чувала. Откакто се помня.

— Леле, това е наистина интересно. На приятелката ми Пари й се случи нещо подобно, когато официално я обявиха за умряла за няколко минути. Като се връщала на земята, чула ангелите да говорят.

Мери Елизабет се изкиска.

— Случва се. Същото е при мен, само че аз ги чувам постоянно. — Тя се наведе напред, сякаш за да сподели с нас някаква свещена тайна. — Всъщност на моменти е доста дразнещо. Те никога не млъкват.

— Да, предполагам, че е така — промърморих с усмивка. — И тъй, знаели сте какво име ще използвам, но оттам нататък как ме открихте?

— Хм, връзки. — Тя се облегна на стола с виновно изражение.

— А тези връзки да не са случайно незаконни?

Тя въздъхна.

— Не! Добре де, не съм много сигурна. Познат на познат.

Информацията бе от някой друг...

— Значи той...?

— Проследи вашия електронен адрес.

— Леле! — Бях впечатлена. — А вие създадохте този уебсайт с информация за ангели и демони?

Тя кимна.

— И сте чули фалшивото име на Чарли от ангелите? — попита Куки.

— Да, чувам всякакви неща. Не бихте повярвали какво ще се случи следващата седмица, ако не се направи нещо. — Тя извъртя очи. — А това не се случва. Никога. Никой не слуша.

— Вие сте пророк? — попитах леко озадачена.

— А... — Тя махна с ръка на това определение. — Не точно. Не и в обичайния смисъл. Искам да кажа, че не пророкувам. Само слушам онези, които го правят. Доста е неприлично, ако се замислите.

Не успях да се сдържа и се изкисках.

— Просто съм силно озадачена.

— Аз също — намеси се Куки. — Все пак сте различна от това, което очаквахме.

— Да, стана ми ясно. Но сестрите искат да знаят за вас. О, също и за Рейес.

Опа!

— И колко точно знаете за Рейес?

— Ами да видим. Той е син на Сатаната, който се е родил на Земята, за да бъде с теб, жътваря на души, въпреки че сестрите не харесват много това прозвище. Според тях то те ограничава. Истинското му име е Рей'азил, което означава Прекрасния. И той като теб е портал. О! — Тя ни изгледа настойчиво. — И е толкова могъщ, че може да предизвика апокалипсис.

— Доста си информирана.

— Да, нали казах, сума дрънканици слушам. — Тя направи жест с отваряне и затваряне на дланта си като уста, която не спира да приказва. Беше смешно. — Значи знаеш, че той може да предизвика края на света? — попита тя.

— Да, имам някакъв спомен.

— Но... не разбирам. — Тя свъси вежди. — Спаси го, когато демоните щяха да го убият и още веднъж, когато щеше сам да отнеме живота си. После го свърза към това измерение, прикова го за него.

— Да, така направих. И какво? — След като победих демоните, които измъчваха Рейес, освобождавайки вътрешната си светлина, към която демоните явно бяха алергични, Рейес реши сам да отнеме живота си, за да не е толкова уязвим. Спрях го и го свързах с физическото му тяло. Но фактът, че сестра Мери Елизабет знаеше какво съм направила, и че изобщо ѝ беше известно всичко за мен и Рейес, беше доста неприятен.

— Причините бяха налице — продължи тя, — само съм леко изненадана, че спаси живота му при всичко, което знаеш.

— Какви причини?

— Вие двамата. Ти и Рей'азииел. Вие сте магнити. Буквално. — Тя вдигна двата си показалеца, за да го демонстрира. — Привличани сте един към друг от силата на волята.

— О, това ли?

— Имам предвид, че ви е писано. Знаех, че ще го направиш. Само че ако демоните те пипнат...

— Да, чувала съм. Лоша работа — казах, без да обръщам внимание на свиването в корема си.

— Дори много лоша, но не се тревожи, ще ти пратят пазител веднага след голямото ти страдание.

— Страдание?

— Да — потвърди тя и кимна.

— Не си падам много по страданията. Тежко ли ще е?

— Страданието обикновено е тежко. Особено когато е предречено от ангелите.

— Звучи ужасно неприятно. И те ще ми пратят пазител? Но аз мислех, че Рейес е моят пазител.

Тя изсумтя.

— Рей'азииел? Твой пазител?

— Да — казах леко изненадана, — винаги се е появявал при нужда. Наглеждаше ме и е спасявал живота ми няколко пъти.

— Така е, но той не е твоят пазител. Той е... мисля, че не разбираш много добре ситуацията.

— Каква ситуация? — попитах притеснена.

— Той е... ами, много могъщ.

— Да, и това го помня.

— И е... не съм съвсем сигурна как да се изразя.

— Сестра Мери Елизабет, няма много неща, с които би ме обидила, ако от това се притесняваш.

— О, ами добре, тогава ще говоря направо. Той е нещо като твоята Ахилесова пета.

— Какво, какво?

— Твоят криптонит, разбираш ли?

— Значи Рейес е моето слабо място? — попитах по-скоро объркана, отколкото обидена.

— Точно така. Влюбена си в него. Не можеш да вземаш важни решения в негово присъствие.

— Тя има право — намеси се Куки и кимна в знак на съгласие.

— Уф. Моля те. Вземам важни решения по цял ден. Мога го и със затворени очи. Дори и с ръце, вързани зад гърба.

— Точно така — подметна тя и стисна устни непреклонно. — Обикновено такива неща се случват, когато той е наблизо.

Фактът, че й бе известно, беше странно смущаващ.

— Кой е той тогава? Пазителят? — Отпих дълга глътка кафе. Имах нужда от ободряване, щом ми се пишеше тежко страдание. Страданието, било то тежко или не, щеше направо да източи бодростта от мен.

— Не знам името му, но знам, че ще донесе равновесие. О, и все още не е мъртъв.

— Добре. — Облегнах се и се замислих. — Значи ще бъде мъртъв?

— Да. — Тя погледна часовника си. — Ще умре след два дни, единайсет часа и двамазет и седем минути.

— Охо, това е доста конкретно. Не го убивам аз, нали? — Изсмях се нервно. Щеше да е доста гадно да убия собствения си ангел-пазител. Току-виж взел, че се засегнал.

— Не, разбира се — каза тя и се изкиска с мен. — Не пряко.
— Хубаво. — Набързо отпих отново, преди да проумея думите ѝ.
— Чакай, какво означава това?
— Кое?
— Не пряко.
— Хммм — проточи тя и погледна тавана замислено. — Не съм съвсем сигурна. Само това знам. Още не бях вечеряла. Понякога пропускам някои неща, преди да съм вечеряла.
— Майко мила. — Стъпих с двата си крака на земята и се изправих. — Ще нося непряка отговорност за нечия смърт?
— Да.
— Каква гадост.
— Да, така е.
— Можеш ли да ги попиташ кой е?
— Кой кой е?
— Пазителят, когото ще убия непряко.
— О, разбира се. — Тя се усмихна леко. — Но кого да попитам? Може би решението ѝ да остане целомъдрена не е било лоша идея.
— Ангелите.
— А, ясно. Не.
— Защо не? — попитах леко намръщена.
— Казах ти. Не разговарям с ангелите. Само ги слушам. — После се обърна към Куки. — Тя още ли не спи?
Куки поклати глава.
— Откъде...? — Спрях се. — Ангелите? Сериозно? Такива ли са клюкари?
— Идея си нямаш.

Изпратих сестра Мери Елизабет до вратата и се обърнах към Куки.

— Само на мен ли ми се струва странно или наистина е така?
— И двете. — Тя ме изгледа притеснено и с леко подозрение. — Значи ще очистиш някого.
— Непряко — уточних в своя защита. — Пък и кой знае колко хора съм убила непряко. Ако щеш, ти също.

— Аз? — ахна тя ужасена. — Добре. Ще опитам да открия дали мъж на име Кийт Джейкъби е бил на Каймановите острови по времето, когато е починала първата съпруга на доктора.

— Чудесно. Аз ще поработя по случая на Рейес и ще проуча имената, които той ми даде.

— Това, което каза тя, беше доста шантаво — измърмори Куки, като се настани зад бюрото си. — Как така чува ангели?

Това ли беше най-важното?

— Ти чу ли онази част за тежкото страдание?

Изражението ѝ се смекчи.

— Можеш ли да се постараяш да не съм наблизко, когато настъпи?

— Не мога — отрязвах и тръгнах към офиса си, като направих отрицателен жест с ръка. — Щом трябва да страдам, така ще е и за всички в радиус от петнайсет километра.

Тя стисна устни.

— Какво стана с девиза „Един за всички“?

— Никога не съм била отборен играч.

— Да се жертваш в името на доброто?

— Нито си падам по човешки жертвоприношения.

— Да страдаш безмълвно?

Спрях и се обърнах към нея, присвила обвинително очи.

— Ако трябва да страдам, ще крещя с всичка сила твоето име. Ще ме чуят чак в Джърси, помни ми думата.

— Много си спривава днес.

Петнайсет минути по-късно включих интеркома на бюрото си.

— Спомняш ли си медицинската сестра на зъболекаря от процеса на Рейес? Казала, че Ърл Уокър се страхувал от Рейес, а по една случайност работела при същия зъболекар, който идентифицирал Ърл по картоната му.

— Помня, разбира се. Сара някоя си — отвърна тя.

— Сара Хадли. Познай къде е сега Сара Хадли.

— В Ямайка?

— Защо да е в Ямайка?

— Нали ми каза да позная.

— Чуй това...

— Разбери, че те чувам и без досадния интерком.

Двете с Куки се наведохме напред и се погледнахме през отворената врата.

— Но така е по-забавно — възразих, — по̀ като в „Стар Трек“.

— По-дразнещо? — попита тя.

Стиснах устни и зачаках и Куки бързо се предаде.

— Та къде е тя?

— Добре, чуй това. — Извадих статията. — Сара Хадли е била намерена мъртва от хазайката си в обитавания от нея апартамент в понеделник сутринта, след оплаквания, че телевизорът работел твърде силно. — Погледнах отново към нея.

— Не може да бъде — възкликна тя и пак се наведе напред.

— Може.

— Искаш да кажеш този понеделник?

— Не. Процесът на Рейес е приключил преди повече от десет години в четвъртък, нали така?

— Да.

— Тя е била открита в понеделник, веднага след процеса.

— Уокър я е убил. Прикривал си е следите.

— Така изглежда. Освен това е бил на косъм от затвора, задето мамел възрастни жени и им прибирал парите и го заплашвала петнайсетгодишна присъда.

— И точно тогава много удобно е убит?

— Около пет минути, преди да започне процесът срещу него.

— Късметлия.

— Да. Или голям хитрец.

— Значи Сара Хадли подменя зъболекарския картон на Уокър, с този на човека, който той е избрал да бъде в задгробния си живот...

— Какво? Не те чувам — започнах да размахвам ръка и да соча ухото си и интеркома. — Трябва да говориш към интеркома.

Тя въздъхна шумно и натисна бутона.

— След това тя свидетелства на процеса срещу Рейес, а готиният Ърл ѝ се отплаща като...

— ... я пребива до смърт с подпора за книги.

— Този Ърл май не е наред.

— И мисля, че го чакат трилион години в затвора. — Скочих и отидох в офиса на Куки да си взема сакото, тъй като го бях оставила там, върнах се в моя кабинет и пак включих интеркома. — Добре,

имам адресите на хората, чиито имена ми даде Рейес. Тръгвам. Да се надяваме, че няма да убия никого.

— Имаш дни дотогава. Не се тревожи.

— Така е, а за щастие един от хората в списъка вече е мъртъв, така че няма как да го убия отново.

— А другите?

— Един е тук, в Албукърки, има един в Корона.

— Бирата?

— За беда, не. Градът.

— Имаме град на име Корона?

— Представяш ли си? Кой да знае? Първо ще разпитам тукашния. Пожелай ми късмет.

— Чакай! — спря ме тя, като минах покрай бюрото ѝ.

Обърнах се към нея, но пръстът ѝ още натискаше бутона и тя ме изгледа предизвикателно.

О, добре. Аз започнах това. Върнах се в кабинета си и включих интеркома.

— Казваш, че приличам на сладкиш, а?

ГЛАВА 14

„Време е да яхна днешния ден.“

Надпис на тениска

Подкарах Мизъри на юг, докато стигнахме до разпадаща се жилищна сграда зад друга разпадаща се жилищна сграда, зад изоставена жилищна сграда, в сравнение с която първите две приличаха на „Риц“.

— Къщичката от карти на Чарли — изрекох в телефона и спрях колата пред най-ужасната жилищна сграда.

— Първата съпруга на Йост е била кремирана — уведоми ме Куки.

— Какво? — Изключих двигателя. — Та смъртта ѝ е била подозрителна. И са му позволили да я кремира?

— Очевидно. Направил го е на островите, преди да я върнат в Щатите.

— Защо тези хора не се допитват първо до мен?

— Още нямам нищо за псевдонима. Продължавам да търся.

— Добре, кажи ми, като откриеш. Дано е скоро, защото изгледите да се измъкна жива от този квартал не са много големи.

— Знаех си. Трябваше да дойда с теб.

— За да умрем заедно?

— Вярно. Ами късмет тогава.

Продължих да държа телефона близо до лицето си дори след като приключихме разговора. Това ми даваше чудесно извинение да не обръщам внимание на зяпащите ме хора, докато вървах към апартамент номер три. Не че над вратата пишеше три, но съм доста добра в броенето до десет. Нататък ми е малко по-сложно.

Почуках на вратата на господин Върджил Гибс и ми отвори слаб мъж, прегърбен от старост и тормоз. Имаше тъмна коса и прошарена брада.

— Здравейте — казах, щом успях да привлека вниманието му. Беше се загледал в група мъже, които пък гледаха мен. — Казвам се Шарлот Дейвидсън и съм частен де...

— Май е по-добре да влезеш вътре, миличка.

Той отстъпи назад, но продължаваше да се оглежда тревожно.

— Добре. — Със сигурност щях да умра. Въпреки това влязох. Той не изглеждаше от най-пъргавите. Щях да успея да му се измъкна.

Апартаментът изглеждаше сравнително добре. Имаше няколко празни бирени бутилки на масичката. Телевизор с антена, увита в станиол. Липсата на мръсни пепелници ме изненада. Както и на мръсно бельо по дивана.

— Искаш ли бира? — попита той и при въпроса му стана ясно, че му липсват няколко зъба.

— Не, благодаря.

Той тръгна към хладилника, за да вземе за себе си.

— Как каза, че ти е името?

— Шарлот Дейвидсън. Аз съм частен де...

— Дейвидсън? — попита той, като отвори бирата и ме погледна малко тъжно.

— Да, аз съм...

— Щом не искаш бира, какво искаш?

Ако ме оставеше да довърша тъпото изречение, щяхме да приключим набързо с това.

— Почакай — казах и се приближих до прозореца, — джипът ми в безопасност ли е навън?

— Скъпа, и злато мога да оставя навън и пак ще е в безопасност. Научили са се да не пипат мои неща.

— Стори ми се, че доста се притесни за мен — контрирах го.

Той се усмихна и показа катастрофалните останки от зъбите си.

— За нещастие не ми принадлежиш. Но си в моята къща. Няма да пипат джипа ти, докато си тук, стига да си тръгнеш, преди да се е мръкнало.

При положение че до края на деня оставаха часове, възнамерявах да направя точно това.

— Значи не си от тия, дето продават нещо?

— Не, аз съм частен детектив и търся твой познат.

— Сериозно? — Любопитството му се събуди, но по-скоро беше развеселен. — Не приличаш на детектив.

— Обаче съм. Търся... — Спрях и прелистих тефтера си, за да му дам време да се успокои. Искрах да усетя емоциите му ясно. — Мъж на име Ърл Уокър.

Той се отдръпна. И физически, и като поведение.

— Закъсняла си с около десет години, госпожичке. Но така или иначе, не си неговия тип.

Това ми беше ясно. Знаех, че типът на Ърл не е бил нито от женски пол, нито над юношеска възраст. Освен това той не лъжеше. Искрено вярваше, че Ърл Уокър е мъртъв. Може пък и да беше, по дяволите.

След две отметки в списъка ми явно щях да тръгна за Корона.

— Благодаря, че ми отделихте време, господин Гибс.

— Няма защо. Ако го откриеш, поздрави го от Върджил. — Той се изхили в бутилката и я надигна отново.

— Непременно.

Качих се в Мизъри под вперените в мен погледи, включително и този на Върджил. Не беше чудовище като приятеля си Ърл, но се съмнявах, че скоро ще ми се прииска пак да си общуваме.

Обадих се на Куки, за да ѝ кажа накъде тръгвам.

— Здравсти, шефе.

— С този ударих на камък.

— О, той добре ли изглеждаше?

— Не. Това има ли значение?

— Да, ако си го поканила на среща и той е отказал.

— Ударих на камък не в този смисъл. Става дума за мъжа от списъка на Рейес.

— О, жалко. И сега какво следва?

— Мислех да тръгна към Корона, но май първо ще поговоря с Ким Милър.

— Сестрата на Рейес?

— Същата.

Рейес имаше доведена сестра, момиче, с което беше израснал и му беше много скъпо. Докато Рейес бил отвлечен от истинските си родители и продаден на Ърл Уокър като дете, Ким му била дадена. Когато била на две, майка ѝ, алкохоличка и наркоманка, я оставила при

Ърл Уокър, като подозирала, че той е баща ѝ, а няколко дни по-късно умряла. Само мога да се надявам, че ако майката на Ким е знаела какво чудовище е Ърл Уокър, никога не би оставила дъщеря си при него. Уокър не я беше насилвал сексуално, както се тревожех. Беше правил следващото най-гадно нещо. Беше я използвал, за да контролира Рейес, като я оставял буквално да гладува, за да го накара да му играе по свирката. И макар никога да не бяхме обсъждали какво точно е искал от Рейес, налице бяха основателни подозрения за сексуален тормоз.

— Ще тръгна за Корона, след като говоря с нея.

— Става късно, а ще ти отнеме два часа да стигнеш дотам.

— Така е, но това трябва да се свърши и след като не мога да направя нищо по въпроса за доктора без повече информация, ще го свърша. — Чух я да натиска копчета на факса и после да мачка някакви листове.

Миг по-късно каза:

— Майко мила, той е бил там.

— Какво? Кой е бил там? Докторът?

— Да, току-що го получих. Сметка от хотел „Пясък и слънце“ на Каймановите острови. Кийт Джейкъби се е настанил в деня, в който Ингрид Йост е била намерена мъртва. Платил в брой за една нощувка и повече не се появил.

— Боже мой, Куки. Пипнахме го.

— Трябва да се обадиш на агента от ФБР.

— Добре, ще ѝ звънна след малко. Ти продължавай да ровиш.

— Дадено. Не върши глупости — поръча тя.

— Неприятна ми е тази забележка.

— Не ти е.

— Не знаеш какво изпитвам.

— Знам пък.

— Ще ти звънна, когато стигна в Корона.

— Добре. И ще ми разправиш какво е казала агент Крос. И ще ми кажеш как е сестрата на Рейес. И колко кафе си изпила.

— Седемнайсет хиляди чаши.

— Не заспивай на волана.

Хвърлих поглед в огледалото, за да се уверя, че опашката ми си върши работата. Да. По петите ми беше. Мразех да ме следят. Ами ако

ми се приискаше да потичам гола през полето? Или да си взема мъжка проститутка?

— Този тип не помръдва.

Стресната се обърнах към Ейнджъл, който се беше появил на седалката до мен.

— Ейнджъл, кретенче такова. Кой тип?

Той сви рамене.

— Докторът, когото ме прати да следя. Не спира да реве за жена си. Сигурна ли си, че го е направил? Изглежда наистина разстроен.

Боже, биваше си го.

— Естествено, че го е направил. Беше изпълнен с вина, когато дойде.

— Може да е бил виновен за нещо друго, да е излъгал за данъците например.

— Не греша, приятел. Вината за данъците е съвсем друго нещо. И освен ако не бъркам ужасно много, той е убил и първата си жена.

— Хубаво, но по-добре да поостана с теб.

— Дадено, но само за няколко минути. Не ти ли даде някаква насока? Да е водил подозрителни телефонни разговори? Да е притичвал до бараката? Да е слизал в мазето? Да се е срещал с жена на улицата и да е правил животински секс? Може би има връзка?

Той ме стрелна раздражено.

— Щях да забележа.

— Само питам. — Направих му жест в смисъл „разправяй ги на старата ми шапка“, за да укротя нахаканото му поведение.

— Освен това, там е пълно с федерални. Можеше да се отдаде на животински секс, ако поиска, но щеше да е пред публика.

— Огледа ли имота му? Може да има наскоро разровена пръст. Или нова градина. Това е доста популярно сред серийните убийци.

— Няма нищо. Човекът е чист. Кой е този, дето те следи?

— Чичо Боб ми е пратил опашка.

Ейнджъл се усмихна.

— Харесвам чичо Боб. Напомня ми на татко.

— Наистина? Колко мило.

— Е, не съвсем, но ако знаех кой е баща ми, мисля, че щеше да прилича на чичо Боб.

Не можах да се сдържа и се ухилих.

— Обзалагам се, че си прав.

Пътувахме в мълчание няколко километра, след което Ейнджъл каза:

— До скоро — и отново изчезна.

Спрях да си взема кафе от един денонощен магазин и се отправих към комплекса, в който живееше Ким Милър, показах детективската си карта на пазача на портала — след което му предложих десетачка, за да спре черния пикап, който ме следваше — и паркирах близо до вратата. Не бях сигурна дали постъпвам правилно. Честно казано посещението ми бе по-скоро продиктувано от любопитство, отколкото наложено от детективската ми работа. Дали и тя вярваше, че Ърл Уокър е още жив? Знаеше ли нещо, неизвестно на Рейес? По думите на Ким с Рейес се бяха разбрали да не контактуват изобщо. Заради безопасността ѝ тя не беше спомената никъде в съдебните документи. Имаше различно фамилно име и беше лесно да се скрие по настояване на Рейес.

Доколкото ми беше известно, Ким работеше у дома си като медицински протоколчик. Нямах представа какво представляваше това, но звучеше солидно. Бях я посещавала два пъти и след като хвърлих поглед на живота ѝ, на безукорно чистия ѝ апартамент и спретнатото, но демодерирано облекло, започвах да си мисля, че трябва повече да излиза. Тя беше прекрасна. Слаба, с червеникавокафява коса и сребристо-зелени очи.

Тръгнах по алеята към тюркоазната ѝ врата. Комплексът беше в автентичния за Ню Мексико стил — кирпичени стени със заоблени ръбове, плоски покриви и терасовидни етажи, всеки увенчан с греда, а по фасадните стени се спускаха масивни дървени конструкции. Всяка врата беше боядисана в различен цвят, от яркосиньо, червено и жълто, до по-земните цветове като теракота и наситено жълтеникавокафяво.

Рейес малко се ядоса последния път, когато посетих Ким. Стараех се да не се притеснявам от това. Той беше свързан сега. Въпреки всичко се поколебах, преди да почукам. Но го направих. След малко вратата се отвори. Ким застана пред мен с молив в ръка. Аз потрепнах. Не защото държеше молива като хладно оръжие (сестра ми се беше опитала да ме промуши веднъж — с молив, не с хладно

оръжие, но в нейните ръце беше все едно), а защото, ако предишния път бях останала с впечатлението, че е много крехка, сега изглеждаше десетократно повече такава. На мига съжалих за решението си да дойда.

Огромните ѝ зелени очи се спряха на мен, а въздухът беше изпълнен с тревога и отчаяние.

— Госпожице Дейвидсън — каза тя с нежен и изненадан глас. Огледа се и усетих надеждата в погледа ѝ, във всяко колебливо примигване.

— Той не е с мен — казах, — съжалявам.

— Но сте го видели?

Тя стисна здраво молива, а аз събрах сили да не отстъпя плахо. Сега аз се огледах, спрях погледа си обратно на нея и ѝ кимнах леко. Очите ѝ се разшириха. Дръпна ме вътре и затръшна вратата.

— Вече бяха тук — каза тя, дръпна завесите и ме поведе към малката си дневна.

— Помислих си, че може да дойдат. — Ако не друго, щатските шерифи бяха много щателни.

Обърна се към мен, след като дръпна и последната завеса.

— Мислите ли, че са поставили подслушвателни устройства тук? — попита и седна на канапето до мен.

Въпреки крехкостта, която сякаш я обгръщаше като тънък кристален слой, имаше здрав вид и порцелановата ѝ кожа бе леко поруменяла. Изглеждаше развълнувана.

Не можах да се сдържа и се усмигнах.

— Не зная, но така или иначе няма да кажа много.

— Видях в новините, че е избягал — изрече това особено радостно.

— Да — потвърдих с лек смях. — Мислиш ли, че би дошъл тук?

— Не, за бога. Изобщо не контактуваме, помните ли? Въпреки че вече няма значение. Властите знаят всичко за мен.

Зачудих се как изобщо я бяха открили шерифите. Нищо не свързваше Ким и Рейес.

От друга страна, преди няколко седмици самата аз бях открила евентуалното съществуване на сестра в един от сайтовете на поклоннички на затворници и се сетих, че тъкмо от там може да я бяха надушили. Самият факт, че съществуваха сайтове на фенки на

затворници, ме бе потресъл до дъното на душата ми. А когато открих, че има не един, а няколко, посветени на „господин Рейес Алгзандър Фароу“... да кажа, че бях слисана би било най-голямото омаловажаване на хилядолетието. Очевидно някои хора имаха остра нужда да излизат повече.

Така или иначе, това бе единственото обяснение как в шерифската служба бяха разбрали за роднинската връзка между Ким и Рей. Както казах, щателни бяха.

Реших, че е редно да уведомя Ким за отношението на Рейес към приятелството ни.

— Ким, Рейес не беше особено доволен, когато те посетих последния път.

Тя ме попита стресната:

— Той... да не би да те е заплашил?

— О, не. Е, може би мъничко. — В интерес на истината се беше заканил да ме нареже на парчета, ако дойда отново при нея, но не съм убедена, че го мислеше.

Тя извъртя очи.

— Нищо няма да направи. Само си говори.

Новият ѝ кураж ме смая. Беше толкова развълнувана и открита.

— Изглеждаш щастлива.

— Така е. — Погледна ръцете си в скута и каза: — Сега той може да отиде в Мексико или в Канада. Може да живее. — Погледът ѝ, изпълнен с надежда, се спря на моя. — За пръв път може да живее. Трябва да ти дам нещо. — Започна да се оглежда и хвана отново молива. Цялата се напрегнах, но тя взе и хартия. Слава богу. Написа набързо бележка и ми я връчи. — Можеш ли да предадеш това на Рейес? Тук са номерът на сметката и паролата. Всичко е там. До последния цент.

— Номерът на сметката? — попитах, като изучавах реда от цифри.

— Това са негови пари. — Повдигнах вежди въпросително и тя обясни: — Е, мои пари са, но той ми ги даде. Аз живея от лихвите. Дори вземам само част от тях. Те са негови. Всичките. С тях би могъл да живее като крал в Мексико. — После размисли над думите си. — Може да живее като крал където и да е по света с тези пари.

Сгънах листа и го стиснах в ръка.

— Откъде се появиха? Как...?

Поклатих глава, след като осъзнах, че никога няма да успея да разбера Рейес или постъпките му, затова превключих скоростите.

— Предполагам, че това е банкова сметка?

Тя кимна и се усмихна широко.

— Колко има в нея?

Тя вдигна поглед и леко изду устни.

— Последния път, когато проверявах, бяха малко повече от петдесет милиона.

Застинах.

Тя се изкиска.

Изпаднах в състояние на лек шок.

Тя ме потупа по рамото и спомена, че сметката е в Швейцария.

Главата ми олекна като балон.

Тя помахна с ръка пред лицето ми и ми предложи хартиен плик да дишам в него.

Знаех, че Рейес е добър с компютрите. Беше проникнал в системата на образованието, беше си създавал гимназиална диплома, за да следва онлайн докато е в затвора, и беше получил магистърска степен по компютърни информационни системи. Освен това при първата ми среща с Амадор и Бианка Санчес, помощниците и съучастници на Рейес, те ми разказаха как им помогнал да се сдобият с къщата, как проучвал пазара и им казвал кога да купуват и да продават ценни книжа. Но петдесет милиона долара?

Върнах ѝ листчето и го притиснах към дланта ѝ.

— Ким, щом е направил това за теб, значи парите са твои. Познавам го. Няма да ги приеме обратно. А още повече, не можеш да довериш такава информация на никого, дори и на мен.

Тя отново го тикна в ръката ми.

— Само на теб мога да се доверя. Ти си единственият човек на този свят, който той би искал да вземе парите, ако нещо се случи с мен.

Пъхна листа в джоба си с нежелание.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — отвърна тя и се усмихна. — Всичко може да се случи, нали знаеш.

Сбърчих вежди загрижено. Не ме лъжеше, но премълчаваше нещо.

— Миличка, всичко наред ли е?

Тя примигна изненадана.

— Разбира се, защо?

Добре, това не беше лъжа.

— Просто така, исках да се уверя. Май не излизаш много.

Тя се огледа и каза:

— Излизам. Може би недостатъчно. Разхождам се всеки ден. Имаме басейн.

Част от мен искаше да подхвърли колко басейна би могла да си позволи с петдесет милиона в банския си, но на нея явно ѝ харесваше тук. Коя бях аз, че да предлагам къща на плажа на Хаваите.

Тя се чувстваше добре, беше спокойна, едва не се въздържах да заговоря за това, за което дойдох. Но трябваше да разбере какво мисли тя. Не бях сигурна, че Рейес е обективен.

— Може ли да те попитам нещо? — казах и привлякох отново вниманието ѝ.

— Разбира се. — Усмивката се върна на красивото ѝ лице.

Приблжих се и се концентрирах, за да не пропусна някоя реакция.

— Мислиш ли, че е възможно Ърл Уокър да е жив?

Усмивката ѝ си остана същата. Изобщо не се промени.

Но ведрината в очите ѝ, най-важната част, изчезна. После от нея като гейзер избликна чувство на паника и ме заля с пълна сила, но тя продължи да изглежда непоклатима. Безчувствена. Смразена от агонията на страховете си.

Сложих ръка върху нейната и се наведох напред.

— Ким, ужасно съжалявам. Не исках да те плаша.

Тя примигна, изглеждаше като кукла, чиито чувства бяха изобразени малко пресилено.

— Не си ме уплашила — промълви тя и лъжата надвисна във въздуха. — Това, което ме попита, е абсолютно невъзможно.

Аз веднага отстъпих.

— Права си — казах и поклатих глава. — Съжалявам, че изобщо повдигнах въпроса. Просто си мислех, че Рейес е невинен.

Най-сетне усмивката ѝ изчезна.

— Невинен е? Той ли ти каза това?

— Не! — възкликнах и буквално подскочих. — Аз... аз... просто се чудех защо би избягал. Помислих си...

— Но ти си била с него — изтъкна фактите тя. — След бягството му. Видях в новините. Отвлякъл те е с колата ти.

— Да, направи го. Но... нямах това предвид. Не ми е казал... — Нейната нежност от предишните ми посещения, смазващата тъга, се появиха отново и се боях да не би да се разсипе на прах пред очите ми.

Тя се отдръпна, а погледът ѝ блуждаеше някъде зад мен в друго време и друго място.

— Жив е, нали?

— Не, миличка...

— Трябваше да се сетя, че Рейес ще направи това. — Неочаквано в очите ѝ заблестяха сълзи. — Разбира се, че би го направил. Винаги го прави.

В съзнанието ми се стрелкаха различни мисли, от „Как да се измъкна от тази ситуация?“ до „Моля?!“.

— Какво имаш предвид? Ким, какво е направил?

Тя лепна отново усмивката на лицето си и се обърна към мен.

— Каза ми, че го е убил.

Мамка му. Какво ставаше, по дяволите? Жив ли беше тъпият Ърл Уокър или не?

— Излъгал е. — На долните ѝ мигли трепкаше капчица с цветовете на дъгата и тя едва си поемаше дъх.

— Защо би излъгал за подобно нещо? — попитах, като се опитвах да разбера.

Тя погледна ръката ми, покрила нейната, обви пръсти около нея и ме погледна така, сякаш ми съчувстваше, че съм толкова невежа и повърхностна.

— Защото винаги така прави. Защищава ме. Прави всичко за мен. Винаги го е правил. Знаеш ли, че навсякъде има снимки?

— Снимки? — попитах, като се борех с тягостното чувство.

Тя кимна едва забележимо и обясни:

— Той пазеше снимки. Доказателства. За изнудване.

— Рейес?

— Ърл. — Явно спомените я заливаха един след друг и тя трепереше силно. — В стените.

Наведох се напред в опит да стигна до съзнанието ѝ.

— Какви снимки, миличка?

Тя стана, тръгна към вратата и я отвори пред мен. Последвах я с неохота.

— Ще се свържа с теб веднага, щом науча нещо — обещах.

Дишането ѝ беше насечено и осъзнах, че е напрегнала всички сили, за да не рухне. Най-добре беше да си тръгвам. Така и направих. Тя затвори вратата след мен тихо и аз се отправих към Мизъри. Всичко, което ми беше казала преди за Рейес и за нея, ми се изясни. Как я беше използвал Ърл Уокър, за да получи от Рейес каквото иска. Беше го тормозил ужасно. Правил бе снимки? Това не замесваше ли и него?

Тогава ми се изясни как Рейес я бе защитавал. Беше отишъл в затвора отчасти заради нея. По-точно, тя е трябвало да повярва с цялото си същество, че Ърл Уокър е мъртъв. А аз току-що бях посяла семето на съмнението в съзнанието ѝ.

Рейес щеше да ме убие.

ГЛАВА 15

„Ако първият ти опит е неуспешен, скачането с парашут не е за теб.“

Надпис на автомобилна броня

С тъга, стягаща гърдите ми след посещението си при Ким, тръгнах към разнебитена каравана и почуках на ръждясалата врата. Селцето Корона се беше сгушило сред живописните планини в югоизточната част на Ню Мексико. С население по-малко от двеста души, притежаваше чара на малките градчета. Беше само на два часа път от Албукърки, което обясняваше факта, че аз стигнах за около час. Отвори ми мъж със смръщени вежди, за когото предположих, че е последният в списъка на Рейес — Фарли Сканлън.

Добре сложен, с кестенява коса до раменете, прошарена тук-там, дълги мустаци и козя брадичка, с кожена лента със сребърен медальон на врата, явно Фарли беше от онези мъже, приближаващи шейсет, на които възрастта им личеше само съвсем отблизо.

— Здравсти — казах, след като той смени сърдитото изражение с въпросително. Забелязах ловните принадлежности в караваната зад него. — Казвам се Шарлот Дейвидсън. — Извадих детективската си карта, тъй като той явно нямаше вяра на всекиго. — Частен детектив съм и работя по случай с изчезнал човек.

Дълго гледа картата ми, после отмести поглед към мен.

— Никого не съм убивал, ако това питаш. — По лицето му премина едва забележима усмивка.

— Това е добре — отвърнах на усмивката му, дадох му малко време и добавих: — За беда, човек като теб би могъл да отиде в затвора по много други причини.

Дишането му остана спокойно, също и погледът. Чувствата му обаче, ме връхлетяха със силата на ураган, изпълнен едновременно с

гняв и страх и се зачудих каква част от тях са насочени към мен. Май беше прекалено самоуверено да мисля, че се бои от мен.

Извадих бележника си и започнах да преглеждам списъка с нарушения, който, общо взето, бях изсмукала от пръстите си.

— Добре, имаме няколко месеца за възпрепятстване на правосъдието. Три години за притежание и разпространение на забранени вещества. Десет години за заговор за убийство. — Наведох се напред и се усмихнах. — И то ако съдията е в настроение. — Имаше вид на способен на заговор за убийство, затова реших да се възползвам. Той не го оспори.

— Какво искаш, по дяволите? — попита той и се отдръпна от мен.

— Чакай — рекох му, като вдигнах пръст и продължих да чета. — Има и девет месеца за съучастие в същото, но добър адвокат би могъл да ги приспадне от времето, прекарано в предварителния арест, защото може да поостанеш доста дълго там, нали разбираш — приключих със сумтене.

Гневът бързо взе превес над страха.

Затворих тефтера и се втренчих в него, без да отмествам поглед поне двайсет секунди. Той чакаше със здраво стиснати зъби.

— Ето какво ти предлагам — казах и той отново се надигна, горящ от нетърпение да се отърве от мен. — Ще ти дам шанс да ми кажеш къде е Ърл Уокър, преди да се обадя в полицията, за да те арестуват по всички тези обвинения тук и сега. — Всъщност не можех да направя така, че да го арестуват, но той не го знаеше. Поне се надявах на това.

Очевидно беше шокиран и то толкова силно, сякаш го бях фраснала с ляво кроше. Явно не беше очаквал името на Ърл Уокър да се намеси в разговора. В реакцията му обаче нямате нищо налудничаво. Чудеше се откъде знам. Вината се усещаше много лесно. Беше като да различиш червеното от купчина жълти неща.

— Нямам време за глупости — отсече той и се приготви да ме подмине.

Подпрях двете си ръце на касата на вратата, за да му препреча пътя.

Той ме погледна с изумление.

— Ърл Уокър умря преди десет години. Провери.

— Добре, имаш втори шанс. Но това е последното ми предложение — размахая пръст предупредително. Да се научи.

— Той е мъртъв, скъпа. Попитай сина му — подхвърли самодоволно. — Хлапето му прекара десет години в затвора за убийството му. Нито ти, нито законът можете да направите нещо по въпроса.

— Виж, не съм дошла да ти създавам проблеми. — Вдигнах длани в знак на примирие, обич и добра воля към човечеството. — И двамата знаем, че е толкова мъртъв, колкото и хлебарките, които препускат нощем по пода на кухнята ти.

Веждите му сякаш бяха залепени една за друга.

— Ти нямаш вина — подхвърлих и свих безгрижно рамене. — Не е нужно никой да узнава името ти. Само ми кажи къде е той и повече няма да ме видиш. — Щях да горя в ада заради лъжите си. Нямах да мирясам, докато не го видех как гние в затвора.

Фарли стисна непреклонно уста, взе един ловджийски нож, на който и Рамбо би завидял, и започна да си чисти ноктите с острието му. Както би сторил Рамбо, ако имаше нужда от маникюр де. Ходът беше много ефектен. Първата ми мисъл беше колко ли щеше да ме заболи, когато острието промуши корема ми, като премине бързо през мускулната тъкан и яйчниците, които бездруго не планирах да използвам за създаване на потомство. В този момент Фарли погледна зад мен и застина. С неохотата на мъж, забравил да си изпие виаграта преди седмичното посещение при любимата си проститутка, той мушна ножа обратно на място.

Явно беше видял Гарет да спира в далечината, но не смеех да го изпусна от поглед, за да проверя. Той се пресегна и взе едно яке.

— Нямам какво повече да кажа.

— Защото си долен лъжец? — попитах с пълно основание. Онзи боклук Ърл Уокър беше жив.

Обзе го ярост. Май не му харесваше да го наричат „долен“. Изкикотих се, но само наум, тъй като не бях глупачка. Иначе вдигнах вежди и зачаках отговор.

— Не, защото Ърл Уокър е мъртъв.

Кимнах с разбиране.

— Възможно е. Или пък си долен лъжец.

Свободната му ръка се сви в юмрук, който чак побеля, но лицето му остана безизразно. Определено си го биваше. Сигурно често играеше покер.

— Имам среща.

Успя да си проправи път покрай мен, въпреки че бях препречила вратата, като избути с рамо моето в отчаян опит да докаже какъв е мъжкар.

Той се запъти към пикапа си, а аз се провикнах след него:

— Да не би да е ежеседмичната среща на анонимните долни лъжци? — Нищо. Качи се и тръшна вратата, но стъклото на прозореца му беше свалено, така че не се спрях дотам. Най-вече, защото можех да си го позволя. — Клубът по бридж на долните лъжци?

Той гледаше кръвнишки, докато двигателят запали.

— Официалната чаена церемония по посвещаване на долните лъжци?

Когато включи на скорост, извиках:

— Не забравяй стърчащото кутре! — Чаените партита бяха такава досада.

След като той потегли, погледнах към Гарет. Беше слязъл от колата и се беше облегал на нея с крака, кръстосани в глезените. За пръв път в живота си се радвах да го видя, но нямаше да му позволя да узнае това. Качих се в Мизъри и се обадох на Куки.

— Още ли си жива? — попита тя.

— Едва. Този си падаше по големи ножове.

Чух тревожна въздишка.

— Като на Рамбо?

— Уцели. — Или тя ставаше по-добра, или наистина имахме телепатична връзка. — И макар че за нищо на света не би ми отговорил на въпрос, едно нещо знаеше със сигурност.

— Че големите ножове са страшни?

— Че Ърл Уокър е жив.

За момент телефонът замлъкна, после тя пророни:

— Леле, направо не знам какво да кажа. Вярно, Рейес твърди същото, но...

— Така е. И аз не знам какво да мисля.

— Значи приятелката на Ърл, стоматологичната сестра, подменя зъболекарските картони, та полицаите да помислят, че умрелият е той

— обобщи тя мислите си на глас.

— Да, а Ърл намира човек, който прилича на него и има подобно телосложение, убива го, напъхва го в багажника на колата си и го запалва.

— Също така се погрижва Рейес да бъде арестуван за убийството му — допълни тя.

— После убива приятелката си седмица след осъждането на Рейес.

— А този Фарли Сканлън с големия нож дали е бил съучастник?

— Това не е много ясно — казах и мушнах ключа в стартера. — Но без никакво съмнение той знае, че Ърл Уокър е жив.

— Тогава трябва да го намерим. Трябва да измъкнем Рейес от затвора. Наистина да го измъкнем. Да не бъде просто избягал.

— Съгласна съм. Ще си взема нещо за хапване в едно местно кафе.

— О, ти обичаш кафетата в малките градчета.

— Така е. Ще се чуем скоро.

— Знаеш ли, хрумна ми нещо — рече колебливо тя.

— Така ли? — Излязох от черния път, водещ към съборетината на Фарли, като за една бройка не размазах Гарет, който отскочи назад към колата си и ми отправи гневно-въпросителен поглед в огледалото за обратно виждане. Чак ме накара да се усмихна.

— Да. Защо не си дойдеш с Гарет, а утре да отидем да приберем Мизъри?

— От къде на къде да го правя? — попитах възмутена.

— Защото не си спала от четиринайсет дни.

— Добре съм, Куки, трябва ми само малко кафе.

— Гледай винаги да е плътно зад теб. И се увери, че Рамбо не те преследва. Винаги хукват да те преследват.

Опитах се да се засегна, но не можах да събера сили.

— Добре.

— Как мина срещата с Ким?

Въздъгнах тежко и казах:

— Когато пристигнах, ми се зарадва много. А когато си тръгнах... струва ми се, че беше склонна към самоубийство.

— Да, така въздействаш на хората.

Паркирах пред малко кафене с не повече от двама посетители. Гарет спря от другата страна на паркинга, загаси фаровете си и зачака. Сигурно беше гладен, но въобще нямаше да го покани да влезе. Да ми гризне готиния задник.

— Седни, където искаш, скъпа — предложи закръглена сервитьорка с джинси и селска блузка, щом влязох.

При затварянето на вратата звънна звънче. Кафето притежаваше онзи провинциален чар, който толкова харесвах, нямаше и следа от комерсиалност. По стените висяха антични кухненски пособия, редом със селскостопански сечива, а някои се мъдреха върху грубо сковани дървени рафтове. Декора освежаваха тенекиени кутии с всякакви продукти — от солети до машинно масло за шевни машини, които извикаха носталгичен спомен от детството ми. Или щяха да го направят, ако бях родена през трийсетте години.

Тези спомени бяха от човек, който премина през мен, когато бях дете. Той беше овчар в Шотландия, а кастрирането на овце заема значително място в тази професия. За беда, когато си видял нещо, гледката не може да изчезне просто така от съзнанието ти.

Няколко минути по-късно звънчето звънна отново, влезе висок ловец на глави с фетиш към порно с джуджета и се разходи собственически.

— Здравей, красавецо — приветства го жената, с което извика усмивка у мен, — сядай, където искаш.

Гарет кимна, запъти се към ъгловата маса в противоположния ъгъл на заведението и седна с лице към мен.

— Какво да ти донеса, скъпа? — попита сервитьорката, пригответи тефтер и химикалка.

— Бих убила за чийзбургер със зелено чили и студен чай.

— Зелен бургер с чай. Картофки?

— С повече кетчуп.

— За мен същото, но с чипс — провикна се Гарет. Явно не искаше да поръчам първа и да приключа преди него.

Сервитьорката го погледна и се засмя.

— Май е гладен.

— Никъде не мога да го заведа — казах и поклатих глава.

Когато тя отиде да ни донесе чая, го попитах:

— Защо не дойде да ме спасиш, когато онзи от караваната ми опря нож?

Усмивката му блесна на слабата светлина.

— Само те следя. Не бива да знаеш, че съм тук. Ако се бях намесил, щеше да разбереш.

Сервитьорката поспря за малко, преди да ми донесе чая.

— Прав е — казах й. Тя се усмихна колебливо, явно не знаеше какво да мисли. — Хей, може ли да се постараете да получа бургера си първа?

— Имаш доста пробивен глас — заяви той с доста пробивен глас.

Намръщена, магнах презрително с ръка и го сгълчах:

— Шшшт, преследвачо. Това е между... — погледнах баджа на сервитьорката — Пеги и мен.

Той сви рамене и взе да се оправдава:

— В крайна сметка щях да дойда да те спася.

— Така ли? Кога? След като бъдех изкормена и захвърлена в някоя канавка?

— Именно — потвърди той и кръстоса ръце зад главата си. — Е, не бих скочил в канавката в опит да спра кървенето, но щях да се обадя да повикам помощ.

Отвърнах му с една от най-сърдечните си усмивки:

— Ти си истински светец, Суопс.

— И мама така казва.

Мисълта, че Гарет има майка, малко ме обезпокои. Но само за около дванайсет секунди. Рядко задържах мисъл в главата си за повече от дванайсет секунди. Проклет да бъде проблемът ми с концентрацията.

Помълчахме, докато нахвърлях някои бележки. Погледнах няколко пъти изпод вежди, за да проверя Гарет. Очевидно възприемаше задълженията си много сериозно, тъй като не беше отместил поглед от мен. От аромата на бургери и печена люта чушка устата ми се напълни със слюнка. В това време Пеги ни донесе бургерите, само още минута и лигите ми щяха да потекат неудържимо. Или от миризмата, или от безсъние. Не бях сигурна от кое.

— И защо сме тук? — попита Гарет между хапките. Този кретен беше бутнал на Пеги петачка, за да донесе първо неговия бургер.

Никога не се доверявай на човек с пенис.

— Мъжът, за чиято смърт са пратили Рейес в затвора, не е мъртъв — обявих и посолих бургера си, преди да съм го опитала.

— Сериозно?

Това привлече и вниманието на Пеги. Тя ме погледна и избърса съседната маса.

— Може ли и кафе за по пътя? — попитах я.

— Разбира се. — Тя се запъти към каната, а аз вкусих един от най-добрите бургери, които бях опитвала. А може би бях много гладна. Не можех да преценя.

— И ти ще го откриеш? — попита Гарет с дразнещи нотки на насмешка и съмнение в гласа си, след като тя се отдалечи.

— Благодаря за доверието — казах, като преглътнах бавно и си прекарах с глътка студен чай.

Той поклати глава.

— Повдигането на нечие самочувствие не ми е силната страна.

— Не може да бъде! — възкликнах шокирана.

— Готова ли си?

— Да му се не види, приключи ли? — Примигнах от изненада, защото едва бях хапнала два залъка.

— Да, така правят мъжете.

— Сигурно е вредно за храносмилането.

— Ще го имам предвид — подхвърли той и усмивката озари чертите му, които биха могли да ме привлекат, ако смятах добре изглеждащите мъже с невероятни умения за привлекателни. Добре, че не беше така.

След десет минути платихме едновременно и се отправихме в една и съща посока.

В този момент го забелязах. Сърцето ми скочи в гърлото. Изумена затиснах устата си с длан. Затичах напред с препъване.

— Мизъри! — изкрещях възможно най-мелодраматично.

— Мамка му — изруга Гарет и дойде при нас, при мен и Мизъри, докато аз обвивах ръце около калника ѝ. Поне така мислех, че се казва онова нещо отстрани. — Понякога се държиш като шекспирова героиня.

Гумите на Мизъри бяха срязани. И четирите, а може би и резервната отзад. Жестоко. Безсърдечно. И доста обезпокоително.

— Колко залагаш — Гарет коленичи, за да огледа щетата, — че са нарязани с голям ловджийски нож?

— Абсолютно сигурна съм, че е така. Фарли Сканлън е долен лъжец! — изкрещях в тъмнината. Отворих телефона си, за да се обадя в полицията.

Хубавото беше, че след два часа Мизъри имаше нови придобивки. Изглеждаше добре. Подадох жалба в полицията, като обясних коя съм и им казах за срещата си с Фарли Сканлън. Долният лъжец. Може и да не му харесваше това прилагателно „долен“, но пък не беше нисък и не виждах да му вредя никак.

— В състояние ли си да шофираш?

Намръщих се на Гарет.

— Защо постоянно ме питат това?

— Защото не си спала от две седмици?

— Май да. Добре съм. Просто... не знам, стой наблизко.

— Дадено. — Той тръгна към пикапа си, включи двигателя и ме почака да платя новите гуми. Мизъри ги заслужаваше.

ГЛАВА 16

„Идва момент, в който разбираш, че до края на деня няма да направиш повече нищо полезно.“

Надпис на тениска

Когато най-после се прибрах в апартамента си, малко по-голям от кутия за хляб, си дадох сметка колко разхвърлян беше. Смяната на Гарет беше пред сградата и ни чакаше, когато спряхме и Гарет хукна да гледа „Доктор Зюс“ по телевизията.

Бях му благодарна, че си тръгна, когато пристъпих в скромния си дом. Или беше имало подранило празнуване на Марди Гра, и то в моя дом, или някой беше тършувал. При това сериозно. Очевидно нарязаните гуми не бяха резултат на раздразнение от репликата ми за долния лъжец. Идеята е била да съм ангажирана, докато някой е дошъл набързо в Албукърки да ми рови в нещата. И да ги съсипе. Крайно незаслужено по мое мнение.

— Господин Уонг, какво ти казах за пускането на непознати вкъщи? — Изгледах гневно кокалестите му рамене, после видях момичето с ножа и поклатих глава. — Този човек никак не ме слуша.

Огледах дневната. Подът беше покрит с разпилени документи и книги. Чекмеджета бяха отворени до различна степен. Вратичките на шкафовете бяха зейнали, сякаш се бяха мъчили да полетят.

Въоръжена с огромна чаша кафе в ръка, се промъкнах до всичките дрешници — имах само два в апартамента — и надзърнах в тях. Можех да взема пистолета си, но той беше в един от дрешниците, така че това беше само теоретична възможност. И те бяха опустошени, всичко беше пръснато по пода — бъркотия от бельо, обувки и ластици за коса. Смесица от „Пийпъл Магазин“ и „Ню Йоркър“. Кристални фигури за шах, омешани с елементи от „Монополи“ във вариант Спъндж Боб Квадратни Гаци. Пълен хаос.

И все пак не беше чиста проба вандализъм. Беше по-обмислено, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Шкафовете и чекмеджетата бяха преровени за информация, докато всичко несъществено беше захвърлено настрана, включително и скрития за спешни случаи шоколад. Моят взломаджия очевидно нямаше вкус.

Компютърът ми също беше включен и освен ако господин Уонг не се бе ровил в порно сайтове, то явно някой се бе опитвал да разбере какви проучвания съм правила. И този някой е бил доста нервен.

В един ужасен миг, осъзнах, че мишката ми я няма. Просто... изчезнала. Кой би взел една бедна, беззащитна мишка? Погледнах отзад за безжичния ѝ USB конектор — мишокът ми много си го обичаше — и се отдадох на тъгата от загубата на мишката, която твърде често бях приемала за даденост. След това взех телефона и се обадох на един полуприятел, полицай на име Тафт, да подам жалба набързо. Без жалба полицаите не можеха да свършат никаква работа, така че исках да им я осигуря.

— Мога да се отбия, ако искаш — предложи той.

— Не, който и да е направил това, а аз се сецам кой може да е бил, си е отишъл отдавна. — Дадох показанията си на Тафт по телефона.

— Е, виждала ли си сестра ми? — Сестрата на Тафт беше умряла, когато са били деца и сега продължаваше да го следва.

— Мисля, че си играе със сестричката на Ракетата в приюта.

Наскоро бях запознала момичетата по случайност и оттогава бяха неразделни. Това беше хубаво, защото бях успяла да се отърва от нея. Подозирах обаче, че на Тафт му липсва, въпреки че не можеше да я види и дори не подозираше, че тя е там, докато не му го казах преди няколко седмици.

— Добре — каза той, като се мъчеше да го приеме храбро. — Радвам се, че си има приятелка.

— И аз. Ще се отбия набързо в офиса, за да проверя дали всичко е наред. За всеки случай. Ще ти се обадя, ако има проблем.

— Сама?

— Мога да набера телефона сама, Тафт.

— Не, сама ли ще отидеш? Може би е по-добре да се обадиш на баща ти да провери.

Погледнах момичето до мен.

— Няма да съм сама. Не точно. Напоследък ме преследва слабичко момиче с нож.

— Не искам да знам за това.

— Освен това барът е отворен. Съмнявам се, че някой би влязъл с взлом, след като долу десетина полицаи разпускат след работа.

— Добре. Може ли да се обадя на чичо ти, за да му кажа?

— Не, той знае, че там се мотаят полицаи. Пък и вероятно вече спи и хърка като дъскорезница. Ще му звънна утре.

В опит да избегна поредната лекция на татко, заизкачвах външните стълби, които водеха към предната врата, вместо да мина направо през бара. Огледах се набързо, за да се уверя, че долният лъжец не е наоколо, отключих вратата и надникнах вътре. Всичко изглеждаше наред. Това означаваше, че нямах друг избор, освен да се захвана да подредя апартамента си. Единственото, което мразех повече от подреждането на апартамента, бяха мъченията, а се намирах на косъм и от двете.

Тръгнах обратно по тротоара към „Козуей“ и се изяждах от мъка, че не бях купила количката за голф, когато осъзнах, че не съм сама. Усещах как някой ходи в сенките от лявата ми страна, но преди да успея да погледна, една кола забави ход зад мен. Поддържаше бавна скорост и не ме задминаваше. Забавих крачка, но колата продължи да ме следва. Човекът на Гарет беше паркирал от другата страна на улицата, но не можех да преценя дали спи или не. Щеше да е добре да беше буден. Когато заобиколих сградата и минах направо през паркинга, колата спря до мен.

Уличните лампи хвърляха леки отражения в тъмните стъкла на син нисан. Прозорецът се отвори и ми стана ясно, че ще трябва да отделя на шофьора малко от времето си. Беше слабо вероятно да пита за пътя.

— Чарли? — обади се женски глас отвътре. — Чарли Дейвидсън? — Към светлината се наведе глава с кестенява къдрава коса, а усмивката беше като на супермодел.

— Йоланда? — попитах. Не я бях виждала от гимназията, а и тогава не бяхме приятелки. Приблжих едва-едва, след като ми кимна. Изобщо не се беше променила. В училище тя беше типичната мажоретка и се движеше в обкръжението на сестра ми. Аз бях по-скоро от смахнатите, с които тези от обкръжението на сестра ми се

майтапеха от безопасно разстояние, и се мотаех със загубеняците, тъй като самата аз бях една от тях. Голяма гордост.

— Получих съобщението на помощничката ти и опитах да те намеря в офиса, но вече си беше тръгнала. После те видях да се качваш по стълбите и реших да те хвана тук.

Две неща ми направиха впечатление на момента. Първо, беше късно да идва в офиса ми. Или в който и да е офис, в интерес на истината. Второ, защо просто не се обади? Защо да бие толкова път по това време? В този момент усмивката ѝ стана колеблива и към мен се прокрадна чувство на притеснение.

Лепнах усмивка на лицето си.

— Благодаря, че дойде. Как си? — Тя протегна ръце и аз се наведох, за да ме прегърне, като се чувствах неловко от липсата на пространство. — Бих те поканила у дома, но е малко разхвърляно — посочих през рамо с кимване.

— Няма проблем. А на въпроса ти, добре съм. Имам три деца, две кучета и съпруг. — Тя се засмя и аз се присъединих към нея. Изглеждаше доста щастлива.

— Явно си доста заета. Исках да те питам някои неща във връзка със случая, по който работя.

— Помощничката ти ми каза. — Отново долових притеснение в погледа ѝ, докато се огледа набързо. — Ще се качиш ли? Можем да поговорим в колата.

— Разбира се. — Погледнах набързо през рамо. Който и да наблюдаваше от храстите, беше доста заинтригуван. Чувствах го. Може да беше човекът на Гарет. Струваше ми се, че няма никой в паркираната отсреща кола. Заобиколих нисана на Йоланда, след като тя отключи вратите и вдигна прозореца си. Качих се и попитах: — Значи всичко е наред?

— Направо чудесно — каза тя и намали радиото. Оставаше да изключи и двигателя. Беше топличко. — Работиш по случай, свързан с Нейтън Йост ли?

Право на въпроса. Харесвах това у старите познати.

— Да. Жена му е изчезнала. Може да си видяла в новините.

— Както и други неща. — Тя се усмихна тъжно и аз се сетих, че е гледала репортажа за отвличането с колата ми. — Добре ли си?

— О, това ли? — Махнах с ръка. — Не беше нищо особено. Познавам този човек от сто години. През цялото време, докато държеше насочен към мен нож, се държеше като истински джентълмен.

Внезапно в очите ѝ проблесна любопитство.

— Ще ми разкажеш ли с подробности? Много ли те беше страх? Той заплаши ли те?

Засмях се тихо и казах:

— Май гледаш много криминални сериали.

Тя кимна виновно.

— Извинявай. Не излизам често.

— Няма защо. Ще ми разкажеш ли какво се случи с доктор Йост в колежа?

Тя пое дълбоко дъх и каза:

— Срецахме се около година. Бяхме млади и нещата бързо станаха сериозни, но родителите ми не позволяваха да се оженим, докато не завърша. Нейтън се разгневи от това. — Тя поклати глава при спомена. — Разгневи се, че те се изправят срещу нещо, което не ги засяга. Реакцията му беше толкова странна, че ме извади от транс, в който бях изпаднала. Започнах да виждам какво се случва в действителност. За годината, през която се бяхме срещали, бях загубила почти всичките си приятели, почти не се виждах със семейството си и рядко излизах без него. Това, което в началото ме очароваше, започна... — Тя се затрудни в търсене на точната дума. — Ами... да ме задушаваш.

— Неприятно ми е да ти го кажа, но не си първата, която споделя подобно нещо за него. Защо повдигна обвинения срещу Йост?

— Той все ме закачаше за това какво щяло да се случи с мен, ако го напусна. Изкарваше го като шега и аз се смеех.

— Ще ми дадеш ли пример? — Трудно ми бе да разбере как подобна заплаха е могла да бъде смешна за някого от тях.

— Ами веднъж той каза нещо от рода на: „Да знаеш, че ако ме напуснеш, ще открият безжизненото ти тяло на дъното на каньона Отеро“.

Ужасена, се усмихнах, доколкото можех, като търсех смешната страна на чулото.

— Знам — каза тя и кимна в знак на съгласие. — Знам, че звучи ужасно, но той го каза много смешно. После, след като родителите ми не ни позволиха да се оженим, всичко се промени. Настояваше да му пристана и ме питаше отново и отново защо позволявам на нашите да се месят. После шегите се превърнаха в открити заплахи. Стана неуравновесен и ми просветна, че винаги е бил такъв, а аз просто съм се научила какво да казвам и какво не, в негово присъствие.

— Нарани ли те?

— Мен? — попита тя изненадана. — Не. Не мен. Той не постъпва така.

Събрах вежди въпросително.

— Отне ми много време в терапия да успея да изрека това, да стигна до това заключение, но той ме контролираше, като контролираше обкръжението ми. Хората, с които излизах. Когато изобщо излизах с някого. Нещата, за които можех или не можех да говоря. Винаги следеше телефонните ми разговори.

Класически случай на доминиране.

— Никога не ме е наранявал пряко. Контролираше ме, като нараняваше хората около мен.

Чудех се как изобщо е успявал да прави това. Как е смогвал с професия като неговата, със смените си.

— Но накрая те е заплашил?

Тъжната ѝ усмивка ме накара да проумея, че греша и за това. Тя наведе глава и продължи да разказва:

— След като родителите ми провалиха плановете за женитба, неговата враждебност нарастваше с всеки изминал ден. Аз не откликнах на молбите му, той се гневеше все повече и повече и накрая прещрака. Както като загасяш електрически ключ. Той просто... не знам... отново стана щастлив.

— Звучи подозрително. Или като следствие от употреба на наркотици.

— И на мен така ми се стори, но бях толкова облекчена, че когато той покани родителите ми на вечеря, дори не ми хрумна, че може да е намислил нещо.

— Да позная ли? Той е приготвил вечерята.

— Да. Всичко беше чудесно до средата на вечерта, когато майка ми се почувства ужасно зле. Толкова, че се наложи да я закараме в

спешното отделение.

— Майка ти? — попитах изненадана.

Тя кимна утвърдително.

— Майка ми. А докато чакахме пред спешното, той се наведе към мен и каза: „Изумително е колко е крехко човешкото тяло“. Погледна ме и на практика си призна какво е направил само с доволното си изражение. — Очите ѝ изразяваха отчаяние. — Бях уплашена, Чарли.

Представих си лицето му, сините му очи, студени и пресметливи.

— Всеки би се уплашил, Йоланда.

— Не, аз бях ужасена — каза тя и поклати глава, — едва си поемах дъх. Когато станах и се опитах да си тръгна, той ми каза да седна обратно. Отказах, но той стисна китката ми, погледна ме право в очите и каза: „Тя ще прекара нощта в болницата. Едно боцване ще бъде достатъчно. Сърцето ѝ ще спре за секунди и никой няма да може да го свърже с мен“.

Когато агент Карсън ми каза за това по телефона, предполагах, че става въпрос за Йоланда. Но той беше застрашил майка ѝ.

— Много съжалявам, Йоланда.

Историята беше също толкова мистериозна, както и тази на Ърл Уокър, така че започнах да се чудя дали с Нейтън не са роднини. Ърл беше контролирал Рейес, като наранявал сестра му Ким. Нейтън беше контролирал приятелките и съпругите си, като наранявал близките им. Но нито Лутър, нито Моника бяха споменали, че ги е застрашавал. Казаха, че е доминирал и е манипулирал, но не беше наранил никого от семейството. Поне нищо не подсказваше за такова нещо. Социалните контакти на Тереза бяха намалели дотолкова, че почти нямаше такива. Беше се срещала тайно дори със собствената си сестра. Може и да ги бе заплашвал, но Тереза така и да не е признала, като се имаше предвид на какво е способен Лутър.

Йоланда притисна пръсти към устните си, докато се успокои. Тъгата се беше просмукала в купето на колата, беше се пропила навсякъде.

— Аз седнах обратно и седях до него през цялата нощ, уплашена до смърт да не би да го изпусна от поглед дори за секунда. После, след като изписаха майка ми, изчаках да отиде на работа, събрах си багажа, върнах се вкъщи и повдигнах обвинения срещу него. — Тя ме

погледна. — Но мисля, че се опита да нарани племенницата ми за отмъщение.

Примигнах от изненада и се извъртях, за да я погледна.

— Защо? Какво се случи?

Тя поклати глава, сякаш за да се смъмри сама.

— Глупаво е. Не трябваше да го споменавам.

Реших да не я притискам, но имах предчувствие, че нейното предчувствие не я е излъгало.

— Той е чудовище, Чарли — изрече тя с глас, пълен с подозрение. — Бих заложила живота си, че има нещо общо с изчезването на жена си. — Направи тъжна гримаса. — Ако не може да я контролира по един начин, би намерил друг.

Може би бе открил, че Тереза се вижда със сестра си всеки ден и бе осъзнал, че не може да я контролира, както му се иска. Естествено, отговорил беше на това с убийство.

— Така или иначе — каза тя, разтреперана от тъга, — трябваше да дойда и да говоря с теб, да те предупредя за него.

— Оценявам това, Йоланда.

— Според мен това, което правиш, е страхотно. — Тя се усмихна развълнувано, явно беше способна да потиска и променя настроението си само за миг. Приличахме си повече, отколкото бях допускала. — Имам предвид, че си частен детектив. Това е направо страхотно.

Колко мило. Може би не съм била права да сипя сос за спагети в косата ѝ онази вечер, когато беше излязла със сестра ми и група техни приятели.

— Благодаря — казах и двете се усмигнахме.

— Между другото, ти ли сипа сос за спагети в косата ми онази вечер, когато бях излязла със сестра ти и едни други приятели?

— Какво? Не! — възкликнах и се престорих на обидена.

Тя изсумтя.

— Не си много добра лъжкиня.

— Да, съжалявам за това. Беше предназначено за Джема. Беше ми взела пуловера.

— Значи си е заслужила соса маринара по русите къдрици — каза тя и тихичко се изкиска.

— С всичка сила.

Разделих се с Йоланда с прегръдка и ѝ обещах, че ще направя всичко възможно доктор Нейтън Йост да се изправи пред съда. Но първо трябваше да намеря Тереза. Каквото и да ѝ бе сторил, каквото и да бе направил с нея, не беше добро.

Докато вървах обратно към сградата, погледнах пак наляво, като се опитвах да отгатна кой се криеше в сенките по-рано. Не можеше да е натрапникът. Не почувствах обидата му, нито пък желание да ми пререже гърлото с ловджийски нож. При други обстоятелства щях да се опитам да идентифицирам шпионина от сенките, но сега бях твърде уморена и не ме беше грижа.

Когато стигнах в апартамента, Куки седеше наред него с размъкната пижама и ококорени от изумление очи. Явно беше дошла да поговорим за случилото се в Корона и се беше озовала наред бойното поле. Нямах избор, трябваше да я обвиня.

— И таз добра, Куки — казах, като минах зад гърба ѝ. Тя подскочи и се обърна към мен. — Толкова ли беше обидна забележката ми за сладкиша?

— Дори не съм чула натрапника — промълви тя, като се оглеждаше глупаво наоколо. — Как съм могла да го пропусна? Ами ако Амбър беше дошла тук да гледа телевизия?

Беше права.

— Съжалявам, Куки. — Започнах да събирам листове от пода. — Понякога става доста опасно около мен.

— Какво? — След като осмисли думите ми, тя отсече: — Не бъди глупава.

Стоях, награбила хартии и списания.

— Добре, но ми проваляш възможността да направя впечатление. Присъщо ми е да бъда глупава.

Тя се наведе да ми помогне.

— О, не, недей — скарах ѝ се аз. Взех нещата от ръцете ѝ и я поведох към вратата. — Ще се справя. Ти поспи.

— Аз ли? — започна да протестира тя. — Ти си тази, превърнала безсънието в хоби.

Тъй като ръцете ми бяха заети, я избутах към вратата с рамо.

— Не е толкова хоби, колкото желание да се вкопча във всеки грам самоуважение, което ми е останало. — Тя се намръщи и аз

добавих: — Вярно, това не говори много. А, и утре искам да провериш Кзандър Поуп.

— Кзандър Поуп. Ясно — потвърди тя, без да отмества поглед от бъркотията. — Чакай, защо?

— Защото мисля, че с дъщеря му се е случило нещо много лошо и трябва да разбере какво. — Йоланда имаше само един брат, така че племенницата, за която говореше, трябва да бе негова дъщеря. Исках да разбере какво е станало.

— О — каза тя и кимна, — мислиш ли, че Йост има пръст?

— Йоланда мисли така и това ми е достатъчно.

ГЛАВА 17

„Смело преструващ се на отговорен гражданин.“

Надпис на тениска

След като убедих Куки, че съм добре и имам намерение да поспя — ама не — прекарах останалата част от нощта в подреждане и чистене на бойното поле. Намерих една книга, която бях купила повторно, тъй като се бях предала след дълго търсене. Намерих и втория екземпляр, който също бях загубила и бях купила трети. Така и не намерих третата книга, явно беше изчезнала за вечни времена.

Господин Уонг също беше доста объркан. Той продължаваше да се рее в ъгъла с гръб към мен, без да продумва, но все пак изглеждаше разтърсен от изпитанието. А може би просто си въобразявах.

Въпреки че нищо не липсваше, освен ако престъпникът не беше взел третия екземпляр на „Сладка дива любов“, се почувствах някак осквернена, сякаш апартаментът ми вече не беше сигурното убежище, както го възприемах досега. По същия начин, както когато разбрах, че Дядо Коледа не съществува или че от бонбоните се дебелее, след като навършиш деветнайсет.

Момиченцето с ножа ме наблюдаваше, докато чистех. Не се бях замисляла, че може тя да е срязала гумите ми. Може би дължах извинение на долния лъжец. Но все пак, възможно ли беше дух да ми среже гумите? Опитах се да я заговоря, но тя не реагираше. Следеше какво правя, но така и не ме погледна директно. Обмислях дали да не рискувам, като се опитам да разбера коя е тя и да я убедя да премине, но никак не ми трябваше прободна рана точно сега.

Някъде към три и половина се мушнах под душа и се зачудих къде ли е Рейес, какво прави, къде спи. Не е лесно да си избягал затворник, чиято снимка може да бъде видяна на всеки телевизор в три щата.

Мобилният ми телефон звънна и протегнах ръка зад завесата да го взема.

— Госпожица Дейвидсън? — попита мъжки глас.

Не разпознах нито гласа, нито номера.

— Аз съм.

— Обажда се заместник-шериф Мичъм от шерифската служба в Корона. Говорихме по-рано.

— Да, за срязаните ми гуми.

— Съжалявам, че ви будя, но можете ли да дойдете днес?

Мислено отстъпих крачка назад.

— Щом трябва. Така или иначе щях да сменям гумите, така че не е голям проблем.

— Мъжът, с когото сте се скарали, Фарли Сканлън, е бил намерен мъртъв в дома си рано тази сутрин.

Мамка му.

— Сериозно? — Може Ърл Уокър отново да се опитваше да прикрива следите си и заради моето душене наоколо мъжът да е бил убит.

— Обикновено не се шегувам за такива неща.

— Добре, да, ще дойда. Но не знам с какво ще ви бъда полезна.

— Трябва да ви зададем някои въпроси — каза той с остър тон.

— Чудесно. Заподозряна ли съм?

— Ако обичате, просто елате, госпожице. Незабавно.

Аз пуснах дълга въздишка.

— Добре. Чакайте — казах, след като ми хрумна нещо. — Знаете ли часа на смъртта?

— Просто елате.

— Заместник-шерифе — изрекох ядосано, — апартаментът ми е бил разбит снощи, докато съм била в Корона заради случилото се. Мислех, че Фарли Сканлън го е извършил, но може би не е така.

ТОЙ се поколеба, но само за миг.

— Засега знаем, че е било между осем и десет. Патологът ще ни даде по-точен час на смъртта днес следобед.

Не можеше да е вярно.

— Сигурен ли сте? — попитах. — Защото това означава, че няма как да е влязъл с взлом в апартамента ми.

— Ще трябва и господинът, който ви придружаваше, да дойде.

— Добре, мога да пристигна до няколко часа. — Естествено, първо щях да се обадя на чичо Боб и да го осведомя, за всеки случай. Беше много удобен при случаи на обвинение в убийство. — Дали Фарли случайно не е бил пребит до смърт със стойка за подпиране на книги?

Така Ърл Уокър беше убил приятелката си Сара Хадли, но след като вече е бил смятан за мъртъв, така и не е бил обвинен.

— Не, госпожице.

— Бейзболна бухалка?

— Не.

— С косачка за трева? — Опитвах се да изкопча нещо от него. Знанието е сила. — Споделете като разследващ с разследващ.

Той прочисти гърлото си и нямаше как да не забележа, че тонът му беше малко по-мек, когато заговори.

— Гърлото му е прерязано.

— О. Добре, ще дойда след малко.

Приключихме разговора и аз се върнах да изплакна косата си. Гърлото на Фарли Сканлън беше прерязано. Май че гърлото на мъжа, намерен в багажника на Ърл Уокър, за когото се предполагаше, че е Ърл Уокър, не беше прерязано. Но освен всичко друго, трупът беше обгорен до неузнаваемост, така че кой може да бъде сигурен? Убийците обичайно се придържаха към един и същ похват. Ърл Уокър беше пребил този мъж до смърт с бейзболна бухалка, а няколко месеца по-късно, след процеса на Рейес, беше пребил приятелката си със стойка за подпиране на книги. Никъде не се споменаваха за прерязано гърло. Може пък ножът да е бил подръка.

Я един момент. Може би човекът бе убит заради мен. Непряко бях отговорна за нечия смърт. Може Фарли Сканлън да е бил моят пазител, онзи, за когото говореше сестра Мери Елизабет. Надявах се да не беше така, защото той изобщо не ме харесваше. Освен това не бяха минали два дни, единайсет часа и двацет и седем минути. Все още имах време да стана отговорна за нечия друга смърт. Благодарение на боговете на Олимп.

— Харесва ми как си подредила — избоботи плътен глас.

Стресната, обърсах с длан водата от лицето си и погледнах зад завесата на душа. Рейес Фароу се беше навел над тоалетката ми, ръцете му бяха кръстосани пред широките му гърди, косата му беше

рошава, брадата небръсната. Възможно най-сексапилното същество. Коленете ми омекнаха от леката му усмивка.

Той погледна завесата.

— Не се ли отървах от това?

Говореше за предишната ми завеса, която беше съдрал, докато още беше способен да напуска материалното си тяло и да беснее по земята с огромния си меч, нямам предвид метафорично. Не исках да изляза иззад завесата и тя плати цената на дързостта ми.

— Тази е нова — казах предупредително. — И ми харесва дължината.

Той се усмихна.

— Благодаря.

— Говорех за завесата — уточних, въпреки че сърцето ми подскочи при спомена.

Той не бързаше да ми отговори, изучаваше ме с поглед, доколкото можеше да ме види.

— Ясно.

Беше облечен в зелено военно яке и камуфлажни дрехи, вероятно получени в Армията на спасението и изглеждаше уморен. Имаше светли петна под очите и се улових, че отново се чудех къде ли е бил.

Спрях водата и се пресегнах за кърпа. Той хвана китката ми с масивната си ръка и се приближи, а махагоновите му очи блестяха от интерес.

— Изглеждаш добре мокра.

Опитвах се да се покрия и да успокоя пулса си. Топлината му пропълзя нагоре по ръката ми, когато той отвори дланта ми и я целуна. Наболата му брада ме погъделичка.

— Как е раната ти? — попитах хипнотизирана от устата му и от въздействието, което имаше дори и само върху дланта ми.

Страстният поглед, който ми хвърли, беше толкова въздействащ, че дъхът ми спря.

— По-добре от други части. — Дълбокият му плътен глас беше по-приятен и от топлата вода, която ме обливаше преди минути.

Тъй като нямах идея кога ще мога да разполагам с ръката си, взета в плен, пуснах завесата на душа и взех кърпа с другата ръка. Той наклони глава встрани за по-добър поглед.

— Един от мъжете от списъка, който ми даде, е намерен мъртъв тази сутрин. Бил е убит.

Той застина, хвана ръката ми и наведе поглед към пода.

— Фарли Сканлън — додадох. — Можеше да ме предупредиш, че добрият стар Фарли е психар.

— Беше приятел на Ърл Уокър, мислех, че е очевидно — каза той и сви рамене. — Освен това кучето ти пазач беше по петите ти през цялото време, нали така?

Дръпнах ръката си и се загърнах с хавлията.

— Откъде знаеш? — Помислих за миг и го погледнах изумена. — Ти следиш ли ме?

Той отстъпи назад към тоалетката и кръстоса ръце пред широките си гърди.

— Мислех, че той те следи.

— Така е, но не по своя вина. Гарет следва заповеди.

— Гарет следи теб — каза той и ме погледна изпод гъстите си мигли.

Стиснах устни и той се примири.

— Добре, по чия вина тогава?

— Всъщност по твоя. Защо според теб ходи по петите ми? И защо ти цъфна тук? Имаш късмет, че още не са те арестували.

— Приятелят ти не е отвън — отвърна той и кимна. — Другият не е никаква заплаха. Заспал е в колата си.

Извъртях очи. Гарет наистина трябваше да подбира служителите си по-внимателно.

— И къде ти беше умът да се качиш в онази кола, по дяволите? — попита той.

— Значи ти си бил в сенките? — Трябваше да се досетя. Наистина трябваше. — Ти да не си просиш да те хванат? Защото веднага мога да се обадя на чичо ми и това ще се уреди на мига.

— Нямам намерение да бъда заловен. Как е бил убит? — смени темата той.

— Трагично. — Взех още една хавлия и попих лицето си.

— Гърлото му е прерязано ли?

Сега пък аз замръзнах. Откъде знаеше това?

— Да.

— С какво? — поинтересува се той.

— Най-вероятно с нещо много остро. — Той не каза нищо и аз попитах: — Той така ли прави? — Излязох от душ-кабината и погледът на Рейес се зарея към краката ми.

— Така прави — отвърна, без да вдигне очи.

— Мислех, че маниерът на Ърл е да размазва главите на хората.

— Само когато има скрит мотив.

— Опитва се да прикрие следите, нали?

— Не се връщай там — каза той и повдигна единия край на хавлията.

Шляпнах го по ръката и попитах:

— Къде? В Корона?

Той се ухили на реакцията ми и очите му срещнаха моите.

— Да.

Хванах хавлията и се опитах да попия водата, която капеше от косата ми.

— Налага се. Заместник-шерифът иска да говори с мен.

Той ми взе втората хавлия, уви я около главата ми и започна да бърше, ръцете му търкаха и масажираха. Приблужи се и не ми оставаше друго, освен да го хвана за якето. За да не залитна.

— Не отивай — каза отново той, но този път звучеше по-скоро като заповед.

— Ще помисля.

— Това не е предложение.

Какво им ставаше на тези мъже, та си мислеха, че могат да ми нареждат? Избутах хавлията и го изгледах, като се чудех дали да не го фрасна. Имах да му връщам, въпреки че никога нямах подръка метална тръба или гаечен ключ, когато ми трябваша.

— Няма да ми казваш какво да правя. — Боднах го в гърдите с показалец, за да подсиля думите си.

Той замълча, видях как стисна зъби, но чест му правеше, че не каза нищо повече. Явно бе наясно, че жадувам за разплата, само дето всяка разплата идва малко късничко.

— Изглеждаш уморен — отбелязах и грабнах хавлията. — Освен това трябва да се изкъпеш. — Обърнах се и го оставих в банята, чувствах неудовлетворение в слабините си. След пет минути чух душа.

Обух хубави джинси, карамелена риза и едни страхотни пантофки с каишки „Долче и Габана“ с нисък ток, които ми придаваха

вид отчасти на ученичка бунтарка, отчасти на палава библиотекарка. Доставяше ми удоволствие всеки път, когато гледах как на Куки ѝ текат лигите при вида им. На моменти бях ужасно жестока.

Рейес се показа от банята в смачкани, но чисти дрехи и гладко обръснат. Косата му висеше на мокри кичури около лицето.

— Така по-добре ли е? — попита и натика мръсните дрехи в една раница.

— Да, но все още изглеждаш уморен.

Повдигна игриво вежди.

— Поглеждала ли си се в огледалото?

Беше прав. Изглеждах ужасно. Безсънието, което си причинявах, не ме правеше особено привлекателна.

Той се засмя и остави погледа си да поблуждае свободно, преди да се върне отново към моя. Пусна раницата, остана прав със спуснати отстрани ръце и ме изучаваше.

— Ела тук — промълви той, а кадифеният му глас ме притегляше.

Почувствах поканата дълбоко под лъжичката си. Стоеше там величествен, подобен на бог, неземно красив и преди да успее да кажа „не“, направих миниатюрна стъпчица към него.

— Мамка му!

И двамата се обърнахме към Куки. Стоеше като закована до самата врата.

Амбър изтича зад нея.

— Мамо — каза жално тя, като я заобиколи само за да замръзне и тя. Гледаше Рейес, като че ли беше рокзвезда. — Иха.

Бях напълно съгласна, но това не бяха най-подходящите обстоятелства, при които да се запознаят с избягал затворник, укриващ се в апартамента ми.

— Куки, може ли да отидем у вас за момент?

Очевидно се бореше да откъсне очи от Рейес. Загуби битката. Останаха приковани към него като лазерна система за проследяване.

Тя примигна, осъзна какво прави и здравата се изчерви.

— Съжалявам — измънка тя, кимна на Рейес и забърза към апартамента си, повлякла Амбър след себе си.

— Чакай, мамо — запротестира Амбър, тъй като не беше готова да изостави местната атракция.

— Пригответи си раницата, миличка. Ще те закарам на училище.

— Не може ли да остана? — попита тя, проточила врат, за да види още.

Като стигнахме в апартамента на Куки, тя прати Амбър за раницата и ме зяпна изумена.

— Мамка му, Чарли — прошепна с разтреперан глас, — това беше Рейес Фароу.

— Знам. Съжалявам. Просто се появи.

— Мисля, че получих оргазъм.

Изхълцах от смях, без да искам.

— Ти само го погледна.

— Знам. Видя ли му раменете? — попита тя и пак се изкикоти.

— Да. Не се тревожи, скоро пак ще си чувстваш краката.

— Ами бицепсите му! В името на боговете, кой би предположил, че мъжки ръце биха могли да са толкова секси?

— И на най-добрите се случва да са в неведение.

— Той е просто...

— Знам.

— И толкова...

— И това знам. Сигурно защото е син на Сатаната.

— Да, сигурно.

Помогнах ѝ да приседне на канапето.

Амбър влетя при нас.

— Може ли да го снимам с телефона, преди да тръгна за училище?

— Училището. — Куки ме погледна притеснено. — Ще поговоря с нея по пътя.

Почувствах се ужасно. Не бяха виновни, но просто не можех да допусна Амбър да говори за Рейес с приятелите си. Знаеше ли се кой можеше да чуе нещо и да свърже нещата?

— Много съжалявам.

— Не. — Куки се изправи. — Не си виновна. Ще се погрижа за това.

Усмихнах се и казах:

— Благодаря, Куки.

Целунах Амбър за довиждане и се върнах в апартамента си. Рейес го нямаше. Беше оставил раницата си. Това поне не беше

уличаващо. Метнах си черно кожено яке и се отправих към Мизъри. Гарет беше отново тук в пикапа си от другата страна на улицата. Спрях, огледах се за Рейес, после отворих вратата на джипа си и се качих.

Мобилният ми телефон звънна, щом запалих двигателя.

— Трябва да говоря с Шарлот.

Непознат мъжки глас.

— Аз съм Чарли.

— Аз съм Донован.

И името не ми говореше нищо.

— Донован? — Излязох на заден ход и се отправих към междушатската магистрала. Гарет, естествено, ме последва. Как беше пропуснал Рейес?

— От приюта за душевноболни.

Била съм в приют за душевноболни? Кога, по дяволите?

— Изоставеният приют за душевноболни, в който влизате от време на време — добави той, когато аз не отговорих.

— О, да. Рокерите.

— Точно така — потвърди той. — Искях да поговоря с вас.

— Добре. — Почудих се дали Ракетата не е сринал сградата.

— Артемида... — започна той, а после млъкна.

Усетих болката в гласа му и сърцето ми се сви.

— Тя добре ли е?

— Не. Явно отровата я е увредила повече, отколкото предполагаме, и когато си игра с вас онзи ден, е получила разкъсване на бъбрека. В момента е във ветеринарна клиника.

Вдигнах неволно ръка към устата си.

— Боже мой, съжалявам.

— Не ви виня. — Гласът му пресекна и той сдържа дъха си. —

Искам да ви наема.

— Моля?

— Искам да разбера кой е направил това — отсече той, а гласът му отново звучеше твърдо. — Или вие ще откриете, или аз.

Предполагам, че методите му щяха да бъдат мъничко по-брутални от моите.

— Не се обиждайте, но не можете да си позволите да ме наемете.

Тъкмо щях да кажа, че ще го направя безплатно и той възрази:

— Мога да си позволя да наема десет като вас.

— Ще открия. Ще се опитам да намина в някой от следващите дни. Не започвайте без мен.

— Не е достатъчно скоро.

Дявол го взел.

— Добре, нека да помисля. — Трябваше да отида в Корона да ме разпитат във връзка с убийство. Като махнем това, програмата ми за деня беше доста неангажираща. — Ако ми се размине арестуване, мога да дойда следобед. Ще си бъдете ли вкъщи?

— Мога аз да дойда — предложи той, — още сега.

— Пътувам извън града заради случая, който разследвам. Аз ще дойда. Така или иначе, трябва да поогледам квартала и да ми разкажете за съседите.

Той въздъхна примирено и се съгласи.

— Добре, но ако не дойдете днес следобед, започвам да търся сам. Обадох се само защото Ерик настояваше. Мисли, че имате по-голям шанс.

Предполагах, че Ерик е някой от членовете на бандата. Явно от по-умните.

— Ще дойда. Обещавам. Ще ми звъннете ли, ако нещо се случи с нея?

— Разбира се. — Той затвори без повече церемонии. Защо някой би постъпил така? Сърцето ми се късаше. Почти усещах болката на човека по телефона, а такова не ми се бе случвало.

Отбих се да си взема мока лате, подкарах Мизъри на юг и точно тогава се обади Гарет. За малко да не вдигна, но така или иначе щеше да позвъни пак.

— Накъде сме се запътили, Чарлс? — попита той весело.

— Към Нова Скотия.

— На мен ми се струва, че се връщаме в Корона. Онзи бургер наистина ти хареса, нали?

— Фарли Сканлън е бил убит тази нощ.

— По дяволите, все на теб ли ще се случи?

— Шерифската служба иска да разговаря с нас.

— Шерифската служба може да говори? — попита той и натисна газта. Налагаше му се, ако искаше да не изостава от такава като мен.

— Дочуване, Суопс.

— Чакай, ние къде сме били?

Погрижих се отегчената ми въздишка да е достатъчно красноречива.

— Това да не е уловка?

— О, да, номер две. Готова ли си?

Естествено, списъкът с неща, които не бива да казваш на жътвар на души. Пуснах още една въздишка за симетрия.

— Давай.

— *Тази връзка ще ме довърши.*

— Както кажеш — отвърнах, преди да затворя. Ненормалник.

Обадих се на чичо Боб, за да му изясня положението.

— Ще бъда откровена с теб — казах, щом вдигна телефона. — Не съм убедена, че ще си хванеш гадже с тази си подстрижка.

— Затова ли се обади? — попита той леко намусено.

— До голяма степен. Освен това може да ме обвинят в убийство.

Исках да знаеш.

— Убила си някого?

Защо хората винаги си мислят най-лошото?

— Не, може да ме обвинят в убийство. Има голяма разлика, Чибо.

— О, как се развива случаят с изчезналата съпруга?

— Доникъде съм. Оня не ще да помръдне от тъпата си къща.

— Какво мога да направя?

— Обади се на Куки. Затънала е в търсене на информация. Трябва да разберем къде са имотите му. Може да държи Тереза като заложница някъде. Освен това искам да знам какво се е случило с дъщерята на Кзандър Поуп. Разбери дали е добре.

— Кзандър Поуп?

— Да. Възможно е Йост да я е наранил.

— Как?

— Нямам представа. Куки това проверява.

— Ще поразровя и ще се обадя на Куки. Това обвинение в убийство да няма нещо общо с избягал затворник на име Рейес Фароу?

— Има — казах и отпих голяма глътка мока лате. — Мисля, че Ърл Уокър го е извършил. Той е жив, чичо Боб, и се опитва да си прикрие следите. Убил е и приятелката си малко след процеса на Рейес и сега е по следите на всеки, който знае, че той е жив. Можеш ли да

пратиш някого в апартамента на Върджил Гибс? — Гибс беше другото име от списъка, на Рейес, мъжа, когото посетих, преди да отида при Фарли Сканлън в Корона. — Може да е следващият и въпреки че не е сред най-примерните членове на обществото, не заслужава да му прережат гърлото.

— Уокър обикаля и прерязва гърла? — попита разтревожен Чибо. — Суопс още ли е с теб?

Погледнах големия черен пикап в огледалото за задно виждане — Гарет се справяше добре — и казах:

— Да — възможно най-изразително, като се имаше предвид безсънието ми.

— Добре. Нека да стои наблизко. Ще пратя униформен полицаи в апартамента на Гибс да го провери. Нали знаеш какво означава това?

Опитвах се да избегна ято птици самоубийци. Завих и се наведох към волана, сякаш това щеше да помогне.

— Всъщност не знам. Какво?

— Че съм пратил невинен човек зад решетките преди десет години. — Тонът му беше променен, беше унил.

— Чичо Боб, мислел си, че е виновен. Четох докладите и съдебните архиви. Всеки би постъпил така.

— Той не... аз не го послушах, когато се опитваше да ми каже. Беше просто хлапе.

От картината, която изникна в съзнанието ми, сърцето ми се сви. Двайсетгодишният Рейес, обвинен в убийство, сам, без приятели и близки, никой, към когото да се обърне. Беше забранил на единствения човек в живота си, сестра му Ким, да го вижда. Беше пратен в затвора, за да чака да го съдят за нещо, което не е извършил. Защо няха машина на времето точно когато ми трябва? Ала сега можехме да оправим нещата.

— Сега можем да поправим грешката, чичо Боб.

След дълго мълчание той промълви:

— Как ще откупиш десет години, Чарли?

Сърцето ми се сви от вината в гласа му. В интерес на истината бях изненадана. Беше си вършил работата. Никой не можеше да го отрече. Освен ако имаше нещо, което премълчава. Нямахме начин.

— Очевидно Ърл Уокър добре си прикрива следите. Никой не може да те вини за това.

Той каза с насмешка:

— Рейес Фароу може.

Предполагах, че е така. Представих си как чичо Боб изкопчва информация от него в стаята за разпити, докато той е с белезници, объркан и гневен.

— Какъв беше? — попитах Чибо, преди да обмисля какво би му причинил въпросът ми.

— Не знам, тиквичке. Той беше хлапе. Мръсен, запуснат, живял на улицата.

Преди да се усетя, бях затиснала устата си с ръце. Инстинктивно подпрях волана с лявото си коляно, докато ръката ми не беше там. Определено ми трябваше устройство „хендс фри“.

— Каза, че не го е направил. Веднъж. Повече не ми проговори.

Засмъдя ми на очите. Това беше точно в стила на Рейес. Упорит. Бунтар. Но може би означаваше нещо повече. Може да се бе предал като малтретирано животно, което не намира смисъл да се бори. Защо да се отбранява?

— Начинът, по който го каза, имаше значение — продължи чичо Боб, съзнанието му се беше пренесло в друго време. — Погледна ме в очите с твърд поглед, изпълнен с такава сила, че стомахът ми се сви и каза само: „Не бях аз“. И нищо повече. Нито дума. Не каза нищо за адвокат, за правата си, за храната... просто мълчеше.

Както шофирах, стиснах устни.

— Можем да оправим нещата, чичо Боб — продумах с треперещ глас.

— Не, не можем. — Явно беше убеден, че Рейес ще го мрази до края на живота си. После добави: — Сграбчих го.

Изненадана попитах:

— Какво си направил?

— За яката на ризата. В един момент, докато го разпитвах, се ядосах толкова много, че го вдигнах от стола и го запратих към стената.

— Чичо Боб! — промълвих, защото не знаех какво друго да кажа, освен това си дадох сметка какъв късметлия бе, че е останал жив.

— Той не направи нищо — продължи Чибо, забравил за мен. — Само ме гледаше безизразно, но усещах, че едва сдържа гнева си. Този

поглед ме преследва през всичките тези години. Не съм забравил нито него, нито случая.

— Той е могъщо създание, чичо Боб.

— Не, ти не разбираш.

Смръщих вежди, докато шофирах през планинския район.

След дълго мълчание, което ме накара да си помисля, че връзката е прекъснала, той каза:

— Знаех, тиквичке.

Представях си Чибо — как държи главата си с ръце, докато говори, а от тъгата и угризенията в гласа му сърцето ми се стягаше.

— Какво си знаел?

— Знаех, че не го е извършил.

Дъхът ми спря, докато чаках обяснение.

— Не съм глупак. Знаех, че не го е извършил и нищо не направих. Всички доказателства сочеха към него и понеже не исках да изглеждам като глупак, не ги оспорих. Нито за миг. Така че разбираш — рече той, примирен със съдбата си, — не можем да поправим нещата. Той ще ме преследва.

Примигнах от изненада.

— Не, няма. Той не е такъв.

— Всички са такива. — Изглежда, идеята му харесваше, сякаш вярваше, че си заслужава наказанието.

Бях вцепенена. Не знаех какво да кажа или да направя.

— Може ли да видя записите от разпитите? — попитах, без да му подсказвам защо се интересувам от тях.

— Няма да откриеш избухването ми. — Тонът му отново беше променен, сега беше по-остър. — Имам влиятелни приятели и изненадващо тази част от касетата е изтрита.

— Не искам да видя избухването ти. Искам да видя него. Срегнах го като ученичка, помниш ли? Знам колко е могъщ, колко е опасен. Но няма да те преследва, чичо Боб. Честно — уверих го и включих името си в списъка на членовете на клуба на долните лъжци. Нямах как да знам какво ще направи Рейес. На какво е способен. А аз помагах на човека, който вероятно искаше смъртта на чичо ми, да бъде свободен. Дълбоко в себе си се чудех дали не съм лоша племенница.

ГЛАВА 18

„Съвсем малко лични проблеми не могат да бъдат решени чрез подходящо използване на експлозиви.“

Надпис на тениска

Когато пристигнах в шерифската служба, изскочих от Мизъри тичешком. Планът ми проработи. Озовах се в стаята за разпити, преди Гарет да е успял да влезе. Казах на шерифа всичко, което знаех. Фарли Сканлън беше лош човек. Той ме заплаши с нож, избяга, когато видя Гарет, а след това срязва гумите ми, докато се хранехме. Историята не беше трудна за разбиране, но въпреки това ми се наложи да дам отчет за всяка минута от вечерта, освен това искаха Гарет да потвърди.

Докато го разпитвах, се върнах в къщата на Фарли Сканлън, а в гърдите си още чувствах тежест от разказа на чичо Боб. А дали причината не беше, че имаше вероятност Ърл Уокър още да е в дома на Фарли Сканлън или случайно да се отбие отново на местопрестъплението, а аз се бях отървала от своя защитник. Гадно щеше да се получи.

Мобилният ми телефон звънна.

— Здравсти, Куки. Тъкмо се отървах от Гарет.

— Браво на теб. Двамата така или иначе не бяхте един за друг.

Ухилих се.

— Ето ти слуховете директно от улицата.

— Обичам да говориш мръсотийки.

— Племенницата на Йоланда Поуп едва не умряла при рутинна операция за вадене на сливици.

— Не може да бъде.

— Може. Малко след като добрият доктор се появил в отделението.

— И защо това е подозрително?

— Не е имал пациенти този ден. Не е оперирал и не е трябвало да провери някого, но е влязъл в отделението. Племенницата на Йоланда е получила сърдечен пристъп малко след като той си е тръгнал.

— Боже. На колко години е била?

— На дванайсет. Отбелязали са го като алергична реакция срещу упойката, но по време на операцията всичко е било наред, а реакцията се е получила час по-късно.

— Малко вероятно. Разбирам защо Йоланда го подозира.

— Според теб дали е знаел, че е племенница на Йоланда?

— Със сигурност. Горкия Кзандър — казах и си припомних поголемия й брат с топли чувства. Не можех да си представя дори на какво го е подложил Йост. — Как се добра до тази информация толкова бързо? — попитах.

— Оказа се, че познавам сестрата, която е била на смяна онази сутрин.

— Колко хубаво.

— Да, но нищо не може да се докаже. На сестрите им се е сторило странно. Случаят не е докладван, но според тях Йоланда ги е чула да говорят и затова го подозира.

— Всичко води до един извод. Нейтън Йост е по-глупав, отколкото си мислех. Не съм срещала някой, който да дава воля на своята отмъстителност така умело. Този човек е въплъщение на злото.

— Не разбирам за какво му е било да прави това — каза Куки.

— За отмъщение. Имал е възможност. Йоланда го е изоставила. Върнал си го е. Като говорим за зло, ще огледам караваната на Фарли Сканлън. Явно Ърл Уокър е бил наблизо, възможно е и да е живял при него. — Бях го видяла веднъж как пребива Рейес и това ми беше достатъчно за цял живот. При мисълта, че този гадняр можеше да е наблизо, позагубих самообладание. Или беше заради безсънието.

— Ще отидеш в къщата му, защото от дни никой не се е опитвал да те убие?

С морна усмивка подхвърлих:

— Разбира се. Рутинното ежедневие ми омръзва.

— Не можеш ли поне да почакаш Гарет?

— Не мога.

— Защо?

— Не го харесвам.

— Напротив.

— Освен това трябва да се видя с едни рокери следобед.

— Ако ми плащаха по десетачка всеки път, когато казваш това...

Тъкмо когато приключихме, стигнах до къщата на Фарли. Караваната беше малко по-широка от консервена кутия и макар по принцип да харесвах караваните, при тази имаше много да се желае. Като онова консервирано месо. Би трябвало да е уж шунка, ама не е и това си е.

Изкъртих ключалката и се мушнах под полицейската лента в момента, в който една кола намали ход отпред. Шофьорът за щастие не спря, но най-вероятно вече звънеше в полицията или в някоя административна служба. А нищо чудно само да ме проверяваха. Кой можеше да ги вини?

Огромно безформено петно беше засъхнало върху масленозеления килим и дървената ламперия — и двете бяха дръзко свидетелство за ужасната мода в интериора от седемдесетте години. Бях забравила да си взема ръкавици, така че намерих едни готварски и прерових набързо купчините хартии и пълните кошчета за боклук, а ръкавиците никак не ме улесняваха. Сетих се, че Ърл Уокър най-вероятно не се представя вече като Ърл Уокър. Имаше няколко сметки на името на Харолд Рейнолдс.

Звучеше ми като фалшиво име, въпреки че бях чувала подобно. Натъпках сметките в чантата си и продължих да тършувам.

Бях се загледала в снимка на мъж с шапка с еленови рога, когато чух дръжката на вратата да скърца. Изругах набързо, втурнах се през тесния коридор и се скрих в спалнята в дъното на къщата. Входната врата се отвори, сърцето ми биеше лудо и почти бях изпаднала в паника. Ако полицаите ме завареха тук, нямаше да направи добро впечатление.

С надеждата да не получа припадък и да вдигна ужасна врява, надзърнах през пролуката между вратата и стената. Там стоеше мъж с извадено оръжие, но виждах само част от гърба му. Слънцето, което го осветяваше през мръсните прозорци, ми пречеше да видя добре дрехите му, но не ми приличаха на полицейска униформа. В този момент една ръка покри устата ми откъм гърба и аз едва успях да не повърна последното кафе, което бях изпила.

— Шшшш — прошепна в ухото ми натрапникът, а другата му ръка се плъзна по корема ми към копчето на джинсите. Топлината на тялото му остави гореща следа на мястото на допира и аз извъртях очи отчасти от облекчение, отчасти от яд.

Щях да го убия. Рейес Фароу. Как се беше озовал тук, по дяволите? Притисна ме до себе си, усещах топлината му върху дрехите и косата си. Той пареше, не можах да се сдържа, облегнах глава на рамото му и вдишах дълбоко. Започна да разкопчава копчето на панталона ми и се опитвах да го отблъсна с ръце, които още бяха в готварските ръкавици. Той ги хвана и ги притисна към тялото ми, после попаднах в стоманената му прегръдка.

— Гаджето ти е — продума той в ухото ми.

Аз се възпротивих на опитите му за втори път, като обгръщах с ръце масивните му китки, но пръстите му сръчно разкопчаха копчето, а той ми шъткаше и игриво хапеше ухото ми.

— Рейес — пошепнах възможно най-тихо, когато той смъкна ципа ми. Моментът не беше никак подходящ.

— Това готварски ръкавици ли са? — попита той между горещите целувки по врата. После пхна ръка в гащичките ми. Не можах да сдържа ахване, когато пръстите му се мушнаха между краката ми и миг по-късно чух стъпки откъм коридора.

— Не го приемай лично — каза той, въздъхна разочаровано и след секунда опря нож в гърлото ми.

Внезапната ми възбуда се спихна като спукан балон. Пак ли този нож? Сериозно?

Рейес заотстъпва назад към далечната стена, а ръцете му ме обгръщаха като усмирителна риза. В този момент влезе Гарет. Обхвана ни бързо с поглед и инстинктивно вдигна оръжието си.

Усетих Рейес да накланя главата си, като че ли въпросително. Сребристите очи на Гарет се местеха между двама ни. Поколеба се, стисна зъби от яд, а после свали оръжието, безсилен да направи нещо друго.

С периферното си зрение видях, че Рейес се смее. Той вдигна ръце в знак, че също се предава, после свали оръжието си и го сложи на земята. После леко ме побутна и ме отмести встрани. Разбрах какво прави, когато Гарет пак вдигна оръжието си.

— Гарет, не — казах, но беше твърде късно.

За отрязъка от време, нужен на кобра да нанесе удар, Рейес отне оръжието на Гарет и го насочи от упор в главата му с широка усмивка на лице.

Гарет примигна, като осъзна какво се е случило, и се запрепъва назад с вдигнати ръце.

— Почакай, Рейес — изрекох сурово с предупредителен тон.

— Назад — каза той на Гарет, като му отправяше жестове с пистолета.

Гарет се върна в тъмния коридор, а Рейес ме избута към прага между нас. Така можеше да вижда и Гарет, и мен едновременно.

— Аз не убивам хора, Дъч — каза той, сякаш разочарован, че се бях притеснила. — Освен ако не се налага. — При последните си думи насочи изучаващ поглед към Гарет. После, без да сваля очи от него, хвана брадичката ми и ме целуна нежно по устата.

После изчезна. Само за миг се беше измъкнал през прозорец с размери на пощенска марка, като животно, неясно мернало се очертание от грация и мускули.

Гарет се втурна покрай мен към прозореца.

— Кучи син — изруга той и се опитваше да потисне гнева си. После се обърна към мен. — Браво.

— Хей — подвикнах на гърба му, защото излезе от стаята и тръгна по коридора, — не знаех, че е тук. А и ти не биваше да влизаш.

— Тревожех се за теб — процеди той презрително с леден тон, а погледът му се отклони към предната част на джинсите ми.

Захвърлих готварските ръкавици и бързо се закопчах, но той изсумтя присмехулно, поклати глава и се запъти отново към вратата.

— Куки ми се обади — продължи той. — Не мога да повярвам, че си толкова глупава, та да дойдеш тук сама.

— Майната ти — казах. Не бях длъжна да му давам обяснения за действията си.

Той се обърна към мен и от него бликаше гняв.

— Мърсуваш на местопрестъпление с избягал убиец.

— Не сме мърсували, а и Рейес не е убил баща си — заявих с тон, изострен от яд.

— Не баща си. Фарли Сканлън.

Примигнах от изненада.

— Какво? Мислиш, че той е убил Фарли Сканлън?

Гарет се изсмя, прозвуча неприятно ехо от евтината дървена ламперия.

— Стига острият като бръснач нож да пасва.

— Почакай, Гарет — заекнах, като подтичвах след него, докато той вървеше към пикапа си.

— Трябва да повикаме полиция, преди да се е отдалечил твърде много. — Той извади телефона си и набра 911.

— Не! — отсякох и грабнах телефона му, преди да успее да ме спре. Затворих го и се надявах връзката да не се е получила.

— Какво правиш? — пресегна се за телефона той.

Аз го дръпнах към себе си.

— Ще го задържа за малко. — Забързах към Мизъри и включих двигателя. Той ме последва и отвори вратата ми, преди да съм успяла да заключа.

— Дай ми телефона — изрече през стиснати зъби. Това не беше молба. От гнева, който бушуваше у него, аурата му беше станала мъглявочерна. Преди не бях виждала Гарет ядосан.

Държах телефона далече от него, изпъвайки ръката си над седалката до мен, което не беше много умно, защото ръката му беше почти два пъти по-дълга от моята.

— Чарлс, кълна се...

Тъй като не можеше да мине през мен и волана, за да стигне до телефона, той ме улови за ръката и буквално ме извлече от Мизъри. Нямах избор. Ритнах го по брадичката, за да отвлека вниманието му и хвърлих телефона колкото можах по-далече.

Гарет изруга и протегна крака си, но и двамата се изненадахме от плясък във вода. И двамата застинахме и се обърнахме по посока на звука, а по гърба ми преминаха ледени тръпки.

Направо бях изумена, а не просто изненадана от факта, че зад бурените и високата трева имаше вир. И двамата останахме втренчени известно време, после Гарет се обърна бавно към мен, а в изражението му се смесваха шок и безумен гняв. Преди да успее да направи нещо, за което и двамата да съжаляваме, се шмугнах в Мизъри и заключих вратата. Миг по-късно той дръпна дръжката с такава сила, че разтресе джиपा. С ясното съзнание, че прозорците са от пластмаса, включих двигателя и потеглих от имота на Фарли Сканлън с такава скорост, сякаш животът ми зависеше от това. Видях Гарет да ме стрелка

кръвнишки в огледалото за обратно виждане, а след десетина секунди се затича към пикапа си.

Спукана ми беше работата. Абсолютно сигурно.

Обадих се на Куки.

— Здравсти, Куки — рекох бодро.

— Какво се е случило? — попита тя. Май го давах твърде весело.

— Рейес ми опря нож, но само за да принуди Гарет да свали пистолета, а след като успя, държа на мушка Гарет, целуна ме и се измъкна през тъпия прозорец.

След дълга пауза Куки попита:

— Значи мина добре?

— Абсолютно. Въпреки че Гарет малко се е поразгорещил. Реших да му дам малко време да се успокои. О, освен това му откраднах телефона и го хвърлих в един гьол, така че не си прави труда да му се обаждаш пак — додадох вече с обвинителен тон.

— Извинявай — измърмори тя, — ужасно се притесних за теб. Как се измъкна Рейес?

— Кой дявол знае? Сигурно е тичал. Боже, колко е бърз.

— Мили боже. Гарет от една страна и Рейес от друга. Направо огън и жупел.

— Споменах ли колко е ядосан Гарет?

— О! Тъкмо открих, че майката на Ингрид Йост е починала един месец преди нея.

— Не може да бъде. А коя беше Ингрид?

— Първата съпруга на доктор Йост.

— Точно така. Знаех го. Почакай, от какво е умряла майка й?

— От същото като нея. Сърдечен пристъп.

— Сигурна бях. — Нейтън Йост се превръщаше в сериен убиец.

— Говорих и с чичо ти. Готова ли си?

— Това подмамващ въпрос ли е?

— Нейтън Йост има имот в Пекос.

— Сериозно? — Точка за нас. — Това е най-хубавата новина за деня.

Тъй като ме чакаше дълго шофиране, реших да се обадя на най-добрата си приятелка във ФБР.

— Агент Карсън — отговори тя със строг и професионален тон.
— Страхотно го правиш, да знаеш.
— Благодаря — каза тя неочаквано закачливо.
— Знаеше ли, че доктор Йост може би се е опитал да убие племенницата на Йоланда Поуп за отмъщение?
— Не — призна тя.
— А че е убил майката на Ингрид Йост месец преди да отлети за Каймановите острови, за да убие и самата нея?
След миг на размисъл, тя попита:
— Можеш ли да докажеш тези твърдения?
— По никой начин. Но трупове се увеличават. Този човек трябва да бъде спрян. Откри ли доказателства, че Тереза Йост е планирала да го напусне преди изчезването си?
— Никакви. Всички твърдят, че са били идеалната двойка.
— Да, но не са ли твърдели така и за него и първата му съпруга, до момента, в който е напуснала страната и е подала документи за развод?
— Истина е.
— Знаела е, че е в опасност — посочих, — затова е отишла на Каймановите острови. Искала е да се махне от него. Очевидно е страдал от болезнен страх да не бъде изоставен.
Разказах ѝ чутото от Йоланда, включително и за племенницата ѝ, и за наученото по-късно от нас, а после и за другата самоличност на Йост и за псевдонима му Кийт Джейкъби и добавих:
— Не мога да докажа нищо и от това. Трябва да се опитаме да пипнем онзи фалшификатор. Последно чух, че работел в Джаксън, Мисисипи.
— Значи онзи Кийт Джейкъби е бил на Каймановите острови по същото време като госпожа Йост?
— Да.
— Добре, ще се опитам да уредя някой от офиса в Джаксън да поговори с твоя фалшификатор.
— Освен това Йост притежава земя в Пекос.
— Да — каза разсеяно тя, докато щракаше по клавиатурата, — пратихме екип да огледа. Той има хижа там, но не открихме нищо.
— Отивам да говоря с едни рокери. Искам да огледам имота за всеки случай, но може би ще стане чак утре.

— Ти си знаеш — каза тя и бързо добави: — Чакай, член на рокерска банда ли ще ставаш?

ГЛАВА 19

„Господ ме използва като инструмент, с който дразни хората.“

Надпис на тениска

Поех през изхода от магистралата към „Коул Стрийт“ с ужасно гневния Гарет след себе си и подкарах Мизъри към свърталището на „Бандитите“. Когато стигнах до къщата им, слънцето беше надвиснало близо до хоризонта, готово за нощен сън. Беше точно до приюта за душевноболни, в което имаше чар, но винаги се чудех как рокерите се бяха сдобили с този имот. На чие ли име бе ипотеката? Неколцина облечени в кожени дрехи рокери се появиха на предната врата. Още няколко човъркаха моторите си в сумрака. През пукнатините на стените, които бяха доста, се чуваше силна музика. Нищо чудно, че на сградата не ѝ бе понесло.

Досега не бях виждала толкова рокери накуп. Явно Донован ги беше повикал за лова на вещици.

— Закъсня — подхвърли един от тях от тъмния вход. Не можах да видя кой го каза, но всички прекъснаха заниманията си и погледнаха към мен.

Закопчах якето си и се приближих, при което зърнах Донован. Седеше на градински стол на верандата, вдигнал обутите си в ботуши крака на парапета, с бира в ръка.

— Как е тя? — попитах и минах покрай няколко доста неугледни мъже, любимия ми тип. Нищо чудно по характер да бяха душички.

Принцът беше там. Той подпря ръка на парапета, когато се опитах да мина, и хубавичко огледа момичетата ми.

Погледнах го с вдигната глава, тъй като нямаше да му позволя да ме сплашва, при все че ми беше не по-малко трудно да прикрия притеснението си, отколкото да забраня на слънцето да изгрее утре.

Мафиотът го потупа по рамото и го отведе навътре, така че да мога да вляза.

— Бира? — попита Донован.

— Не, благодаря. Тя добре ли е? Случило ли се е нещо?

— Не — каза той и отпи голяма глътка, — още е във ветеринарната клиника. Искаха да я приспят. Аз отказах.

Седнах на разнебитения стол до него.

— Много съжалявам, Донован.

— Кой те следва?

Погледнах към големия черен пикап, паркиран през една пресечка.

— Един от почитателите ми. Безобиден е.

Свали краката си на земята със силно тупване.

— Тъкмо щяхме да тръгваме да търсим този, който го е извършил. Искаш ли да дойдеш с нас?

Той понечи да се изправи, а аз поставих длан върху ръкава на якето му.

— Мислех, че ще оставиш това на мен.

— Щях, но ти не се появи. — Той дръпна ръкава си и се изправи.

И аз се изправих.

— Сега съм тук.

Той спря и наведе поглед към мен.

— Дадох ти срок до днес следобед.

— Сега е следобед — възразих.

— Вечер е.

— Което определено е след обяд. Не си ми казал точен час.

Той ме подмина и аз отново го хванах за якето, като изложих жалкия си живот на опасност, ако се съдеше по сърдитото му изражение. Наведе глава към ръката ми, сякаш не можеше да повярва, че го докосвам, после ме изгледа непоколебимо.

— Сега ще направим нещата по моя начин — отново се дръпна и тръгна по тротоара със същинска армия след себе си. Принцът докосна с два пръста въображаема шапка и пое с другарите си.

Какво щяха да правят? Да тропат по вратите в квартала? Да всеят ужас наоколо, докато не ги арестуват? Вече виждах как пристигат специалните части и блокират улиците. Някой щеше да пострада. Вероятно не само един.

— Знам кой го е извършил — извиках аз в отчаянието си и те спряха. Не обичах да изтъквам способностите си на жътвар на души, но нямах избор. Ако се обадох в полицията, нямаше да мога да се върна, за да говоря с Ракетата и да извлека полза от това, което знаеше.

Не, трябваше да направя това. Усетих вината на човека в момента, в който тръгнах. Беше един от техните, един от братството и ако им паднеше, вероятно нямаше да оцелее до утре. Сега трябваше да реша как да го измъкна, докато дойде полицията, за да не го убият.

Към мен се обърна море от черна кожа.

Донован не се поколеба. Проправи си път през братята си и застана право срещу мен, стиснал гневно зъби. Беше още на стъпалата и можех да видя тревогата по лицето на Гарет. Тръгна да излиза от колата, но аз поклатих глава.

Принцът и мафиотът последваха Донован и изглеждаха малко притеснени. Поне принцът изглеждаше така. Мафиотът изглеждаше развеселен.

Аз отстоявах позицията си. Стояхме лице в лице, носовете ни почти се допираха.

— Дори не си помисляй да се майтапиш с мен — процеди той заплашително.

— Нищо подобно. Проучих някои неща днес следобед. Знам кой го е направил, но трябва да ми дадеш дума, че ще останеш спокоен.

Стисна якето ми и дъхът ми спря, когато ме дръпна към себе си. Принцът се размърда неспокойно.

— Имаш три секунди — каза той.

— Чакай, ще ти кажа, но ми обещавай, че няма да нараниш никого.

— Да, разбира се — излъга през зъби.

Гарет вървеше към нас и му помахаш да се връща. Когато всички, включително и Донован, се обърнаха към него, направих друг жест. Насочих показалец във въздуха и бързо очертах кръг, което на езика на Гарет означаваше „да приключим това“. Ако беше схванал какво искам да му кажа, щеше да се върне в пикапа и да включи двигателя.

Донован също видя жеста, който направих. Раздруса ме, с което ми привлече вниманието, а двама от рокерите тръгнаха към Гарет.

— Чакай — казах, — това е само предпазна мярка. Не ми се умира днес, разбра ли?

Всички отново се обърнаха към мен, когато Гарет се върна в пикапа — всяко негово движение показваше нежелание — и включи двигателя.

— Пусни ме да се приближа до Гарет. Ще ти кажа и ще си тръгна.

Той ме погледна с присвити очи.

— Приличам ли ти на човек, който си пада по игрички?

— Ни най-малко, Донован. Съжалявам, че преживяваш това, но си ядосан и ще приемеш нещата много навътре. Едно момиче има право да гарантира сигурността си.

Той се обърна назад към Гарет, а аз погледнах наляво над рамото на Донован и срещнах студения поглед на извършителя. Имаше гъста кестенява коса, къдрава брада и беше доста тежък, така че бягството щеше да му коства доста труд и болка. Страхът от надвисналата смърт щеше да го накара да преодолее болката.

Исках да му покажа, че знам, за да се разтревожи. И той се разтревожи. Очите му се разшириха невярващо, а аз му кимнах, за да съм сигурна, че ме е разбрал. Докато Донован се обръщаше, аз посочих към пикапа на Гарет с очи, като му подсказах какво да направи.

— Добре — каза Донован, пусна якето ми и леко ме побутна. Тръгнах надолу по стълбите и минах покрай убиеца на кучета, без да се опитвам да разбера защо е направил това. Погледнах го и отново направих жест към пикапа. Той тръгна назад в тази посока бавно, така че никой да не забележи.

Когато стигнах до края на тълпата, се обърнах с лице към хората и се опитвах да задържа вниманието им върху себе си. Рокерът приближаваше пикапа, но не знаех колко дълго ще мога да задържа Донован, така че реших да импровизирам.

Завъртях се на пръсти, обгърнах с ръце врата на Донован и лепнах устни върху неговите. Той веднага ми отвърна. Колкото и да беше ядосан, явно не искаше да пропусне шанса да открие истинската любов. Или да отмине лесна свалка. Дъхът му беше свеж, с лека миризма на бира. Чух зад гърба си някой да тича по улицата.

— Хей! — извика един от мъжете.

Прекъснах целувката и гледах как онзи прекосява улицата с тежки стъпки и скача в задната част на пикапа на Гарет, но той не

тръгна, а продължи да ме чака.

— Тръгвай! — изкрещях.

Той поклати глава и докато си разменяхме жестове, цяла армия се втурна нагам.

— Тръгвай! — изкрещях отново, като извъртях очи от безсилие и Гарет разбра, че няма избор.

Пусна колата на заден ход и се изтегли, за да избегне атаката, после направи рязък обратен завой и потегли с пълна газ по улицата, при което гумите му запушиха.

Те го последваха. По улицата след колата на Гарет се стече море от кожа, докато той се отдалечаваше. Някои тръгнаха към моторите си. Други се върнаха да получат нареждания. Всички ме гледаха свирепо.

— Хванете го — заповяда Донован през зъби, повторно ме хвана за якето и буквално ме повлече към къщата. Принцът и мафиотът ни последваха. Запрепъвахме се в изпочупени мебели към някакъв офис в задната част на сградата. Той затръшна вратата, но двамата мъже, които ни следваха, отвориха и влязоха. Надявах се да не съм подценила Донован. Той беше свестен тип, но понякога и привидно добрите хора имаха избухлив нрав. Проклет тестостерон.

Той ме бутна на едно кресло и започна да крачи нагоре-надолу.

— Блейк? — процеди през зъби. — Блейк ли е бил? — Въпросът беше насочен към първите му помощници. После се обърна към мен. С неочаквана бързина се приближи, подпря ръце на облегалките на креслото от двете ми страни и наведе лицето си на сантиметри от моето. — Как разбра?

— Трудно е да се обясни — продумах с изтънял гласец.

— Имаш само един шанс. Познаваш ли го?

— Не. Седни, моля те.

Той разклати стола, за да привлече вниманието ми.

— Имаш ли представа колко е сериозно положението ти?

Преглътнах мъчително. Погледнах принца, докато поклащах моите „Долче и Габана“. Май ми съчувстваше, но се съмнявах, че ще се изправи срещу водача. Беше по-вероятно мафиотът да го направи. Изглеждаше по-малко почиттелен.

— Донован, ако седнеш, ще ти обясня.

Той приклезна пред мен. Продължаваше да стиска облегалките на стола. На повече не можех да се надявам от него.

— Усещам някои неща — подхванах, като се опитвах да поемам дълбоко дъх, за да се успокоя — Аз... знам някои неща, защото мога да преценявам емоциите, които се излъчват от хората и виждам аурата им.

— Не ми ги пробутвай тия тъпотии в стил ню ейдж.

— Не е ню ейдж. Това е нещо старо. Доста старо всъщност.

Той събра вежди, като очевидно се чудеше доколко може да ми вярва.

— Нали знаеш, че разговарям с Ракетата? — погледнах и тримата за потвърждение. Мафиотът сви рамене. — Нещо подобно е. Усещам неща, които другите хора не долавят. Както в момента. — Погледнах го отново и ми стана тежко на сърцето от внезапен прилив на тъга. — Усещам болката, която буквално те изяжда. Кучетата са били всичко за теб и този Блейк ти ги е отнел. — Докоснах с ръка челюстта му. — Болката ти е толкова силна, че едва дишам от тежестта ѝ.

Той се отдръпна леко, погледна ме тревожно и пусна ръката ми.

— Сякаш се давиш в нея, а аз знаех, че ако хванеш този, който ти е причинил това, си способен да го убиеш.

Той седна върху петите си и отпусна ръце.

— Може да отидеш в затвора за дълго, а си добър човек, Донован. Усещам и това, чувствам го, както когато чувствам присъствието на Ракетата.

Телефонът ми звънна и аз зачаках позволенията на Донован, за да вдигна. Извадих го от джоба на якето си, но беше непознат номер.

— Тук е Чарли — казах, а Донован стана и закрачи отново.

— Какво става, по дяволите?

— Гарет? Къде си?

— В някакъв смесен магазин. Къде си ти, по дяволите? — попита той очевидно разстроен. — Какво става, да му се не види?

— Онзи още ли е с теб? — попитах и погледнах Донован изпод вежди.

— Не, по дяволите.

Изненадана попитах:

— А къде е?

— Мамка му, избяга, когато спрях на знак „Стоп“. Какво можех да направя, мамка му?

Гарет явно беше притеснен. Обикновено не казваше „мамка му“ във всяко изречение. Беше наясно, че злоупотребата с такава фраза

силно намалява ефекта от нея.

— Добре, прав си, извинявай. Стой там, аз съм добре.

— Още ли се мотаеш с онази тълпа?

— Хм, да.

— Мамка му. Тогава идвам.

— Суопс. Държа положението под контрол.

— Имаш предвид момента, в който те завлякоха в къщата за яката? — попита той явно подразнен. — Държеше ли положението под контрол?

— Казах ти — промърморих през зъби. — Добре съм.

— Мамка му, Чарлс.

— За бога, Гарет. — Без да дочакам отговор, затворих телефона си.

— Къде е той? — попита Донован.

— Връща се. — Знаех, че няма да се вслуша в заръката ми да си остане там.

— С Блейк?

— Не. Избягал, когато спрели на знак „Стоп“ — отвърнах неохотно. Очаквах гняв, ругатни, летящи столове. Той само се усмихна.

Огледа се.

— Наш е.

Вероятно единственото, което бях постигнала, беше да удължа мъките на Блейк. Сега бяха ядосани и подготвени. Може би щях да нося косвена отговорност за смъртта му. Може Блейк, убиецът на кучета, да е моят пазител. Надявах се да не е така. Не ми се искаше да имам пазител, който в предишния си живот е убивал кучета. Защо някой би вършил това?

В този момент осъзнах, че Донован ми се усмихва с прелъстително пламъче в очите.

— Сега на въпроса за целувката.

— О — промълвих и се изправих на крака с крайно неуместен кикот. Тръгнах да се измъквам заднишком, но принцът препречи пътя ми. Предателят неден.

Донован се приближи до мен и ме хвана за брадичката.

— Доста смело постъпи. Очевидно беше загуба на време и сили за всички, но беше смело. — Той прокара палец от долната ми устна

към брадичката и отново нагоре. — Как правиш това, което правиш?

Реших да ги изненадам с абсолютна честност.

— Обикновено не го споделям с хората, но съм жътвар на души.

По лицата им пропълзяха усмивки, дори и по това на принца. Той ме огледа изотзад и намигна.

У Донован се зароди друга емоция, нещо стъписващо подобно на уважение и респект. Той стисна зъби, сякаш водеше душевна борба и ме гледаше изучаващо известно време.

— Ужасно съм влюбен в теб — изтърси, преди да премести поглед върху Опасност и Уил. — По-добре си тръгвай, преди да съм размислил.

Нямаше нужда да ме подканя отново. Проврях се покрай кикотещия се принц и се стрелнах навън като котка, която се измъква от свърталище на питбули.

Въпреки че ми се щеше да поговоря с Ракетата, моментът изобщо не беше подходящ. Тук щеше да се лее кръв. Надявах се Блейк да има добри обувки за тичане.

ГЛАВА 20

„Един ден си котка, на другия — чисто нова велурена дамаска.“

Надпис на тениска

Куки ми беше оставила адреса на имота на Йост в Пекос до кафеварката в апартамента ми. Подвикнах на господин Уонг, после включих кафеварката и чак тогава погледнах бележката. Според данните от местната данъчна служба Йост притежаваше ловна хижа навътре в гората в планинския район на Санта Фе, близо до река Пекос. Нямах да ми е трудно да я открия през деня. Вече беше тъмно, така че трябваше да почакам, докато се развидели.

Междувременно разрових чантата си — нещо средно между раница и куфар — и извадих пощата, която откраднах от местопрестъплението в караваната на Фарли Сканлън. Момичето с ножа ме наблюдаваше без особен интерес. Две от писмата бяха адресирани до Харолд Рейнолдс, а едно — до Харолд Зейн Рейнолдс. За жалост двете бяха предложения за кредитни карти, а другото — брошура, в която го приканваха да инвестира в злато.

Направих си огромна чаша кафе и седнах на компютъра да видя дали мога да изровя някоя гадост за него. Момичето седеше до мен, привлечено от екрана на компютъра и стискаше здраво ножа.

Бързо разбрах, че Харолд Зейн Рейнолдс не съществува.

— Тъпа работа — подхвърлих на момичето. То не ми обърна внимание.

Потърсих още малко и открих предишен адрес на Харолд З. Рейнолдс, който изглеждаше обещаващ. Ако не друго, поне съседите може би познаваха Харолд и можеха да ми кажат къде е отишъл. Стига да не ги беше убил.

Прибрах си отново нещата, пресипах кафето в чаша за път, тръгнах към вратата и оставих момичето на безполезните грижи на

господин Уонг. Тя и без това беше твърде погълната от скрийнсейвъра ми, че да забележи отсъствието ми.

Гарет явно беше дневна смяна. Нито той, нито колегата му бяха отпред, така че се зарадвах, преди да се кача в Мизъри и да се отправя към адреса. Звучеше ми някак познато. Колкото повече се приближавах, като оставях Албуърки на юг, толкова повече студените тръпки по гръбнака ми ставаха все по-осезателни.

Спрях на знак „Стоп“ пред рушаща се жилищна сграда и от мисълта къде се намирах ми приля. Последния път, когато стоях пред тази сграда, бях на улицата със сестра си Джема и гледах как мъж пребива момче до несвяст. Ако преди не бях убедена, че Харолд Рейнолдс е едно от фалшивите имена на Ърл Уокър, сега бях.

Вдигнах поглед към закования с дъски прозорец, същия по който бях хвърлила тухла, за да накарам мъжа да спре. Погледнах към прохода между сградите, където бяхме побягнали с Джема, когато мъжът ни последва. Също и пътя, който бях извървяла на следващия ден, когато се върнах и разбрах от сърдита хазяйка, че семейството от апартамент 2С се е изнесло през нощта и е оставило неплатен наема за два месеца и счупен прозорец.

Слязох от Мизъри, затворих вратата и дълго стоях, докато спомените прииждаха един след друг и така ме разчувстваха, че сърцето ми се сви. Бях нащрек в хладката нощ, усещах, че ме наблюдават. Повечето бяха бездомници, скрити в сенките на жилищната сграда и на изоставеното училище зад мен. Имаше и някои, които приличаха на гангстери и явно се чудеха какво правя тук. Не обърнах внимание на никого от тях. Само гледах прозореца. Онази нощ беше толкова ярък, осветен в светложълто, докато Ърл Уокър налагаше момче на име Рейес. Сметнах, че тогава трябва да е бил на осемнайсет. Аз бях на петнайсет. Млада. Впечатлителна. Готова да спася света със суперсилите си на жътвар. А единственото, което успях да направя, беше да хвърля тухла по прозореца от изоставеното училище зад мен.

Имаше ефект. Ърл Уокър спря да бие момчето и ни подгони.

Ако се бях обадила в полицията, ако Рейес ми беше позволил да го направя, съмнявах се, че сега щях да съм тук. Едва ли Рейес би отишъл в затвора за убийството на Ърл. Социалните служби щяха да

спасят Рейес и Ким от тази ситуация и те биха се озовали в безопасност.

Нямаше какво да загубя, а и оставаха часове до сутринта, така че взех фенер и гаечен ключ — донякъде за да проникна вътре, донякъде за самозащита — и тръгнах към стълбите. Металната врата явно беше виждала и по-хубави времена и не ми отне много време да вляза. Бях убедена, че бездомниците в квартала се намъкваха по същия начин от месеци, а може би и от години. Входното преддверие водеше към втория етаж. Долният етаж беше полуподземен. Апартамент 2С ми се падаше точно отляво. Минавах през боклуци и отломки и чифтове крака, като внимавах да не светя в очите на хората покрай стената, докато стигна до вратата, на която висеше част от двойка и имаше небоядисана следа от С.

— Не бих влизала там, госпожичке.

Обърнах се по посока на гласа към коридора и вдигнах фенера. Там имаше жена, увита в няколко ката дрехи, а пред нея беше паркирана напреко пазарска количка, така че да пази оскъдния ѝ багаж. Или просто жената имаше нужда от уроци по шофиране. Тя вдигна ръка, за да се предпази от светлината и аз веднага я насочих надолу. Така или иначе не ми беше нужна. Не и за нея.

— Съжалявам за това — казах, посочих фенера и го свалих надолу.

— Не се извинявай на мен — каза тя, — това е домът на госпожица Фей, а тя не обича посетители.

— Трябва ли да почукам? — попитах не особено сериозно. Острата миризма, блъснала ме при влизането, се разнесе около мен като отровен газ и започнах да се чудя кое би било по-зле — да дишам през носа или през устата.

Жената се изкиска.

— Разбира се. Почукай. Няма да ти помогне, но давай.

— Чували ли сте за Харолд Рейнолдс? — попитах отново, почти шеговито.

— Не. Защо питаш?

— Защото го търся. Преди е живял тук. — Вдигнах ревера на коженото си яке и покрих долната част на лицето си, като се надявах да помогне. Не се получи.

— О, тогава наистина трябва да говориш с госпожица Фей. Преди се грижеше за сградата. Още си мисли, че е така.

В този момент ми просветна коя трябваше да е госпожица Фей. Името на хазяйката преди години беше Фей.

— Мисля, че си я спомням.

— Така ли?

— Изрусена коса? Прилича на самата смърт, леко притоплена?

Тя се изкиска.

— Същата. Върви да почукаш. Аз може добре да се посмея.

Не ми звучеше много обещаващо, но при мисълта, че мога да говоря отново с хазяйката, сърцето ми заби лудо в очакване. Може би знаеше къде се беше пренесъл Ърл Уокър, след като си тръгна оттук. Не ми беше от голяма полза, когато бях на петнайсет, но си струваше да опитам. Вдигнах ръка да почукам, а жената се изкикоти развълнувано, явно се готвеше да се забавлява. Колко страшна можеше да е госпожица Фей. Беше с единия крак в гроба още предишния път, когато разговарях с нея, а това беше преди повече от десет години. Без съмнение с малко късмет можех да я надвия.

Само миг след като кокалчетата ми докоснаха вратата, нещо се удари в нея с такава сила, че ми изкара ума. Свих се и се запрепъвах назад, преди да насоча фенера към вратата, а после и към жената.

— Какво беше това, по дяволите?

Тя се посмя още малко с ръце на кръста, а после каза:

— На супа ми заприлича.

Намръщих се и погледнах отново вратата.

— На мен не ми звучеше като супа, освен ако не е сготвена преди няколко седмици.

— От консерва. Нали се сещаш, неотворена още.

— А, супа в консерва. Страхотно — проточих жално. — Тук е лудница на квадрат.

Жената чак се гътна настрани от смях. Обичах да разсмивам хората, но успях да докарам само крива усмивка на лицето си, като приближих до вратата и завъртях топката.

— Още ли искаш да влезеш там? — попита клошарката изумена и кудкудякането ѝ утихна.

— Такъв е планът — обърнах се пак към нея. — Какви са шансовете ми според теб?

Тя махна с ръка.

— Просто обича да хвърля разни неща. Мерникът ѝ не е точен. Няма да те уцели, ако бягаш достатъчно бързо.

— На мен ми се стори доста точен.

— Е, има попадения от време на време.

— Супер.

Изненадващо вратата се оказа отключена. Вдигнах ръка, за да предпазя лицето си и я открегнах.

— Госпожице Фей? — подвикнах през пролуката.

Към вратата полетя друга консерва, затръшна вратата и кудкудякането се възобнови. Явно трябваше да бягам, може би на зигзаг, докато намеря прикритие вътре. Обърнах се към жената и ѝ се усмигнах със съчувствие.

— Как се казвате? — попитах.

— Тенеси — отговори тя и аурата ѝ засия от гордост.

— Добре. — Странно име за жена, не го бях чувала до този миг.

— Добре, Тенеси, ако искаш, може да преминеш през мен.

На беззъбото ѝ лице се появи усмивка.

— Ще поостана малко. Чакам госпожица Фей. Мисля, че не ѝ остава много.

— Разбирам. Пожелай ми късмет — казах.

Тя изсумтя.

— Ще ти трябва. Излъгах за мерника ѝ.

— Благодаря — рекох и помахих, преди да нахлуя през вратата. Нещо прелетя покрай главата ми. Запрепъвах се през купчини боклук и се мушнах зад вехто канапе точно преди поредната консерва да полети към мен. Тя се разби в стената на съседната стая. — Мамка му, госпожице Фей — провикнах се през ръцете си, с които прикривах глава, скрита зад канапето, — не ме карайте да викам полиция. Аз съм приятел. Срегнахме се преди няколко години.

Въздушната атака спря и аз надникнах зад лактите си. Чух скърцането на пода, тя се приближаваше и се почувствах като във филм на ужасите, очаквах да ме пребият до смърт с консерви супа.

— Не те познавам.

Изправих се и вдигнах за защита фенера и гаечния ключ. Когато видях мухобойка в ръката ѝ, прецених, че шансовете ми са доста добри.

— Откъде знаеш името ми? — Гласът ѝ звучеше едновременно като булдог и бетонобъркачка. Явно животът ѝ не беше лек.

— Тенеси ми каза.

Тя се намръщи и ме загледа. Бях насочила фенера така, че да я виждам добре, без да я заслепявам. За разлика от Тенеси, госпожица Фей беше още жива и ми трябваше малко светлина, за да различавам чертите ѝ.

— Как се казваш? — попита и се обърна да запали газената лампа.

Загасих фенера, когато помещението се изпълни със слаба светлина и миризма на мухъл.

— Чарли — отговорих и огледах купчините списания, стари вестници и книги в цялата безумна какофония. Мястото беше особено опасно за пушачи.

— Никога не те е споменавала — каза Фей. Отиде при едно вехто кресло и се отпусна на него.

— Помня косата ви. — Потърсих място за сядане и се спрях на една стабилна купчина списания. Слава богу, че не бях облечена в бяло. После се обърнах към нея в целия ѝ изрусен блясък. — Срегнахме се преди няколко години.

— Не ми изглеждаш позната — промърмори тя и запали цигара.

Аз се свих. Беше истинско чудо, че сградата още не беше опожарена.

— Идвах тук преди десетина години да търся семейство, което се беше изнесло през нощта. Бяха оставили неплатен наем за два месеца и счупен прозорец. — Обърнах се към прозореца, чието стъкло сега беше пропукано и заковано с дъски.

— Това си била ти? — попита тя.

Погледнах я изумена.

— Помните ме?

— Помня семейството. Теб не много добре, но си спомням детето, което дойде на следващия ден. Имах мигрена, а ти не ме оставяше на мира.

Опа.

— Съжалявам. Мислех, че страдате от махмурлук.

— Страдах от махмурлук. След него се появи и мигрената. — Тонът ѝ омекна, като се замисли за миналото. — Откри ли ги?

— Не. Тогава не.

Тя кимна и се обърна към прозореца.

— Надявах се да успееш. Надявах се някой да успее.

Оставих оръжията си на друга купчина вестници и попитах:

— Знаете ли какво се е случило с тях? Къде са отишли? — Тя извади нова цигара и поклати глава, а аз добавих: — Трябва да намеря мъжа, Ърл Уокър. Ужасно важно е.

Умолителният ми тон явно я убеди поне да се опита да ми помогне.

— Не знам къде са отишли, но помня децата. Като че ли беше вчера. Момичето беше толкова слабичко и тревожно, че само да го духнеш и щеше да се прекърши. Момчето беше изтормозено, закоравяло и пълно с ярост.

Сърцето ми се сви и затворих очи за миг, за да прогоня от съзнанието си образа, който тя създаде.

Когато ги отворих, тя ме погледна и каза разпалено:

— Той не беше човек. Беше чудовище.

Приближих се и седнах върху друга купчина списания, на няколко крачки от нея. Слабата светлина хвърляше резки сенки по лицето ѝ, но не можех да не забележа влажните ѝ очи. Нейната съпричастност ме изненада повече, отколкото ми се искаше да призная. Очаквах да срещна стереотип. Не беше такава.

— Госпожице Фей...

— Само Тенеси ме нарича така — прекъсна ме тя, — така че трябва тя да те е пратила. Само по тази причина нямаш кървяща смъртоносна рана на главата сега.

— Разбирам. — Избърсах дланите си в панталона и се зачудих дали тя беше наясно, че Тенеси е починала и доколко мога да я притисна. — Госпожо, дали има някакъв начин да ми помогнете да намеря Ърл Уокър? Знам, че искам твърде много, но те не оставиха ли нещо? Куфар или може би...

— Той остави разни неща в стените.

Примигнах изненадана.

— Ърл Уокър?

След като неочаквано кимна, тя каза:

— Харолд, Ърл, Джон... ти избери.

Ърл беше имал различни самоличности. Явно тя знаеше за някои от тях.

— Какво остави в стените?

Тя стисна здраво устни. Задържа дъха си.

— Снимки.

Застинах. И Ким беше казала същото — че Ърл бил оставил снимки в стените.

— Снимки на какво?

Тя поклати глава, не искаше да отговори.

— На Рейес ли бяха? На момчето му?

Тя вдигна брадичката си и аз разбрах, че съм уцелила. Защо Ърл би направил подобно нещо? Какво би спечелил? Абсолютно нищо не ми хрумваше и опитах да намеря отговора в огромното количество информация, която бях събрала в колежа. Или поне в това, което бях запомнила. Някои престъпници обичаха да пазят трофеи. Дали тези снимки бяха трофеи за Ърл? И ако бе така, защо не ги бе задържал?

Обичал е да контролира. Може това да е бил начинът да контролира Рейес, да го държи в ръцете си. И въпреки това не можех да разбера защо Ърл би ги оставил. Ким каза, че навсякъде в стените имало снимки. Дали е имала предвид местата, на които са живели? Бяха се местили от къща в къща из цяло Ню Мексико, Тексас и Оклахома или поне така пишеше в полицейските доклади.

Колкото и да не ми се искаше да питам, го направих.

— Фей, още ли са у теб?

Тя избърса очите си с връхчетата на пръстите си.

— Може да са ключ към нещо. Каквото и да е. Трябва да го открия. — В съзнанието ми се явяваха криминални случаи на убийства, където нещо привидно незначително във фона на снимката водеше до разкриване на престъплението. Не че щеше да ми излезе късметът.

Усетих как сърцето на Фей заби бързо, като че ли обмисляше предложението ми и разбрах, че ги пази. Тя пое дълбоко дъх, стана и започна да рови в един шкаф, който едва се виждаше от боклуците, с които беше затрупан.

— Запазих само една — каза тя с изпълнен с тъга тон. — Изгорих останалите и запазих само една, за която ми стигат силите да я гледам. — Тя извади полароидна снимка от задръстеното шкафче, но

погледът ѝ беше насочен встрани. — Не че я гледам. Просто останалите бяха много по-лоши и не можех да понеса да са в къщата ми. Реших така, за да имам доказателства, в случай че от полицията искат да разберат какво е правил онзи мъж с момчето.

При думите ѝ сърцето ми се сви от страх и лошо предчувствие. Тя ми подаде снимката, аз я взех с трепереща ръка, насочих я към светлината, събрах сили и погледнах.

Може би се дължеше на диетата ми от кафе и още кафе. А може би на петнайсетдневното безсъние. Може и да беше заради миризмата, която се стелеше около мен като гъста мъгла и затрудняваше дишането ми. Каквато и да беше причината, достатъчен ми бе само един поглед към снимката, после светът се изплъзна изпод краката ми и изчезна.

ГЛАВА 21

„Избрах неотъпкана пътека и ето ме изгубен.“

Надпис на тениска

Паркирах Мизъри пред сградата, в която живеех, в три и половина. Очите ми бяха толкова подути, че едва шофирах. Фей ме беше свестила и ми беше предложила вода, след като изгубих съзнание. Изгубих съзнание! Просто припаднах, щом видях снимката. Същата снимка, която в момента стисках пред гърдите си. Не можех да я погледна. Никога вече. Не че имаше значение. Този образ беше запечатан в съзнанието ми и знаех, че няма да мога да се отърва от него.

Запрепъвах се нагоре по стълбите, влязох право в дрешника и скрих снимката в чекмеджето си за бельо, без да я поглеждам отново.

Въжетата. Порязванията и синините. Срамът. Имах чувството, че това е най-лошото. Как е могъл Ърл нарочно да посрами Рейес с такива снимки. Връзвал го е, а въжето се е впивало в плътта му и е отваряло отново заздравяващите рани. Веднага разпознах Рейес, въпреки превръзката на очите, разрошената му тъмна коса, плавните извивки на татуировките по раменете и ръцете му, плътните му устни. На снимката изглеждаше около шестнайсетгодишен, извърнал лице встрани, стиснал устни от унижение. По врата и ребрата му имаше огромни синини. Дълги, ярки порязвания, някои скорошни, някои започнали да заздравяват, се спускаха по ръцете и тялото му.

Само при мисълта за снимката ми се плачеше и точно това направих в дома на Фей. Плаках повече от час. Поговорихме. Поплаках още малко. Зачудих се какви ли са били другите снимки, които Фей беше изгорила, защото били още по-ужасни от тази. Но трябваше да помисля и за други неща, като Тереза Йост например, така че се опитах да прогоня образа от съзнанието си и да се съсредоточа върху клиента си.

Имаше още три часа до зазоряване и реших да взема душ, да облека чисти дрехи и да сложа туристически обувки. Вероятно щяха да са ми полезни. Щеше да ми отнеме около час и половина да стигна до Пекос. Ако си разчетях правилно времето, можех да пристигна по изгрев и да започна отрано издирването на Тереза.

— Наляво?

— Да.

— Сигурна ли си?

— Не, надясно.

— Сериозно ли, Куки? — попитах по телефона. Наистина се оказа по-трудно да открия имота на Йост, отколкото си мислех, дори и с помощта на Куки, която ме напътстваше от домашния си компютър чрез Гугъл Карти.

Когато излязох от апартамента си, човекът на Гарет беше там и по изключение не спеше. Наложих се да се промъкна до тауруса на Куки и да взема него, уведомих я за това, като ѝ се обадох в 5:30 да я събудя. Обясних ѝ естествено, че това е било маневра, за да се измъкна от онзи, който ме следи. Освен това ми беше свършил бензинът.

Като се замислех, можех да почакам и да ѝ се обадя чак когато стигнех в Пекос, за да я уведомя, че съм извършила углавно престъпление при изпълнение на служебните си задължения, стига да не ми беше нужна помощта ѝ, за да стигна до Пекос с цял час закъснение. Все пак беше забавно да я събудя. Пък и имах нужда да мисля за нещо различно от снимката, която се беше запечатала в съзнанието ми.

— Извинявай — измънка тя, все още неразсънена, дори и след като си взе душ. — Не надясно, наляво.

— Значи трябва да съм на мястото, но не виждам хижа. — В тази връзка, бях толкова уморена, че виждах всичко двойно, освен хижа. Примигнах силно, за да успея да фокусирам погледа си. — Всички тези дървета си приличат. Май са близнаци или четиризнаци.

— Има ли път? — попита тя.

Отбих колата към малко сечище встрани от пътя, потърках очи и се огледах.

— Да, въпреки че не е точно път. Пък и не съм много сигурна дали колата ти ще мине.

Тя ахна.

— Да не си посмяла да спускаш колата ми по планинска пътека.

— Сериозно? На предишната задният мост се държа много добре.

— Чарли Дейвидсън!

— Шегувам се. Защо да не се посмеем? — Боже, ужасно беше докачлива по отношение на колата си.

Зачудих се дали да ѝ кажа за снимката и реших да го направя на всяка цена. Ако щеше да ме преследва до края на дните ми, и на нея ѝ се полагаше. Нямах представа защо. Мизерията на духа си търси компания. Това ме подсети за Мизъри. Много ми липсваше, но сега не му беше времето да се тръшкам по този повод.

— Може би трябва да изчакаш Гарет — предложи Куки. — Къде всъщност е той, по дяволите?

— Не беше на смяна, като тръгнах. А и след като го отървах от телефона му, не знам как можем да се свържем с него.

— Ами Ейнджъл?

— Казах му да се лепне за доктора като гъсеница за маруля. Няма да се появи скоро.

— Мамка му. Трябва да намериш начин да привикваш това хлапе.

— Знам. — Свлякох се от твърдата седалка от изкуствена кожа на тауруса. Още не можех да се отърся от мъката, която ме беше обзела, щом видях Рейес вързан и с превръзка на очите. — Може би не трябваше да хвърлям телефона на Гарет в оня вир.

— Мислиш ли?

Въздъгнах. Нищо не можех да направя.

— Добре, тръгвам натам. Ще се обадя, ако си счупя някой крак или ме изяде мечка.

— Прави се на скала.

— Сега ли?

— Не, ако започне да те яде мечка.

Замислих се, преди да отговоря.

— Има ли скали, които крещят и реват, защото най-вероятно това ще правя, ако някоя мечка загризе ръката ми.

— Толкова ли е трудно да лежиш мирно, докато те изяде жива?

— Май да.

Запрепях се нагоре по пътеката и стигнах до хижа, облицована с дялан камък, в който беше издълбано името Йост. Пробвах вратата, но беше заключена и съвсем случайно счупих един прозорец. Нямах време, а и не си падах по разбиването на врати. Беше заложен животът на жена. Доктор Йост можеше да ми прати сметката.

След като не открих нищо необичайно в къщата, обиколих около нея в търсене на мазе или някакво подземие, а момиченцето с кухненския нож ме следваше. Доста беше любопитна. Обърнах се към нея и коленичих, като се надявах да не ме намушка случайно в окото.

— Сряда... какво ще кажеш да те наричам Сряда? — След като не получих отговор, попитах: — Виждаш ли някакво подземие? — Ръцете ѝ висяха сковано до тялото, а едната стискаше ножа, като че ли животът ѝ зависеше от това. Гледаше през мен, пепелявото ѝ лице изглеждаше уплашено. Реших да установя физически контакт, но в момента, в който докоснах рамото ѝ, тя изчезна. Естествено. Появи се на капака на едно близкостоящо АТВ, напрегната и втрещена в нищото.

Продължих да търся и в този момент телефонът ми звънна. Беше Нейтън Йост.

— Здравейте, госпожица Дейвидсън ли е? — попита той, когато вдигнах.

— Чарли е.

АТВ-то беше доста очукано, но повечето бяха такива.

Това беше практично АТВ с електрическа лебедка и въже в задната част.

— Обажда се Нейтън Йост. Чудех се дали сте имали време да се запознаете със случая на жена ми.

Лебедката изглеждаше относително нова, но онази част, към която беше прикачена за АТВ-то, беше счупена, сякаш докторът я беше използвал за нещо доста тежко. Освен ако не се занимаваше с изкореняване на дървета, не можех да си представя за какво му беше лебедка. Е, не бях мъж все пак. Използването на лебедки си беше мъжка работа. Също като задирянето на жени.

— В момента се занимавам с него, докторе. — Отново огледах района.

— Значи ще поемете случая? — попита той, като се стараеше да звучи ентузиазирани.

— Със сигурност.

Нямаше друго необичайно в имота. Хижата беше невзрачна и при все че имаше електричество и течаща вода, хранех по-високи очаквания за собственост на лекар-милиардер. Вътре имаше всякаква къмпингарска екипировка, фенери, спални чували, пособия за катерене, въжета. Нищо необичайно.

— Благодаря — каза той с пресилено облекчение в гласа, — много ви благодаря.

— Правя го на драго сърце. Ще ви се обадя в мига, в който науча нещо.

— Отново ви благодаря.

След като затворих, крачих наоколо в продължение на цял час и накрая реших, че пътуването е било пълна загуба на време. Последната ми чаша кафе изчерпваше ефекта си, докато се препъвах обратно към тауруса. Погледнах от разстояние и отново видях Сряда, този път с гръб към мен, загледана встрани от планината. Ако имах малко късмет, тя щеше да остане там.

Изрових телефона от джоба си и се обадих на Куки.

— Извади ли късмет?

— Брой ли се, ако е лош?

— Мамка му. Наистина се надявах да сме се натъкнали на нещо.

— Мечка! — изкрещях, когато видях истинска, жива мечка да стъпва тежко между дърветата.

— О, боже! Спри, падни и се превърти!

— Какво? — попитах, без да откъсвам поглед от нея. Никога не бях виждала мечки извън зоопарка. Внезапно се почувствах сладка и солена. Дори леко хрупкава.

— Просто го направи! — извика тя.

— Спри, падни и се превърти? Това ли предлагаш при нападение от мечка? — изшептах аз, отключих тауруса и се качих в него.

— Не, чакай, това е при пожар, нали?

Когато понечих да затворя вратата, преди мечката да се е обърнала с намерението да закуси с части от мен, го почувствах. Сърцебиене, прилошаване. По-силен страх. Изнизах се безшумно от колата.

— Чакай, Куки, усещам нещо.

— Хвана ли те? — попита тя, като почти крещеше от паника. Определено трябва да излизаме по-често сред природата.

— Не, скъпа, почакай момент. — Приблжих се към дърветата и се огледах за Тереза, като не свалях поглед от мечката.

— Какво? Тя ли е? — попита Куки.

— Не знам. Усетих уплашен пулс.

— Викай! — изкрещя тя и ми изкара ума.

Дръпнах телефона от ухото си, а после отново го сложих там.

— Майчице, Куки.

— Извинявай, развълнувах се. Викни, може тя да те чуе.

— А няма ли и мечката да ме чуе?

— Да, но тя не знае английски.

— Права си. Ще пробвам — съгласих се и тръгнах назад към колата. — Ще ти звънна, ако открия нещо.

— Чакай, аз пътувам.

— Какво? — попитах напълно сразена. — Пътуваш насам?

— Да.

— С какво? С космическа совалка?

— Откраднах резервните ключове от хладилника ти.

— А случайно да забеляза мигащата в червено лампичка?

— Заредих с бензин, преди да тръгна.

Точка за нея.

— Освен това се отърва от Гарет, нали? Благодарение на теб той няма телефон. Не искам да си отново сама в опасност. Все така ти се случва. Въпреки че това с мечката е нещо ново.

— Не е вярно. Едва не ме уби мечка, когато бях на дванайсет. Казваше се чичо Боб. Имаше гнездо на оси. Той изпадна в паника. А и ти беше с мен последния път, когато фалшивият агент от ФБР ни преследваше с оръжие по улицата. Едва не ни убиха тогава. И двете. Заедно.

— О, вярно. Така и не разбрах защо стреляше по сградата от срещната страна на улицата.

— Беше лош стрелец — обясних, като държах хоризонта под око и следях дали не се задава гигантска топка от козина. Щеше да е типично за мен да загина от нападение на мечка.

— Добре, че не можеше да стреля. Но и ти не можеш. Мислила ли си да вземаш уроци?

— Да знаеш, мислила съм — отвърнах, като ровех из багажника на Куки. — Ама се чудя дали по грънчарство и за плетене на кошници. Не ми казвай, че нямаш фенер.

— Нямам фенер.

— Аптечка?

— Не. Просто ме почакай — каза тя. — Ще съм там за нула време, а в Мизъри има всичко. Тя е като магазин за спортни стоки.

— Не искам да изгубя Тереза. Не може да е далече. Не усещам чувствата на хората на големи разстояния. Звънни ми, като стигнеш тук.

— Добре. Ако някой те нападне и се опита да те убие, включително и мечката, кажи им да ме чакат.

— Дадено. — Затворих телефона и багажника и все пак извиках: — Тереза!

Нищо. Тръгнах обратно по пътеката и често спирах, за да я викам. Честно казано, не крещях толкова силно, колкото бих могла. Близостта на мечката ме психираше.

Срядя продължаваше да се взира встрани от планината, тази посока не беше по-лоша от която и да е друга. Тогава го усетих отново. Лек страх, носеше се около мен като водна струйка.

— Тереза! — Този път извиках от сърце. Връхлетя ме. Силно. Пристъп от страх и надежда, смесени в едно.

Обадих се на Куки, докато тичах към усещането.

— Мисля, че е тя — казах, останала без дъх от възмущение.

— О, боже, Чарли, тя добре ли е?

— Нямам представа. Още не съм я открила, но усещам някой. Обади се на чичо Боб и на агент Карсън и ги прати тук спешно. Ти беше права. Хижата е в горната част на пътеката. Тръгвам към хълмист район на изток от нея да огледам.

— Добре, ясно. Ще повикам кавалерията, ти само я намери.

Затворих телефона и извиках името на Тереза отново.

Пристъпът на страх, който чувствах, бързо се изпари и беше напълно изместен от нарастваща надежда, подежда ми като хладен полъх. В този момент си спомних, че нямам никакви принадлежности за оцеляване. Можех само да се надявам, че няма да ми потрябват.

Минах тичешком покрай Сряда и попитах:

— Не можа ли да кажеш нещо?

Тя не ми отговори, но видях какво гледа. Мина. Истинска затворена стара мина. Нямах представа, че в този район има мини. И естествено, нямах фенер. Изуми ме предвидливостта ми тази сутрин, когато тръгнах от апартамента със съзнанието, че ще претърсвам планината.

Не исках да губя време, така че пратих съобщение на Куки с координатите на входа на мината, преди да се спусна натам покрай дърветата. Вътре беше страшно тъмно, затова отворих телефона си. Светлината беше колкото едва да видя неравния под. Мушнах се вътре, като се изкатерих по отчасти закования отвор. Отворът беше малък за мина. Мислех че са по-големи. Когато се озовах вътре, старите греди покрай стените и останките от подпорно скеле ме отведоха навътре в тесния тунел. Мястото беше подходящо да изоставиш тяло. Той това ли беше направил? Опитал се е да я убие, помислил, че е мъртва и е оставил тялото ѝ тук? Естествено, че не. Той беше лекар. Би разбрал дали е мъртва.

Ходих по релсите около пет минути, докато те не свършиха внезапно. Тунелът стигаше до задънен край, купчина камъни и прахоляк препречваха пътя и сърцето ми спря. Обиколих в търсене на друг отвор. Нищо. Бях сгрещила. Тереза не беше тук. Тогава осъзнах, че срутването е било скоро, пръстта и камъните не бяха слегнали.

— Тереза — подвикнах и отгоре се посипа прахоляк. Това място не беше по стабилно от цирков артист, ходещ по въже. Но пак я усетих. Този път по-близо. Покатерих се по наклона, като се препъвах и дерях ръцете и коленете си.

Най-отгоре имаше малък отвор. Опитах се да погледна през него, но не успях.

— Тереза, усещам те — изрекох толкова силно, колкото ми стигаше куража, — ще доведе помощ.

Страхът ѝ отново се появи и разбрах, че не иска да я оставям сама.

— Няма да те оставя, миличка, не се тревожи. — Пробвах телефона си, но бяхме твърде дълбоко и нямаше сигнал. Погледнах отново към отвора и казах: — Къде е брат ти Лутър, когато имаме нужда от него. Той е голям мъж.

Чух немощен смях. Тя беше толкова близо, да му се не види, почти можех да я докосна. Точно там, до отвора, сякаш се бе изкатерила отвътре и се опитваше да се измъкне.

— Ранена ли си? — попитах, но в отговор чух само стон. — Ще приема това за „да“.

Куки със сигурност щеше да доведе кавалерията скоро. Искях да ѝ се обадя, да ѝ кажа да вземе фенера от Мизъри, като пристигне, но не ми се щеше да оставям Тереза. Тъй като не можех да направя нищо друго, реших да преместя малко камъни и да се опитам да се изкатери до нея. Много внимателно започнах да вземам камъни от най-горе и да ги слагам леко встрани. Няколко пъти се подхлъзвах надолу и издрах дланите си и краката си на остриите скали дори и през джинсите. Всеки път затаяхах дъх и се надявах, че няма всичко да се срути.

След петнайсетина минути бях разчистила достатъчно голям отвор, за да мога да промуша ръката си през него. Опипах на сляпо и докоснах косата ѝ. После една ръка стисна моята.

— Името ми е Шарлот — продумах и по тялото ми се разля облекчение. — Казах ли го вече?

Тя простена, а на мен ми се струваше, че лежа на ръбестия наклон от часове и държа ръката ѝ, докато чаках да дойде помощ. Шептях окуражителни думи, разправих на Тереза за срещата си с брат ѝ. Тя се засмя леко, когато ѝ казах, че съм го нарекла кретен.

А след като приключихме с любезностите, зададох въпроса за милион долара.

— Тереза, знаеш ли как се случи това?

Чувството, което я прониза, беше коренно различно от това, което очаквах. Накара ме да се усъмня във всичко, което бях научила, във всичко, което знаех за доктора. Чувството, което се излъчваше от нея, бе толкова мощно, че дъхът ми спря, но не беше страх или тревога, а вина. Скръб, съжаление и вина. Почаках малко, мислех за чувствата ѝ и тогава чух едва доловими думи:

— Не, не знам какво е станало.

Беше погълната от срам, а аз бях шокирана. Не знаех какво да кажа. Ако тълкувах нещата правилно, тя беше отговорна. Някак беше станало по нейна вина. Но не можеше да е така. Нямаше начин да си е причинила това. Защо би го направила?

Бях усетила много ясно вина и в съпруга ѝ. Толкова силно се излъчваше от него.

Не я питах нищо повече, оставих я да почива, докато навържа отново веригата в съзнанието си. Да не би да беше нескопосан опит за самоубийство? Какво би спечелила, ако се самоубие по този начин? Защо просто не изпие шишенце лекарства? Съпругът ѝ беше доктор, за бога. А дори да бе нагласила нещата, как се предизвиква срутване? Може би се чувстваше виновна, защото неволно го е причинила. Но вината ѝ беше за нещо повече. Срамът ѝ беше много голям.

— Чарли?

Концентрирах се и видях Куки да се препъва в релсите, като осветяваше пътя си с телефона. Очевидно не се беше възползвала от отдела за спортни стоки на Мизъри.

— Тук съм. Имало е срутване.

Тя спря и вдигна поглед.

— Боже, тя отдолу ли е?

— Мисля, че е отгоре, но е ранена. Свърза ли се с чичо Боб?

— Да, също и с агент Карсън. — Тя се облегна на съседната стена, дишаше тежко след пътя.

— Какво си сложила, по дяволите? — попитах, като видях гетите около глезените ѝ.

— Не се занимавай с мен. Как се е случило?

— Още не съм сигурна.

— Мината просто се е срутила?

— С Тереза вътре. — Очаквах емоционален отговор от Тереза, но не последва нищо и осъзнах, че ръката ѝ е отпусната. — Май изгуби съзнание. Трябва да ѝ донесем вода, а на мен ми трябва фенер.

Очите ми бяха свикнали с тъмнината, така че видях на какво се беше облегнала Куки. На разхлабена носеща греда.

— Куки, май не бива да правиш това — казах и в този момент гредата се плъзна и светът около нас се срути.

ГЛАВА 22

„Настане ли пълен ад, отдай го на зли духове.“

Надпис на тениска

От тавана започнаха да се сипят камъни и прахоляк и тътенът се отрази във вдлъбнатите стени. Инстинктивно покрих главата си с ръце и гледах срутването изпод лакътя си. Изненадах се от количеството земна маса, което се изсипа, сякаш се беше носило във вакуум през цялото време, докато съдбата не беше решила да включи и гравитацията. Стомахът ми се сви при тази гледка и в един миг времето застина, сякаш креташе едва-едва като костенурка, движеща се срещу мощен ураган.

Във въздуха висяха камъни и отломки и почти блестяха в тъмната пещера. Протегнах ръце през прахоляка, който се сипеше, и той се процеди през пръстите ми.

Можех да претичам под срутващата се земна маса и отломки без драскотина. Можех да отида за помощ. Вместо това примигнах и поех риска да се огледам наоколо. Куки се беше вцепенила озадачена, над главата ѝ висеше огромен скален къс, и приближаваше тялото ѝ, тяло, което щеше да се строши като къщичка от кибритени клечки под тежестта му. Щеше да я смаже.

Изтичах, хвърлих се с цялата си тежест към нея и я избутах на земята, когато времето върна нормалния си ход със страховит грохот. Успях да я отместя изпод най-голямата скала, преди да се разнесе експлозия, но не можах да отскоча докрай от пътя на каменния блок и той се спусна надолу, плъзна се по тила ми и с огромната си тежест издра гръбнака ми. Гърбът ми пламна, стиснах зъби, приготвих се за силната болка и прикрих главата на Куки с ръце. Тътенът продължи още няколко секунди, а после настана тишина. Спря тъй мигновено, както и започна. Когато талазите от прах и мръсотия намаляха и се

уталожиха, Куки нададе най-кошмарния вик, който съм чувала. Чак костите ми изкъртяха, а най-вероятно и неустойчивият таван.

— Ама моля ти се — промълвих съвсем тихо и се опитах да пропъльзя до нея. — Ще крещиш ли сега?

Тя спря, огледа се тревожно, като надзърташе през мръсотията по очите си.

— Ранена ли си? — попитах и не спирах да плюя боклуци.

— Не, не. О, боже, а ти?

Замислих се.

— Май не. Нищо сериозно. — Гърбът ми пареше, но можех да се движа. Това беше добър знак. — Дано не ти се крещи повече. Все пак сме в доста неустойчива пещера.

— Извинявай.

В този момент се сетих за Тереза и започнах да се катеря по новите отломки към отвора. Още я усещах.

— Тереза, добре ли си? — Не получих отговор и се обърнах към Куки. — Можеш ли да ми донесеш фенер, вода и одеяло от Мизъри?

— Естествено — каза тя и бавно се изправи.

— Сигурна ли си, че не си ранена?

— Не, аз само... — Тя ме гледа известно време. — Ти ми спаси живота.

— Не съм. Честно. — Моментът не беше подходящ.

— Не го бях виждала преди.

— Как животът ти минава като на лента пред теб? Разочарова ли те? Защото, когато на мен ми се случва...

— Не, теб. Как се движеше. Баща ти говореше за това, но... никога не го бях виждала.

Тя беше замаяна и объркана.

— Хайде, успокой вече топката, миличка. Фенер?

— Да, фенер, ясно.

Тя се запрепъва към мен, а аз едва не се изкикотих. Поне не много силно. Посочих в обратната посока. Тя отвори телефона си и тръгна по релсите, като подмина един мъртъв миньор. Дъхът ми спря, щом го видях. Той първо гледаше Куки, а после погледна мен. Заради лампата на каската му лицето му беше в сянка, но по мои сметки беше умрял около 1930 година.

Той потупа каската си. Досега не бях виждала мъртъв миньор. Миньонче — да. Миньор — не. Дрипавите му дрехи бяха покрити с мръсотия. Предвид района, явно бяха добивали мед, а може би дори сребро.

Той тръгна към мен, спря до краката ми и се опита да надникне зад мен, за да види какво гледам. Мъртвите бяха доста любопитни.

— Казвам се Чарли — представих му се. Той ме погледна отново и тъй като вече беше по-близо, успях да различа лицето му. Изглеждаше малко под четирийсетгодишен, но миньорският живот не беше лек, така че не беше лесно да се прецени. Имаше мрежа от бръчици около очите, в които мръсотията не бе успяла да проникне.

— Харди. — Той стисна устни. — Тя прекара известно време тук — каза със силен глас. Посочи към камарата с брадичка.

Кимнах.

— Изчезнала е преди няколко дни. Знаеш ли дали е ранена? Сигурна съм, че е обезводнена.

— Ще проверя. — Мина през купчината пръст, върху която лежах, и май възнамеряваше да мине през мен, но се отказа.

Мъртвите можеха да преминат през мен от другата страна. В друг случай дори и на тях им идвах малко в повече. Удари коляното си в гръдния ми кош и ме погледна изненадан.

— Съжалявам — казах, — ще трябва да заобиколиш.

Той ме огледа добре, после попита:

— Какво си ти?

— Нещо като жътвар на души. В добрия смисъл.

— Както кажеш, госпожо. — Той чукна с два пръста каската си и ме заобиколи. Няколко секунди по-късно се върна да докладва. — Изглежда си е счупила крака. Опитала се е да направи шини, но май не е добре.

— Мамка му. Бих се изненадала, ако не е получила гангрена. — Огледах се за нещо, което би ми помогнало в неуспешния ми спасителен опит. Неговата лампа ми беше от полза, но наоколо имаше само мръсотия. И камъни. — Мислиш ли, че мога да направя отвор? — попитах го. — Трябва да я измъкна оттам. Не зная колко дълго ще издържи таванът.

— Тогавя мисля, че е по-добре да опиташ, госпожо. — Той огледа пещерата. — Пробвай да си помогнеш с тази греда.

— Може да причиня още повече разрушения.

— Има го този риск.

Започнах да копая отново.

— Как изглеждат нещата от другата страна?

— Таванът е здрав. — Той изчезна и пак се появи. — Гредите от онази страна са солидни.

Тереза беше много слаба. Вече едва я усещах. Когато преди два дни Ракетата се беше появил в Мизъри, ми беше казал да бързам и аз бързах. Гребях и копах, докато не направих достатъчно голям отвор, че да мина през него. С телефона в ръка пропълзах по корем върху острите скали. От тавана не спираше да се сипе прахоляк, така че косата ми приличаше на огромна мръсна топка.

В този момент Гарет щеше да ми е от полза. Не трябваше да се отървавам от него. Нито да хвърлям телефона му в гъола.

Когато стигнах върха на отломките, се протегнах надолу за ръката на Тереза. Тя простена и се опита да стисне моята в отговор.

— Здравей, миличка. Идва помощ, но трябва да те измъкна оттук, ако е възможно.

Тя хвърли бърз поглед към светлината от телефона ми и това ми позволи да видя зениците ѝ. Те се стесниха идеално. Приличаше на брат си и сестра си, с тъмна коса и изумително сини очи. Беше слаба и бледа, но това можеше да се дължи колкото на обстоятелствата, толкова и на наследственост.

Минах през дупката и застанах над нея, за да се обърна. Спуснах се по наклона, Харди се появи зад мен и насочи лампата си към раница, която очевидно беше пълна със запаси, вода, набор за първа помощ, а също и каска за пещери и разни принадлежности за катерене. Тя беше шинирала крака си с алуминиева рамка от раницата и въже. Умница. Явно бе правила някакво проучване, когато таванът беше поддал.

Вече наистина бях объркана. Доктор Йост беше виновен, усетих го, но за какво? Саботирал бе мината? Дори и да го бе направил, за какво беше виновна Тереза?

— Повръщала ли си, Тереза?

Тя поклати глава.

— Нямам сътресение — каза тя с дрезгав шепот. Почти не можеше да повдигне главата си. — Само счупен крак.

Пипнах кожата ѝ. Топла, но не прекалено. Надявах се притокът на кръв да не е прекъснат и да няма гангрена.

— Не знам колко още ще издържи таванът. Мислиш ли, че ще успееш да се преместиш, ако ти помогна?

Тя кимна.

— Идва още помощ. Можем да почакаме.

— Не. Просто не можех да мина през отвора сама. Не беше достатъчно голям. Как ме откри? Съпругът ми ли ти каза къде да търсиш? — Явно дори мисълта, че ще бъде спасена, ѝ даваше сили. Усещах как адреналинът във вените ѝ усилва пулса ѝ.

— Чух те — казах и претърсих раницата ѝ. — Имаш още едно шише вода — допълних и се изкатерих обратно при нея.

— Пестях я.

— За официален случай? — попитах и отворих капачката. — Можех да я раздрусам и да те изпръскам, за да е по-тържествено.

На лицето ѝ се появи лека усмивка, когато отпи и ми върна шишето.

— Съпругът ти знаеше ли, че си тук?

Тя се опита да свие рамене, но се предаде.

— Проучвам този район постоянно, но не му казах, че пак проверявам мината. Идвам тук доста често.

— Значи не е бил тук с теб?

Тя ме погледна набързо в опит да разбере накъде бия, после поклати глава.

— Не. Тръгнах рано в събота сутринта, преди той да е станал.

Тогава някой бе направил нещо да саботира мината, преди да дойде Тереза или след като вече бе влязла вътре. Но какво? Гредите не бяха срязани. Буквално изглеждаха сякаш някак са се плъзнали и отклонили.

Харди коленичи до мен с мрачно изражение, защото знаеше добре какво се опитвам да разбера.

— Тя го направи — каза той и поклати глава.

Слисана, повдигнах въпросително вежди.

Той кимна.

— Сама разхлаби гредите. — Погледът му се рееше към стените. — Занимава се с това от известно време.

Сърцето ми подскочи.

— Защо? — прошепнах.

Той сви рамене и каза:

— Не съм сигурен, госпожо. Но мисля, че не планираше да е тук по време на срутването.

Поех дълбоко дъх и с усилие изтиках въпросите от съзнанието си.

— Готова ли си, миличка? — попитах Тереза.

— Мисля, че да.

— Ще го направим бавно. — Безкрайно внимателно преметнах едната ѝ ръка през врата си и я приближих към наклона. Миньорът правеше същото за мен, преместваше ме сантиметър по сантиметър. След около две минути се бяхме придвижили само на два метра. — Добре, не чак толкова бавно.

Тя се засмя леко и бързо притисна с ръка едната си страна.

— Счупени ли са? — попитах и кимнах към ребрата ѝ.

— Не, мисля, че са само натъртени.

С още малко усилия успяхме да я докараме до отвора и да я измъкнем през него. Тереза плати висока цена. Тя охкаше през зъби като се плъзна от другата страна. Е, не онази друга страна. Острите камъни я издраха и ожулиха.

— Приятелката ти се връща — събщи Харди.

Без колебание се провикнах през отвора.

— Куки, стой там!

— Какво? Не. Ами нужните неща?

— Почти извадих Тереза през отвора, но таванът се разпада дори само от говора ни. — Надникнах и видях светлината от фенера по пода. — Куки, какво правиш?

— Каквото трябва — отвърна ми задъхано. — Не съм вървяла толкова време за нищо.

Тя остави фенера до отвора и се протегна да помогне на Тереза. На няколко метра от нас се изсипа нова доза прахоляк и тя ме погледна с разширени очи.

— Побързай.

В момента, в който прехвърлих Тереза, се втурнах обратно за каската, покатерих се върху купчината отломки с помощта на Харди и се изтласках надолу да помогна на Куки. Двете подкрепяхме Тереза да

върви пред нас. Тя се вкопчи в мен и простена през зъби заради усиливащата се болка. Дори се уплаших, че ще припадне.

— Идва помощ — каза Куки, докато слагах каската на Тереза и обвих ръце около нея.

Тереза се сви, когато я връхлетя следващият пристъп на болка. Изплака, когато с Куки я поведохме напред.

— Много съжалявам, Тереза — промълвих.

Тя поклати глава, твърдо решена да се справи. Адреналинът премина през тялото ѝ и тя закуцука, а ние я теглехме. Нов водопад от мръсотия се изсипа върху главите ни и почти свали каската от главата на Тереза. Оправих я и продължихме напред.

И тогава ахнах крайно неуместно, когато ме осени.

— Олдрич Мийс! — извиках.

Разбрах колко съм сбъркала, когато таванът започна да се руши около нас.

ГЛАВА 23

„Тогава ми се стори добра идея.“

Надпис на тениска

— Трябваше ли да го изкрещиш? — попита Куки и не спираше да ме ругае през цялото време, докато излизахме от мината. — Колкото ти държат дробовете?

Всички бяхме покрити от глава до пети с прахоляк и някакви корени.

— Моментът не е много подходящ, Куки — процедих през зъби, докато се опитвах да изведа Тереза през входа на мината.

— Аз съм дотук — обяви Харди. Опитах се да се възпротивя, но той потупа каската си, каза тихичко „Госпожо“ и изчезна.

В този момент дотича чичо Боб и ме обзе прилив на облекчение. Шокираното му изражение показваше, че или не е вярвал достатъчно в мен и е изненадан, че съм открила Тереза, или изглеждах по-зле, отколкото предполагах.

Агент Карсън също беше там. Въпреки че не я бях виждала, веднага я познах. Външността и гласът ѝ си пасваха идеално. Тъмна къса коса, масивно телосложение, интелигентен поглед. Тя забърза напред и заедно с чичо Боб поеа Тереза от ръцете ни. Преди да са направили и две крачки, Лутър Дийн също се втурна да поеме тежестта от агент Карсън.

— Лутър — промълви Тереза, изненадана от присъствието му.

Чаровна усмивка огря лицето му.

— Не се обаждаш. Не пишеш.

Въпреки всичко тя успя леко да се засмее.

Карсън се обърна към мен и се опита да вдигне ръката ми, за да се здрависаме, но мускулите ми съвсем бяха изтръпнали. Макар от време на време да подскачаха в тикове. Един полицаи помогна на Куки да излезе, а агент Карсън подхвана ръката ми внимателно, без да ме

стиска. Във въздуха още се стелеше прахоляк след последното срутване.

— Не мога да повярвам, че успя — каза тя и поклати глава, а дневната светлина ни обгърна като покривало.

— Често го чувам.

Косата ми така се беше втвърдила от мръсотия и камъчета, че чак ме болеше. А и ме беше ударил скален къс с размерите на Лонг Айлънд.

— Оставих фенера вътре — каза Куки през рамо, спомнила си внезапно.

— Тогава по-добре се върни да го вземеш. Може би няма да мога да си купя друг от първия срещнат магазин на път за Албукърки.

Тя изсумтя като коментар на това ми предположение. Нямах търпение да ѝ кажа за Харди. Трябваше да се върна някой ден, за да го опозная по-добре. От шахтата се чу ново срутване и към отвора се понесе облак прах — а може би не.

Спасителите се блъскаха, докато се катереха по пътеката, носеха алуминиева носилка, медицински чанти за първа помощ и фенер, за който бях сигурна, че мога да се спазаря с тях. Бяха трима. Високи, с хубав тен и добри фигури.

— Кой ги повика? — попитах Карсън.

— Чичо ти ги доведе.

— Браво на него.

Спряхме за момент да се полюбуваме на гледката.

— Да, браво — съгласи се тя. — Между другото, така и не получих копие от съобщението, което първата госпожа Йост е оставила на телефонния секретар на доктора преди мистериозната си смърт на Каймановите острови. Явно разследващият не го е чул лично. Повярвал е на Йост, защото смъртта не е изглеждала подозрителна.

— Странно — казах. Още не можех да откъсна поглед от сексапилните спасители. — Мисля, че този път не е планирал да убие жена си. В някакъв момент на съжителството им тя се е ориентирала. Май се е опитвал да убие друг.

— Може ли да попитам кого?

— Ще ми дадеш ли половин час, за да потвърдя подозренията си?

Тя се обърна към мен.

— Какво ще кажеш за трийсет минути?

Усмихнах ѝ се широко.

— Съгласна съм.

Лутър подкрепяше внимателно сестра си Тереза, докато я слагаха на носилката, а другата му сестра, Моника, дотича по пътеката. Сърцето ми се сви, като я видях. Искаше ми се да отида при нея и да ѝ кажа какво става, но тя беше твърде заета.

— Тереза! — извика тя, по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Боже мой. — Тя изтича до тях, прегърна бързо брат си, после хвана ръката на сестра си, а спасителите включиха Тереза на системи. Чувствата, които се излъчваха от Моника, ми подеждяха като студена вода, чиста и свежа.

Лутър тръгна изумен към мен. Този ден бе истински празник за егото ми.

— Ти успя — каза той.

Аз се ухилих, а агент Карсън кимна и се отдалечи.

— И аз така чух.

Той поклати глава.

— Задължен съм ти.

— Ще ти пратя сметката — обещах.

Той се засмя шумно, беше твърде щастлив, за да се тревожи за друго, освен за сестра си. Вдигнах палци към Куки.

— Можем да ядем до насита този месец.

— Да! — възкликна тя, докато чичо Боб ѝ помагаше да се качи на един голям камък. — Хвърлила съм око на една нисковъглеродна диета, която ще ти хареса.

— Казах, че ще имаме храна. Не съм споменавала здравословна храна.

Чичо Боб дойде при мен.

— Е?

— Е, какво?

— Йост ли го е направил?

— Не пряко. — Може Йост да не беше саботирал мината с АТВ-то и лебедката, но беше докарал Тереза до толкова голямо отчаяние, че не бях сигурна дали го е осъзнавала. Отведох чичо Боб настрана към дърветата, всички наоколо бяха заети. Съвсем тихичко му казах: — Не бива да изключваш никоя вероятност.

— Винаги вземам предвид всяка вероятност — каза той малко обидено. — Двайсет и четири часа, седем дни в седмицата. — Когато го стрелнах с неприкрито съмнение, той избърбори: — Добре де, поне двайсет и четири часа, шест дни в седмицата. Какво става?

Наведох се леко към него.

— Мисля, че Нейтън Йост има сериозна стратегия. Опитва се да контролира Тереза чрез контрол върху средата ѝ. — Сложих ръката си върху тази на Чибо и се надявах да ми се довери. — Мисля, че се опитва да убие сестрата на Тереза, Моника.

Чичо Боб се намръщи, погледна назад към хората, после отново към мен.

— Може да се окаже трудно доказуемо.

Изпуснах дъха, който бях сдържала, и едва не се метнах на врата му. Демонстрирането на чувства го караше да се чувства неудобно, точно за това се възползвах толкова често. Исках да е на моя страна в тази ситуация.

— Имам план, но трябва да действаме бързо — казах, а в този момент доктор Нейтън Йост се катереше по пътеката, още облечен в престилка.

Ейнджъл беше зад него, погледна ме, поздрави ме и изчезна, очевидно приключил работата си. Не го винях. Все пак беше тийнейджър. Стоенето на едно място беше равносилно на мъчение.

Погледнах Йост. Тренираното изражение на лицето му показваше облекчение, но сърцето му не излъчваше радост, дори не и разочарованието, което можеше да се очаква, ако той бе причинил срутването. Не беше също и гняв, яд или страх. Беше... абсолютно нищо. Не усещах никакво чувство. Поне докато той не срещна погледите на Лутър и Моника. Тогава чувствата му се надигнаха. Със сигурност бяха породени от възможно най-силния гняв. Веднага ми стана ясно как ги възприемаше той. Като врагове. Пречка. Препятствие, през което трябваше да премине.

Но ако подозренията ми се потвърдяха и Тереза беше направила всичко това, за да го напусне, тя беше в смъртна опасност. Това, което беше казал на Йоланда Поуп преди толкова години в колежа, изплува в прашасалия ми мозък. *Нужно е само едно убождане.*

— Тя още не е в безопасност — предупредих чичо Боб. — Остави някого при нея.

— Разбира се. — Той изгледа доктора с онзи строг поглед, който добре познавах и обичах. Стига да не бе насочен към мен.

— О, ще трябва да вземеш някои неща и ароматизирана газирана вода и да ми ги донесеш в болницата.

Той се обърна към мен.

— Ще я караш здравословно, а?

Изсумтях.

— Не точно. Когато всичко приключи, смятам да се отдам на изкушението „Маргарита“.

Отне ми повече от час да се върна в Албукърки, малко над половин час да взема душ и да се преоблека, и още четирийсет и пет минути, докато чичо Боб ми донесе заповедта за претърсване на дома на Йост. Трябваше да се обадя на агент Карсън и да ѝ съобщя лошата новина. Отне ми малко повече време, докато открия начин да докажа вината на доктора от трийсетте минути, за които се бяхме договорили, но като се имаше предвид времето за път и постулатът, че чистотата е на крачка от божественото, тя каза, че всичко е наред. Това си беше облекчение.

Нямаше да оперират крака на Тереза Йост. Вече я бяха настанили в самостоятелна стая, когато внезапно се оказа, че трябва да ѝ правят още изследвания, благодарение на чичо Боб и хитрия му подход към жените. А именно към една медицинска сестра, която го гледаше като сладкиш, потопен в шоколад.

Двама полицаи, преоблечени като санитарии, бяха закарали Тереза в родилна зала, пълна с интересно оборудване. Почувствах се почти толкова зле, колкото онзи път, когато ми се наложи да седна на електрически стол. Само за майтап. Когато мъжете излязоха, аз влязох, кимнах и затворих вратата. Осветлението беше намалено и Тереза почти беше заспала на носилката. Беше облечена в светлосиня болнична нощница, а кракът ѝ беше подпрян на възглавници и имаше временна шина, докато оттокът спаднеше достатъчно, за да го гипсират.

— Тереза? — продумах и се приближих към нея.

Тя отвори очи и повдигна вежди.

— Аз съм Шарлот Дейвидсън. Може би ме помниш от мината.

В погледа ѝ си пролича разпознаване.

— Да. Ти ме откри.

Кимнах и се приближих.

— Не знам какво си спомняш. Аз съм частен детектив. Лутър и Моника ме наеха. Донякъде.

Тя се усмихна сънено при споменаването на имената им.

Трябваше да действам бързо. Йост щеше да се сети, че няма причина Тереза да е в родилното, освен ако тя не пазеше някоя голяма тайна от него. За щастие той имаше визитация.

— Нямаме много време, Тереза, така че ще обобщя това, което знам за случилото се и предположенията си, пък да видим какво ще стане. Съгласна ли си?

Устата ѝ потрепери притеснено, но тя кимна.

— Първо, знам че ти си саботирала мината. — Тя се извърна без да спори и аз продължих: — Използвала си АТВ-то и лебедката, за да разхлабиш гредите на шахтата. Но мисля, че не си планирала да си вътре по време на срутването.

— Забравих да оставя мобилния си телефон — промълви неомощно тя и от нея лъхна чувство на срам. — Върнах се да го оставя при вещите си, за да си мислят, че съм още вътре.

— И тогава стана срутването?

Тя кимна с неохота и потвърди думите на миньора.

— Мината е толкова дълбока, че накрая щяха да спрат да търсят.

— Но преди да направиш всичко това, си сключила застраховка живот на свое име в полза на сестра си, за да може да се лекува.

Тя ме погледна изумена.

— По някакъв начин — продължих — си разбрала за първата съпруга на Нейтън. Открила си, че я е убил, когато се е опитала да го напусне.

Изражението ѝ не трепна.

— Той те задушаваше. Опитваше се да контролира целия ти живот.

По лицето ѝ пробяга неудобство.

— И си се чудила как е могло да се случи. Как е стигнал толкова далеч.

— Да — прошепна тя, срамът си личеше по сбърчената ѝ брадичка.

— Тереза, съпругът ти се справя много добре. Той е опитен и в двете сфери, на физическото и психическото състояние. Знаел е какво прави. Знаел е как да те контролира. Знаел е, че не би казала на Лутър какво става, защото те е страх от последствията.

Лека въздишка потвърди всичко, което бях казала.

— Защо брат ти да плаща заради грешките ти, нали? Той би наранил Нейтън. Би могъл дори да го убие и да плаща за това до края на живота си.

Кимването ѝ беше толкова леко, че едва го забелязах.

— Така че ти си сключила застраховката, планирала си бягството си и си се опитала да изчезнеш. Но ти никога не би напуснала брат си и сестра си напълно. Би им дала знак, че си добре по някакъв начин и Нейтън би разбрал, миличка. Би те последвал. В крайна сметка Лутър би го убил, щом разбере причината да го напуснеш. Във всеки случай нещата биха свършили зле.

Тя сви устни и стисна силно очи, за да се опита да спре напиралите сълзи.

— Постъпила си много смело, Тереза. Възхищавам ти се повече, отколкото можеш да предположиш.

— Държах се като глупачка.

— Не — сложих ръце върху нейните, — постъпката ти е самоотвержена.

Тя покри устата си с чаршафа и рида цяла минута, а тъгата, която се излъчваше от нея, направо ме притискаше. Дишах дълбоко, за да мога да остана до нея.

— Бях бремна — каза тя, а дъхът свистеше в дробовете ѝ. — Мисля... мисля, че той ми даде нещо. Една нощ ми стана много зле, а после загубих бебето.

Стиснах зъби. Този момент не ми беше известен и сърцето ми се сви заради загубата ѝ.

— Не бих се изненадала, ако е постъпил така. — Хванах ръката ѝ и казах: — Тереза, ще ти кажа нещо, но трябва да си смела и да разбереш, че работя с ФБР и полицията, за да спра това.

Тя кимна, без да ме погледне, още потънала в скръбта си.

Не ми се искаше да ѝ казвам точно сега, но тя имаше право да знае.

— Мисля, че е тровил сестра ти.

Вниманието ѝ се насочи отново към мен, беше слисана.

— Газираната вода, която ѝ носиш всеки ден. Сигурно е разбрал, че не я пиеш. Ти не си се разболяла. Сестра ти — да.

Ужасена, покри устата си с две ръце.

— Имаме съдебна заповед за претърсване на къщата ви — казах, като побързах да я уверя, че ще се погрижим за това. — В момента я изследваме.

— Ти как изобщо...

— Ноктите на ръцете ѝ. Има набраздяване, което се нарича Олдрич Мийс. — Тереза си припомни някои неща, кимна разсеяно и аз продължих: — Това е признак на отравяне с тежки метали. Би могло да е талий или дори арсеник.

Чухме сестрата отвън, преди Тереза да е успяла да реагира.

— Доктор Йост — каза тя изненадана.

Избързах към вратата и я откряхнах съвсем леко.

— Виждала ли си съпругата ми? — каза той и се огледа объркано. Намръщи се при вида на двамата униформени, които се мотаеха, без да вършат нищо.

Единият от тях прочисти гърлото си и потърка брадата си от неудобство.

— Не — каза сестрата и привлече вниманието на доктора отново към себе си, — не е ли в стаята си?

— Беше, но... няма значение. Ще проверя отново.

— Радвам се, че се видяхме — каза тя с усмивка. После се обърна към вратата и ме изгледа през процепа.

Помахах ѝ да дойде и се върнах до Тереза.

— Трябва да те отведе обратно.

— Как може да съм била такава глупачка? — изпъшка тя, докато сестрата отключваше леглото, за да могат мъжете да я закарат.

— Горе главата, миличка — рекох окуражително и се огледах, преди да минем през чакалнята на родилното, — той вече няма да върши това.

Направих си изводите, след като разбрах, че е посегнал на семейството на Йоланда. Беше направил всичко възможно, за да я държи под контрол. Беше постъпил по същия начин и с първата си съпруга Ингрид. В мен се прокрадваше съмнението, че той беше убил майката на Ингрид, и когато Ингрид разбрала, избягала. От своя страна

Йост предприел единственото, което му оставало. Убил я. Може би е щял да направи същото и с Йоланда, ако не е била защитена, обградена от любящото си семейство.

Тереза беше открила това, което бе сторил с първата си съпруга. Като последствие, че го бе напуснала. Но дори не си беше представяла, че той се опитва да я контролира и по друг начин. Той е знаел, че тя се вижда със сестра си. Знаел е, че ѝ носи минералната вода и е сипвал вътре достатъчно арсеник, че да я разболее, като по този начин едновременно е наказвал Тереза, задето му отправя предизвикателство и се е освобождавал от пречката. Точно по тази причина лекарите не бяха могли да установят проблема. Била е тровена бавно и методично.

Оставих Тереза в надеждните ръце на двамата брадясали полицаи, които се бяха притеснили дали са спретнали сцената достоверно. Благодарение на чичо Боб беше така. Половин час покъсно стоях в едно тихо ъгълче на презвитерианската болница, прикрила донякъде лицето си със списание, и като уж се стараех да съм дискретна, всъщност грижата ми бе да бия на очи. И ето че русият синеок дявол се зададе и се запъти в моята посока. Спря при медицинските сестри, подписа някакъв картон и продължи към мен.

— Госпожице Дейвидсън, не мога да изразя колко много направихте за мен — каза Йост.

По лицето ми бавно се разля пресметлива усмивка.

— Готова съм да се обзаложа. Може ли да поговорим?

Той се намръщи и се огледа.

— Има ли нещо...

— Виж, Кийт... — казах, оставих му момент да възприеме името, след което изпуснах кафяв пощенски плик от списанието, повдигнах вежди и зачаках. Когато чертите на лицето му се отпуснаха от притеснението, като на търговец на коли, готов да преговаря, посочих към склада и се отправих натам. — Идваш ли? — попитах през рамо.

Той ме последва.

Щом влязохме, той заключи и огледа зад рафтовете, за да се увери, че няма никой. Пристъпи към мен, а фасадата му, очарователното му държание, бяха изчезнали, изместени от пресметливите действия на престъпник.

— Какво става? — попита той, като очевидно се надяваше, че не всичко ми е известно. Безплодна илюзия, тъй като познанията ми бяха твърде плодови.

— Различни неща, Кийт. Нали нямаш нищо против да те наричам Кийт?

— Всъщност имам. Какво искаш?

Пуснах една ленива усмивка на физиономията си.

— Пари.

Той ме измери с поглед и каза:

— Логично. Вие, кучките, всички сте еднакви. — Той хвана якето ми и ме притисна към металните рафтове. Позволих му. Дори подпрях лакти на една лавица отзад, докато ме опипваше.

Той не се интересуваше от мен ни най-малко. Важно му беше единствено да опази себе си. Но разтвори якето ми и разкопча ризата ми, като не сваляше очи от моите. Когато стигна до най-долното копче, извади ризата от джинсите и плъзна ръцете си отзад към ниската талия на панталона и към задната част на сутиена ми. Ръката му мина през удареното място на гърба ми и аз сподавих изохване. Той не забеляза. За късмет беше лекар и често виждаше полуголи мацки. Иначе ситуацията щеше да е доста притеснителна.

След като се увери, че не нося микрофон, взе кафявия плик от ръцете ми и го отвори. Той съдържаше цялото проучване, което бяхме направили за него. Копия от документите по разследването на фалшификатора, документи под името Кийт Джейкъби, редом с неговите собствени, сметка от хотела на същото име, доказваща, че е бил там в деня, в който бе умряла първата му жена, копие от полицейски доклад, гласящ, че в тази болница са изчезнали няколко шишенца мускулен релаксant, чието име не можех да произнеса точно, в деня, в който племенницата на Йоланда Поуп едва не е умряла. И така нататък и така нататък.

Закопчах ризата си, докато той преглеждаше документите. Слабо казано би било да го опиша като изненадан. Беше изумен, не можеше да повярва, че съм свързала всичко. Е, с помощта на доста хора, но все пак...

Той пъкна листовете обратно в папката, но не показва никакви емоции, с изключение на тика. Играчите на покер по целия свят биха дали куп пари да се отърват от такъв на мига.

— Това няма нищо общо с изчезването на Тереза.

— О, мисля, че има. Показва до какви крайности си готов да стигнеш, за да се превърнеш в побъркан на тема контрол убиец, познат и обичан от нас.

Той държеше един от документите. Копие от застрахователната полица, която беше сключила Тереза.

— Казах на агент Карсън. Не съм сключил тази смешна полица за Тереза. Тя го направи. Направи една за себе си и една за мен. Нямам нищо общо с това.

— Може и да имаш — казах и свих рамене безразлично в опит да защитя Тереза, — може и да нямаш. Мисля, че при всички положения изглежда подозрително. — Не се знаеше какво може да й стори, ако разбереше, че е планирала да го напусне.

— Колко искаш? — попита той.

Постарах се да направя така, че когато ме погледне, скритата камера да го заснеме. Беше в стенния часовник. Стар, но ефикасен номер. Отидох до стената и се подпрях на нея точно под часовника.

— Ами, Кийт — казах, не можех да се сдържа, — явно си доста състоятелен. Какво ще кажеш за едно кръгло милионче?

Той се изсмя презрително, а после ме изгледа гневно.

— Сигурно се шегуваш. — Сгъна плика и го мушна в панталона си. От обзелите го чувства светлината, която излъчваше, стана яркочервена.

— Имам друго копие, не се тревожи.

Врълхлетя го прилив на гняв и паника.

— Как мога да получа и него?

— Казах ти — подхвърлих с усмивка. — Като ми дадеш много пари.

Извърна се, гневът му беше почти неконтролируем. Явно този чаровник криеше зъл нрав все пак.

— Нямам толкова пари — отсече той и се отказа от преструвките. — По дяволите, защо... — Млъкна, преди да се уличи още повече.

Трябваше да му дам стимул. Може би смъртна заплаха би ми свършила работа.

— Уверявам те — заявих с изражение на покер играч, — че имам само едно копие на папката, която държиш. Няма да направя друго. Ще

го получи този, който плати най-високата цена.

Той отстъпи назад изненадан, после стрелна замислен поглед към пода, преди отново да го насочи към мен.

— Блъфираш. Ченгетата не биха платили за такава информация. — Той се усмихна тържествуващо. — Ще те арестуват за укриване на доказателства. Това ще бъде безполезно в съда.

Всяка частица от мен копнееше да му се изсмея. Безполезно? Може да си мечтае. Разиграваше ме, така че и аз щях да направя същото.

— Нямам намерение да нося информацията в полицията. Казах този, който плати най-висока цена, а не този, който е най-отчаян. — Чичо Боб щеше да ме убие заради последните ми думи.

Той се намръщи, изпълнен с подозрение.

— Кого имаш предвид?

— Има някой, който би платил много пари за тази информация. — Кимнах към папката, която беше прибрал. — Човек, който има сериозен интерес жена ти да е здрава.

В момента, в който осъзна думите ми, го завладя безумен страх и блокира нервната му система. Усещах как му тежи като бетонен блок на краката на удавник. Все пак реши да се преструва.

— Нямам представа за кого говориш.

— Добре. — Свих рамене и тръгнах към вратата, а той хвана ръката ми не особено нежно и ме извъртя към себе си.

— Кой е? — попита, вече любопитен дали наистина знаех кой би платил много пари за живота му.

Извъртях очи и казах:

— Лутър, доктор Йост. Лутър Дийн.

Чувствата, които го обзеха, бяха трудни за описване, но ако трябваше да го направя, бих казала една част смайване и две части пълен ужас. В този момент осъзнах, че в някакъв момент е имал сблъсък с Лутър. Беше твърде уплашен, за да не е било така. Хрумването се оказа гениално. Лутър определено бе премълчал пред мен някои факти.

Оставен без избор, той прибегна към познатия си похват. Завесата падна в края на второ действие и прожекторите светнаха за трето. Главният изпълнител стисна устни, изобрази на лицето си

смесица от срам и тъга и придоби изражението на изгубено пале, което му бе носило такъв успех през годините. Помъчих се да не се изкикотя.

— Шарлот — промълви той с мек, колеблив тон, — знам, че няма причина да ми се довериш, но усетих връзка с теб в момента, в който се срещнахме. Ако ми дадеш шанс, мога да обясня всичко.

— Така ли? — Приближих се с ококорени по детински очи. Дишането ми се учести — най-вече защото ми се повдигна — и прехапах долната си устна неуверено, преди да изтърся: — Бих се оказала голяма глупачка, ако ти повярвам, Кийт.

Той стисна зъби и се извърна.

— Колко хора си убил досега? Да преброим — казах и вдигнах палец. — Първата е Ингрид, но тя е ясна.

— Млъкни — процеди през зъби той.

— Но аз тъкмо започнах. Майката на Ингрид — продължих и вдигнах показалеца си. — Племенницата на Йоланда. — Когато той се вкамени, се поправих. — Опа, няма значение. За щастие, тя оживя. Не благодарение на теб. Чудя се дали таткото на момиченцето би платил за тази информация. Може двамата с Лутър да организират търг. — Той приближи заплашително, така че аз извадих тежката артилерия, онази, която щеше да го накара да хукне към хълмовете. — О, и да не забравяме сестрата на Тереза, Моника.

Очите му се разшириха за части от секундата, преди да успее да се овладее.

— Арсеник в газираната вода? Сериозно, Нейтън? Само толкова ли можеш?

Той зяпна, втренчен в мен.

— Да. Всичко ми е ясно. С всички бележки и доклади и документите, които мушна в панталона си — не че бих ги пипнала повече — мисля, че ще се уредиш с доста дълга присъда, ако преди това не те спипа Лутър.

Той стоеше неподвижно, а мислите му препускаха.

— Сега носиш вина за нараняването на двете сестри на Лутър. Съмнявам се, че той ще търси добрата страна в ситуацията.

— Аз... мога да се опитам да изровя нещо — каза той най-последно.

— Дано да ровиш добре, защото цената е висока, Кийт.

Озърна се като притиснато в ъгъла животно, сетне отново фокусира поглед върху мен.

— Да се видим довечера. Можем да го обсъдим, да стигнем до споразумение.

Този път се изсмях.

— За да ме убиеш и да заровиш безжизненото ми тяло в плитък гроб?

Той затвори очи и поклати глава.

— Не бих ти причинил подобно нещо.

О, в името на шоколада. Трябваше да хвърля бомбата.

— Всъщност ще вечерям с Лутър Дийн тази вечер. Явно си пада по мен, поне сестра му така казва.

Въздъхна стресиран и разтърка лицето си с пръсти. Представях си как стените се приближават към него сега, когато шансовете му клоняха към кръгла нула.

— Мога да ти дам сто хиляди веднага — рече той.

— В брой? В дребни, небелязани банкноти?

Йост кимна.

— Утре мога да намеря още.

— И трябва да ти се доверя за останалите? На мъж, който си изкарва парите, като убива съпругите си?

Той наведе глава.

— Само ако познаваше първата ми жена. Ако знаеше каква беше. Отвратителна материалистка.

— Като теб?

У него се надигна гняв, но външно остана спокоен.

— Нямаш представа каква беше тя.

— Освен, че беше жива?

Той се извърна, може би за десети път, така че мелодраматичният ефект се беше загубил, но задникът му изглеждаше сносно.

— Тя щеше да ми вземе всичко. Всичко, за което съм работил. Не можех да го допусна.

Така беше по-добре. Движехме се в правилна посока.

— И затова я уби? — Той не отговори и аз добавих: — Нямаше ли един добър адвокат да свърши работа?

Той се усмихна презрително и отвърна:

— За да може тя да лъже в съда? Да каже на съдията, че я бия или нещо подобно?

— А ти правеше ли го?

Той само се озъби, така че аз продължих:

— Добре — казах, преди да поема дълбоко дъх, — нека си представим за момент, че ти вярвам и наистина не си имал друга възможност. Ами Моника? Тя какво ти е направила?

Той очевидно събираше сили за онова, което щеше да ми отговори.

— Опитваше се да ми отнеме Тереза, като й казваше, че не съм достатъчно добър за нея, че не й подхождам.

Ахнах.

— И заради това, нека я тровим, докато бърбреците й откажат.

Това успя да изтръгне усмивка от него.

— Ще е малко трудно да се докаже, не си ли съгласна?

Не можех да го оспоря. Беше трудно за доказване. Наведох глава пораженчески и смънках:

— Вероятно си прав. — Но мигом се наперчих отново. — Или пък мога да дам на полицията шишетата с газирана вода, които намерих в гаража ти и да видя как ще отидеш в затвора с присъда от трийсет години до доживот.

Дори не се опита да се оправдае.

— Да си чувала термина „Правила за вземане на веществените улики“?

— А ти да си чувал термина „На Лутър Дийн не му дреме“?

Йост ме изгледа продължително, вероятно се чудеше как да ме убие, без да предизвика твърде много подозрения. Беше време да сваля картите.

— Като гледам, нещата се сведоха до три варианта.

— Казах ти. Мога да платя. Просто трябва да ми дадеш време.

— Първият е да продам това на Лутър Дийн.

— Ти слушаш ли ме изобщо?

— Слушам — казах раздразнено. — Ти си вариант номер две.

Той се намръщи.

— Какъв е тогава третият вариант?

— Да дам всичко на агент Карсън и да видим какво мисли тя.

Той реши да блъфира.

— Хубаво. Дай й го. Не можете да докажете нищо.

Мамка му. Всеки адвокат би намерил обяснение за признанията, които беше направил досега. Трябваше ми нещо по-солидно. Нещо

неоспоримо. Може би не бях подхождала правилно. Май трябваше да използвам малко женска хитрост.

— Ето какво — рекох и тръгнах да излизам покрай него, — нека видя каква цена ще ми предложи Лутър и ще се върна при теб.

Той сграбчи ръката ми, докато минавах покрай него.

— Колко ще струва?

Изгубила търпение му викнах:

— Милион гущерчета! Вече ти казах. — Радостна искрица проблесна в душата ми. Винаги съм искала да използвам евфемизма „гущерчета“ в разговор. — Но нека видим какво ще предложи Лутър, преди да се съглася.

Той ме придърпа към себе си, наоколо цвърчеше ярост.

— Ти наистина ли вярваш, че ще излезеш просто така?

— Да, това е планът. — Чудех се дали не е късно да призова женските си хитрини.

— Тогава си точно такава глупачка, каквато изглеждаш — отсече той и едната му ръка обви гърлото ми.

Да, май беше твърде късно.

Вдигна ме и ме блъсна в рафтовете, опитваше се да удари главата ми в остър ръб, явно се надяваше да я счупи и да ме остави да кървя до смърт. Този беше направо малоумен. Няколко души ни видяха да влизаме тук. Какво щеше да им каже? Че съм се подхлъзнала и съм се ударила на рафт, който е по-висок от мен?

Нямаше да му дойде умът. Преди да успее да покаже някоя хватка от бойните изкуства, които учих на онзи двуседмичен курс, главата ми пламна със силата на хиляди слънца. Мъчителна агония достигна до всяка частица на тялото ми. Очите ми се насълзиха и се свлякох да потуша заливащите ме вълни болка. Той ме остави на земята, но продължаваше да стиска гърлото ми. Защото синините с формата на неговите пръсти хич не можеха да го уличат.

Чичо Боб реши да влети точно в този момент, а Йост залитна назад от смайване. Превъртях се на една страна, за да си поема въздух. Обхванах с две ръце главата си, докато седях свита като пита кашкавал.

— Чичо Боб — измърморих раздразнено с глас, в който си пролича ужасната ми болка, — малко подрани.

Виждах Йост с периферното си зрение, изражението му нямаше цена. Той местеше поглед от Чибо към мен, а устата му беше отворена от изненада, докато един полицай му четеше правата и му слагаше белезници.

— Може би трябваше да почакам, докато те убие — изръмжа Чибо и ми помогна да се изправа. — С останалите доказателства имаме достатъчно, тиквичке.

Подпрях се на рафтовете, а чичо Боб ме хвана здраво.

Отстрани кичур коса, надвиснал над очите ми.

— Добре ли си?

Обърнах свободната си ръка с длан към лицето си, за да се полюбувам колко е окървавена и възкликнах:

— Няма и капчица. — Завъртях ръка, в случай че съм пропуснала някоя. — Няма кръв. Как така не ми тече кръв? Ужасно боли — изстенах през зъби и хвърлих убийствен поглед към Йост.

В пристъп на гняв — или епилептичен пристъп, трудно беше да се определи — той замахна с едната си ръка, която полицаят още не беше закопчал, и ме удари. Нямах представа какво се надяваше да постигне. Точно преди да го повалят на бетонния под, той сграбчи ризата ми. Опитните полицаи бързо го неутрализираха и аз политнах надолу заедно с него с лек вик на изненада, при което цялата ми риза бе разкъсана. Помолих се на Бог записът от скритата камера никога да не излезе от склада с доказателствата. Чибо повторно ми помогна да се изправа и аз се опитах да поприкрия двете си момичета, но не беше много лесно само с половин риза.

Стегнах се колкото можах и погледнах надолу към Йост.

— Ще впиша това в сметката, хубаво да знаеш.

Той изръмжа изпод полицая и му сложиха белезниците, преди да го извлекат от болницата. Ако главата не ме болеше толкова, щеше да ми е смешен целият този народ отвън — с увиснали ченета, неспособни да повярват на очите си.

Чичо Боб стоеше зад мен.

— Е — попита той, докато гледаше как го отвеждат, — ти ли ще се обадиш на агент Карсън с добрата новина или аз да го направя?

— По-добре ти — казах, внезапно унила. Дали Йост беше зъл или наистина приличах на глупачка? — Само гледай Лутър Дийн да не е наблизо, когато ѝ го съобщаваш.

- Защо?
- Първо, той е огромен.
- А второ?
- Казва се Лутър, ако това ти говори нещо.
- Ясно.

ГЛАВА 24

*„Ако съдбата ти предложи лимони, вземи ги,
безплатни са все пак.“*

Надпис на тениска

Докато приключим с доктор Смърт, беше станало късно, чувствах се уморена и ме болеше главата. Общо взето Лутър прие доста добре новината, че едва не е загубил и двете си сестри. А може би се дължеше на това, че сестрите му го бяха упоили с транквиланти. Завиждах му, докато се качвах към скромния си дом със съзнанието, че трябва да поспя. Точка по въпроса. С Рейес или без Рейес, нужен ми беше сън. Затова беше напълно разбираемо, че едва не припаднах, когато отворих вратата и видях Амбър да спи на канапето пред включения телевизор и едър мъж, който беше застанал зад нея, насочил пистолет към главата ѝ, да ме гледа с безкрайно търпение.

Влязох, а мъжът вдигна месестата си ръка и сложи пръст пред устните си, за да съм тиха. После кимна към Амбър. Пистолетът буквално опираше в слепоочието ѝ и можех само да се моля да не се събуди от студения метал. Пуснах чантата и ключовете си на плота и вдигнах ръце, за да покажа, че се предавам. Той се усмихна и ме повика при себе си с ново кимване.

Беше по-стар от предишния път, когато го видях. Но физиката му, мазната му побеляла коса и яките му къси ръце не се бяха променили, откакто хвърлих тухла по прозореца на кухнята му, за да не позволя да пребие момчето до смърт. Образът му се беше запечатал в съзнанието ми.

— Чух, че ме търсиш — прошепна той. Погледът ми се стрелна към спящата Амбър. — Спи — увери ме той. — Тук съм от часове, а тя не е помръднала.

Гласът ми трепереше, когато продумах:

— Направи ли ѝ нещо?

— Не — намръщи ми се той укорно, — не си падам по малки момиченца.

Сетих се по какво си падаше. Доказателството за това лежеше сред бельото ми в съседната стая. Като си помислих как се беше държал с Рейес докато е бил малък, осъзнах, че едва ли имаше човек на света, когото да мразя повече.

— Нека я заведа у дома й — прошепнах. — После съм на твое разположение.

— Приличам ли ти на глупак? — попита той.

— Не особено — казах бързо, за да го успокоя, — точно затова го предложих. Предполага се, че си мъртъв. Не би искал някой да те види тук. Ако намерят твоите отпечатъци, играта, която играеш повече от десет години, ще приключи. Няма да е много забавно.

Измери ме с поглед и каза:

— Отпечатъците няма да са проблем, когато изгоря апартамента.

— Значи си умен.

— Не се дръж снизходително — изрече с безспорно заплашителен тон. Наведе се към мен и усетих топлия му дъх по лицето си. — Ще я събудиш и ще я изпратиш до вратата. Ако тя или майка й се върнат, и двете са мъртви. Ще убия първата, която прекрачи прага, а после ще хвана и другата. Ясно ли ти е?

Едва преглътнах.

— Напълно.

Той отместил пистолета, за да мога да я вдигна. Ако трябваше да спасявам само своята кожа, бих хукнала в мига, щом го видях, но не и с Амбър тук. Не можех да рискувам живота й.

— Амбър, миличка — промълвих и я разтърсих леко, — по-добре да си лягаш, сладурче.

Тя примигна сънено и се опита да фокусира погледа си към мен.

— Майка ти ще се чуди къде си.

— Добре — каза тя уморено, — извинявай. Заспала съм.

Усмихнах се.

— Няма нищо, миличка. Просто не искам майка ти да се тревожи.

Помогнах й да стане и я поведох към вратата, като благодарих на всичко свято, че дори не забеляза чудовището с 38-милиметровия пистолет с рязана цев в стаята. След като първо тръгна към дрешника

и към килера, уцели правилната врата. Уокър хвана ръката ми, да не би да прекрача прага. За щастие вратата ѝ беше отключена. Тя я отвори и влезе без колебание.

За секунда си помислих за бягство. Дали наистина щеше да погне Амбър и Куки? Не, разбира се. Щеше да тръгне след мен. Ами ако ме хванеше? Какво щеше да стане, ако не успеех? Нямах съмнение, че ще се върне, за да изпълни обещанието си. А аз щях да лежа мъртва на паркинга или на пътеката и нямаше да мога да помогна.

Само пет секунди, след като Амбър затвори вратата, може би за трети път днес усетих остра болка в главата си и разбрах, че е решено вместо мен.

— Дъч.

Чух гласа на Рейес в далечината. Опитах се да се протегна и да хвана ръката му, но открих, че моята прилича на дим, рехава бяла материя.

— Рейес.

— Шшшш — каза Ърл, щом дойдох в съзнание, но не беше, за да не викам. Не ми беше запушил устата. Само ме предупреди.

Той завлече отпуснатото ми тяло до един стол, върза ръцете и краката ми за него с кабел и тогава ми светна, че вероятно съм в беда.

— Споменах ли колко мразя мъченията? — попитах, като едва произнасях съгласните.

Той остави пистолета в края на масичката до лявата си ръка и смачка лицето ми в месестата си ръка. Не беше чак мъчение, но беше ужасно дразнещо.

— Ето какво ще направим — изрече той тихо и бавно, за да го разбере. — Ще те кълцам и ти ще кървиш. Викай, ако мислиш, че ще ти помогне, но първият, който прекрачи прага, ще умре. Ще прережа гърлото на хубавичката ти секретарка, преди да е разбрала, че съм тук. — Наведе се напред и усетих топлия му кисел дъх по лицето си. — А кой ще е следващият, който ще дойде?

Амбър. Нямаше нужда да го казва.

— Амбър.

Или пък имаше.

— И нека ти изясня нещо. — Той се наведе колкото можеше по-напред. — Много ми е приятно да наранявам деца.

Явно бе имал тежко детство.

Двайсет минути по-късно той доказваше малко по малко колко умело действа със скалпела. Не можех да не се зачудя как не е станал хирург.

През мен премина пареща болка при поредното срязване, този път по вътрешната част на бедрото ми. С джинси, без джинси... Не му пукаше. Стиснах здраво зъби и забелих очи, когато усетих прореза точно до сухожилието си. Този срез беше дълбок и твърде близо до феморалната артерия. Или през нея. Вече не виждах. Кръвта от раната на главата ми се стичаше в очите ми и капеше от миглите ми.

— Още веднъж — каза той леко раздразнен.

Добре дошъл в клуба, приятел.

— Защо ме търсеше? Как разбра, че съм още жив?

Исках да му отговоря, наистина исках, но явно гласът ми не можеше да превъзмogne убийствената болка. Знаех, че само да отворя устата си, за да отговоря, и ще закрещя. Куки щеше да дойде. Амбър щеше да я последва. Тогава моят свят щеше да изчезне.

Отново бях поставила хората, които обичах най-много, в смъртна опасност. Може би баща ми имаше право. Може би трябваше да се откажа, да стана счетоводител или да разхождам кучета. Какво толкова би могло да ми се случи тогава?

Рейес винаги бе до мен в нужда, но аз го бях свързала. Пазех го да не се самоубие, а ето че така аз самата се самоубивах. Беше тъжно, че не можах да се справя и две седмици без да е нужно той да ми спасява задника.

— Ти решаваш — каза Уокър само миг, преди да усетя изгарящото порязване под лакътя на лявата си ръка.

Усетих как този път сухожилието се скъса, отметнах глава назад и прехапах езика си, за да не изкрещя. Болката обаче ме превзе. Очите ми се извъртяха към небето и се строполих отново при Рейес.

— Дъч — каза той някъде от мрака. — Къде си?

— Вкъщи — измънках.

— Освободи ме — изкомандва задъхано той, имах чувството, че тича. — Няма да стигна при теб навреме. Мамка му, Чарли.

— Не зная к...

— Кажи го! — нареди той през зъби. — Само кажи думите.

— Съжалявам. — Безсилието ме завладя и усетих, че го оставям отново. За първи път в живота си бях сигурна, че ще умра, и нито той, нито аз можехме да го предотвратим.

Скалпелът прати нов шок по нервните ми окончания. Примигнах през кръвта, която се стичаше по миглите ми и неописуемата болка, най-силната, която бях изпитвала, ме върна в съзнание. Поех дълбоко дъх, сякаш бях изплувала от дъното на океана.

Уокър беше срязал гърдния ми кош, скалпелът се плъзгаше по ребрата, сякаш хлапе прекарваше пръчка по ограда. Треперех толкова силно, че се чудех дали не съм в гърч, стиснах здраво стола и положих усилие да не отворя уста. Докато така отчаяно се опитвах да контролирам някои от физическите си функции, бях загубила контрол над други и усетих топлата урина да се стича между краката ми и да се смесва с кръвта, която беше образувала локва под мен.

Той се наведе над мен и бодеше около раната на бедрото ми. После се обърна и ме погледна право в очите. Едва фокусирах погледа си, но той се мръщеше и ме изучаваше.

— Рейес — каза той и аз примигнах към него. — Ти си като него. Заздравяваш също толкова бързо. — Притисна скалпела в бузата ми. — Какво си ти?

Не чака много дълго за отговор и кръвта отново започна да се стича в устата и гърлото ми. Опитах се да я изплюя, но трябваше да отворя челюстта си, а това беше риск, който не ми се искаше да поема.

— Чудя се какво ли ще стане — продума той и подпря ръката ми на облегалката на креслото, — ако ти отрежа някой пръст.

В момента, в който започна да прави това и острата болка от метала, минаващ през плътта ми, разтърси цялото ми съзнание. Когато опря в костта, двамата чухме някой да тича по стълбите отвън.

— Най-сетне — чух чудовището да произнася. Усмихна се и отново се обърна към мен. — Това е нашият избягал престъпник, нали така?

Само миг по-късно вратата се отвори и видях силуета на едър мъж.

Рейес. Не.

Преди да успея да кажа нещо, преди дори да си го помисля, пистолетът гръмна. Уокър го беше очаквал, беше сигурен, че ще дойде.

Затворих очи и спрях въртенето на Земята около оста ѝ.

Когато ги отворих, куршумът висеше във въздуха между Уокър и Рейес. Спусна се напред и аз напрегнах всяка частица от себе си да успея да го хвана, но той се изплъзна между пръстите ми като дим, отнесен от летния бриз.

Гледах как се движи напред, а мишената му дори не си даваше сметка за неговото съществуване и тогава думите проблеснаха в ума ми.

— Рей'азиел — пророних, като едва отворих уста. — *Te libero.*

Рейес се материализира до мен на мига, а времето нахлу с все сила през бариерата ми. Раздаде се нов изстрел точно преди да чуя свистенето от меч на Рейес.

Тъмната му мантия се надигаше като вълните на океан и изпълваше половината стая, острието на меч му мина през Уокър като грациозен удар на голф играч.

Уокър застина, ококори очи и не можа да повярва, когато сведе поглед, защото Рейес го беше пронизал отвътре. Нямаше външни наранявания. Нямаше отворена рана и не шуртеше кръв. Затова беше поразен от факта, че се дави в море от болка и не може да помръдне. Само ми се искаше да може да види Рейес и огромната му, подобна на океан мантия и това, което беше под нея. Но той не можеше и нямаше представа какво го ръчка и мята из стаята. Стените се разтресоха, когато се удари в тях, в този момент осъзнах, че не виждам материалното тяло на Рейес. Можех само да се надявам куршумите да са били по-неточни от острието на меч. Щяха да са необходими повече от два куршума, за да го повалят.

Той се обърна към мен, свали качулката на мантията си и се показва най-красивото лице, което бях виждала. Коленичи и пое ръката ми в дланите си.

— Дъч, много съжалявам.

— Съжаляваш? — опитах се да кажа, но устата и гърлото ми бяха твърде пълни с кръв, за да мога да изрека нещо. В този момент отново изпаднах в безсъзнание и най-сетне заспах.

ГЛАВА 25

„Неизменно задължение на най-добрата приятелка е незабавно да изтрие всичко от компютъра ти, ако умреш.“

Надпис на тениска

— Мисля, че имаш право. Да повикаме ли лекар?

Опитах се да се концентрирам върху гласа до мен, мъжки, категорично чичобобовски, но не можех да разбера откъде идва. Тогава се чу друг глас и аз се опитах да се концентрирам върху него.

— Определено, да, върви да доведеш някого.

Куки беше от лявата ми страна. Държеше ръката ми, което беше глупаво. Обикновено не се държахме за ръце пред хората. Искях да кажа нещо, но осъзнах, че някой е залепил очите ми и не мога да ги отворя. Мамка му. Когато се опитах да се оплача, открих, че устата ми е сполетяна от същата съдба. Освен това, някой я беше натъпкал с памук.

Намръщих се и от мен излезе грозен стон.

— Миличка, Куки е. В болница си.

— Мм-мм — казах. И точно това имах предвид. Беше абсурдно. Никога не бях приемана в болница, в стая с изглед или пък без, не можех да съм съвсем сигурна, но определено усетих, че под мен има легло.

— Тя събуди ли се? — Някакви хора се раздвижиха и чух гласа на сестра ми.

— Чарли? — повика ме тя и тогава ме връхлетяха толкова много спомени, че бе просто нереално. Един от изникналите въпроси беше „Дърветата от дърво ли са?“. Проклет да бе изобретателят на каноконлита.

— Какво мислиш? — попита Джема и аз щях да ѝ кажа точно какво мисля, ако една сестра не ни беше прекъснала, преди да успее да го сторя.

— Шевовете са добре. Операцията беше успешна. Ще може да използва ръката си пълноценно, след като мине през физиотерапия.

Ръката ми? Какво се беше случило с ръката ми, по дяволите?

После някой излезе и Джема продължи да задава въпроси.

— Здравей, тиквичке — чух гласа на чичо Боб. Изобщо не можех да го свържа с образ. — Чуваш ли ме?

— Мм-мм.

Той се изхили.

— Ще приема това за „да“.

Вдигнах свободната си ръка и се опитах да почувствам лицето си. Нямаше го! Тогава Куки насочи ръката ми малко вляво.

— Ето така — каза тя.

О, слава богу. Имах бинт на главата, което бе малко оскърбително, тъй като бинтовете излязоха от употреба още през осемдесетте години, а ето че половината ми лице беше покрито с огромна марля. Сигурно изглеждаше ужасно.

Какво се беше случило с мен, дявол го взел? Тогава си спомних.

— Боже мой! — изпъшках и се опитах да седна.

— О, не, недей — каза гласът и започвах да мисля, че е чичо Боб.

— Уокър — казах, ала излязоха само нечленоразделни звуци.

— Ти разбра ли това? — Явно Чибо питаше Куки. — Нито пък аз. — Той се наведе към мен и заговори силно и отчетливо, сричка по сричка: — Пие ли ти се вода?

Потреперих силно и опипах лицето му с ръка.

— Тук съм — извика той.

Щом докоснах лицето му, покрих устата му с ръка и казах:

— Шшшш.

Куки се изкикоти.

— Съжалявам — каза той и хвана ръката ми.

— Не виждам.

— Ето, топла кърпа. — Куки попи очите и лицето ми, поне тази част, която не беше превързана и най-после успях да отлепя клепачите си един от друг.

Примигнах и се опитах да фокусирам. Чичо Боб беше от дясната ми страна и аз се протегнах отново, за да пипна лицето му, тъмните му мустаци погъделичкаха дланта ми. Куки беше отляво и държеше другата ми ръка, но не можех да я стисна.

— Рейес — казах, когато тя стрелна с поглед чичо Боб.

— Той е добре, миличка. Не се тревожи за него.

Послушах съвета. Отново се унесох, събуждах се и заспивах в продължение на часове. В един момент имаше някакви хора, а в следващия бяха други. Когато накрая се събудих, без да се чувствам, сякаш върху мен се е стоварила цяла къща — всъщност още се чувствах, сякаш върху мен се е стоварила цяла къща, но можех да остана будна за повече от десет секунди — в стаята беше тъмно и светеше само една слаба лампа на апарата до мен. И нямаше посетители, с изключение на един — Рейес.

Почувствах топлината и енергията му. Отворих очи и веднага го видях, приседнал на облегалката на стола в ъгъла, мантията му се простираше до земята като черна мъгла, поглъщаше стените и апаратурата. Качулката му беше свалена и той се взираше в мен, без да отклони поглед.

— Добре ли си? — попитах, а устата ми още беше пълна с памук.

Той скочи на крака, а мантията му се развя. Щом се спусна отново около него, той се обърна към прозореца и се загледа в светлините на града. А може би в контейнерите за боклук отзад. Кой може да каже?

— Аз съм виновен.

Сбърчих вежди.

— Не си виновен.

Той ме погледна през масивното си рамо.

— Ти наистина трябва да разбереш на какво си способна — каза и ме огледа от глава до пети.

Изведнъж се засрамах. Бях с дълбоко порязване на лицето, а ръката ми имаше ужасяваща нужда от рехабилитация. Уокър беше прекъснал сухожилията на ръката ми и ги беше срязал донякъде на крака ми. И като стана дума за Уокър...

— Къде е той? — попитах.

— Уокър?

Кимнах.

— В същата болница.

Разтревожих се. Никога не се бях страхувала от никого, през целия си живот — е, ако не броим Рейес — но само името на Уокър

предизвика ужас у мен. Това ме накара да се почувствам ограбена, сякаш ми беше взел нещо скъпо. Невинността ми. А може би дързостта ми. Нямах значение кое.

— Няма да може да отиде никъде и да нарани никого повече.

Бях убедена в думите му, но някак си не се успокоих. Той се приближи до мен и прокара пръсти по ръката ми, чувствах как вече заздравява, можех да помръдвам пръстите си лекичко.

— Съжалявам.

— Рейес...

— Нямах представа, че ще стигне толкова далече, когато те погна.

Съзнанието ми зацikli и мислено се върнах малко назад. Това, което каза, беше странно.

— Не те разбрах.

— Знаех, че ще направи нещо — каза той и затвори очи, изпълнен с угризения, — но чак такава... Нямах представа. Освен това бях свързан...

— Какво имаш предвид с това „когато ме погна“? — Той наведе поглед и мисълта влетя в съзнанието ми със скоростта на бейзболна бухалка. — Боже мой, понякога загревам бавно, сама се изумявам.

— Дъч, само ако знаех...

— Ти си ме използвал.

Наведе глава и леко отстъпи назад.

— Аз съм била стръвта. Колко бавно може да се сети човек? — Опитах се да седна, но болката прониза ръката ми. И гръдния кош. И крака. И лицето ми, колкото и да бе странно. Беше рано за заздравяване, дори и за мен.

— Не знаех нито къде е, нито как да го намеря. А и ме беше свързала, помниш ли? Но бях сигурен, че ако разръчкаме достатъчно, ще дотича отнякъде. Планирах да съм с теб, когато това се случи. Следях те навсякъде. После ти загубих следите.

— Рейес, той заплаши Куки и Амбър. Щеше да ги убие.

— Дъч...

— Не ставаше дума само за мен. Или пък за теб.

— Само да знаех... само да се бях замислил за миг...

— Не си мислил. Това е проблемът.

У него се надигна гняв.

— Ти ме беше свързала — възрази той.

— Свързах те преди две седмици — парирах го аз, а половината ми лице пулсираше от движението. — Защо не започна да го преследваш преди това?

— Не знаех. — Той прекара притеснено пръсти през косата си. — И аз като всички останали мислех, че е мъртъв.

— А как разбра, че не е?

Явно беше засрамен.

— Това, че прекарах десет години от човешкия си живот в затвора за нещо, което не съм извършил, ужасно много забавляваше демоните, когато ме измъчваха. Нямах представа, докато те не ми казаха. После ти ме свърза и не можех да го преследвам.

— И си ме използвал?

— Използвах и двама ни, Дъч. Трябваше да съм неотлъчно до теб, но приятелят ти те следваше навсякъде. Щяха да ме арестуват, ако ме видеха с теб.

Все пак виждах иронията в цялата история. Първо баща ми, а сега и Рейес. Кога щях да се науча? Какво трябваше да стане, за да разбере истинската природа на мъжете? Аз. Единственият човек на тази земя, който можеше да вижда в душите на хората. Който съзираше най-дълбоките им страхове и цвета на аурата им.

— Имам само още един въпрос.

— Добре.

— Защо просто не ми се довери? Да ти кажа честно, не си по-добър от баща ми. Къде им е проблемът на мъжете, защо не могат да бъдат честни и открити и да казват проклетата истина?

Той стисна устни, преди да отговори.

— Нямах ти доверие.

— Какво?

— Ти ме свърза, Дъч. Честно казано, ако имаше и най-малка представа за това, на което си способна, щеше да сториш и много повече. И между другото, трябва да го разбереш. — Той ме изгледа сърдито. — Такава война не води доникъде.

— Каква война? — попитах възмутена. — Твоята война? Тази, която започнаха приятелчетата ти от долната земя? — Поклатих глава, доколкото ми беше възможно. — Не искам да имам нещо общо. Приключих. С теб. С всичко това.

— Дъч, те искат само теб. Искат портала, а това си ти. Освен това са намерили начин да те проследят. Намерили са начин да те открият. — Той се наведе над мен, събра вежди и не можех да преценя дали беше от болка или от гняв. Или от двете заедно. — Трябва да разбереш на какво си способна, на какво си способна наистина и това трябва да стане сега. Не се занимавай повече с тези хора. Трябва да се съсредоточиш върху истинската си работа.

— Тези хора са истинската ми работа.

— Не за дълго — отсече той само миг преди да ми хвърли поглед откъм вратата и да изчезне. Типично по мъжки. Напълно неспособен да се изправи и да спори с мен.

Погледнах към вратата и там видях полицаи. Не бях в настроение да говоря, затова затворих очи и се престорих на заспала.

— Будна си — каза полицаят.

— Не съм. — Отворих очи и го погледнах, но не можех да различа лицето му, заради светлината, която идваше зад гърба му. Той влезе в стаята и светлината от апаратите освети лицето на Оуен Вон, моя смъртен враг. Беше типично за него да скрива момиче, паднало на земята, за едното забавление.

Взе картоната ми и се зачете в него.

— Все така се оправяш — каза той и в гласа му пролича изненада. — Претърпяваш нови и нови поражения, а винаги се оправяш.

— Да ме довършиш ли си дошъл?

Той ме погледна слисано, но после изражението му стана решително.

— Мога да разбера защо мислиш така.

След деня, който бях имала, любезничене с човека, който се бе опитал да ме убие и/или осакати в гимназията, беше на последно място в списъка ми с желани за правене неща. В момента се мъдреше точно под „заврени стръкчета бамбук под ноктите“ и над „предателство от обичан човек“ в списъка ми с нещата, които мразех.

Погледнах го за миг, любопитството ми беше твърде силно, независимо от поредността в списъка.

— Какво съм ти направила в училище? — попитах, като едва мърдах устни.

Той поклати глава.

— Нищо. Беше много отдавна. Вече няма значение.

Бентът се пропука и най-сетне в мен бликнаха чувства от всякакъв характер.

— Просто ми кажи — изрекох едва ли не умолително, — кажи ми как съм сгрешила, за да го направя отново. Коя е грешката, която повтарям постоянно? — Дъхът ми секна в гръдния ми кош и аз млъкнах.

— Чарли...

— Оуен. — Закрих лице с ръката, която можех да движа, и я захапах, за да не се разплача. — Кажи ми, моля те.

Той въздъхна.

— Взе ми панталоните.

Свалих си ръката, колкото да мога да надзърна между пръстите си.

— Моля?

— Около месец, преди да се опитам да те прегазя, за да умреш от бавна и мъчителна смърт, разлях портокалов сок върху панталоните си. Отидох в тоалетната и ги сложих на мивката, за да изсъхнат, но едно от момчетата ги взе на шега. Изтича и ги хвърли в женската тоалетна. И ти ги взе.

— Дори не съм... чакай, така беше. Лари Виджил отвори вратата на тоалетната и хвърли вътре чифт мъжки панталони. И... — Хвърлих му извинителен поглед. — Аз ги взех. Мислех, че са от шкафчетата. А на следващия ден... — Срам ме беше да си призная на глас. — ... ги обух. Беше просто шега. Оуен, нямах представа, че са били твои. Реших, че са взети от нечие шкафче и този, на когото са, има спортен екип или друго, което да облече.

— Не бяха и нямах. Просто ме оставиха там и по-късно, когато ти ги облече, мислех, че знаеш, че са мои. — Той наведе поглед засрамено. — На следващия ден, когато мина покрай мен, ме погледна и се изсмя.

Прокарах ръка през косата си и потреперих, като напипах шевове.

— Оуен, не съм се смяла на теб. Смяла съм се просто ей така. Вероятно на нещо, което Джесика е казала. — Джесика беше най-добрата ми приятелка от детството, докато не направих грешката да й кажа твърде много за себе си.

— Сега знам това — каза той. Стоеше до прозореца и се взираше в кампуса на колежа.

— Но има продължение на историята, нали?

Той кимна и се извърна.

— Не можех да изляза от тоалетната. Беше в края на деня и всички си отидоха вкъщи, а аз стоях в тоалетната без панталони. Затова изчаках всички автобуси да тръгнат, сложих си якето и тръгнах да си ходя.

Потреперих. Колко ли е бил засрамен.

— Боже мой — изплаках, щом споменът изплува. — Ти си бил онова хлапе, което „Деветките на Юга“ пребиха.

След известно време той кимна.

— Спипаха ме в уличката и буквално ми сритаха задника, за това, че съм без панталони.

— Но ти дойде на училище на следващия ден.

Той сви рамене.

— Не казах на никого. На мама обясних, че съм паднал с колелото. Ако Деветките си бяха държали устите затворени, никой нямаше да разбере. После те видях облечена в моя панталон и всички се смееха и...

Закрих очите си с ръка и се опитах да изтрия спомена.

— Искаш да кажеш, че освен нараняванията си, понесъл и обидата.

— Не можех да ти простя. Деветките не ме оставяха на мира след онзи случай. Трябваше да се изправам пред тях всеки ден.

— Оуен, толкова съжалявам. Затова си се отдръпнал. Нийл Госет каза, че си започнал да страниш от тях.

— Всекидневният тормоз води до това. И не променя факта, че си кучка.

— Така е.

Той се обърна към мен.

— Но ти го търпиш постоянно и все се връщаш за още. Хората от моя отдел не могат да разберат дали си много печена или просто си глупава.

Надникнах между пръстите си.

— Границата е много недоловима.

Той сведе поглед.

— Исках да умреш.

— Да, изясни ми се, когато връхлетя върху мен с колата на баща си.

— Щеше ми се да влача безжизненото ти тяло по улицата и крайниците ти да остават по пътя.

— Но вече го превъзмогна, нали?

— Не съм. Обаче си толкова зле, че няма как да ти отмъщавам сега. Можем да си уредим сметките, когато се пооправиш.

— Договорено.

На следващия ден се събудих чак следобед и през прозореца се процеждаше мека слънчева светлина. Чичо Боб беше там, Куки също, а очите ѝ бяха оградени с червени кръгове, които преди ги нямаше.

— Спиш ли достатъчно? — попитах.

— Намерил се кой да го каже — рече тя с тъжна усмивка. — Всички се изредиха да дойдат. И даваха случая в новините. За мъжа, лежал в затвора за убийство, което не е извършил. Май Рейес ще стане известен.

— Значи няма да се връща в затвора?

— Говорих с твоя приятел, Нийл Госет — обади се чичо Боб. — Ще бъде на лек режим, докато уредят документите.

— Но защо не го пуснат още сега? — попитах разтревожена. — Човекът, за чието убийство е пратен в затвора, дори не е мъртъв.

— Трябва да докажат, че това наистина е Ърл Уокър. Трябва да се оформят документите и съдията да прегледа случая. Не става като по филмите, миличка.

— Е, как е той? — попитах.

— Добре е — каза Чибо. — Беше се обадил в полицията, преди още да стигне в апартамента ти и беше там, когато пристигнахме. Предаде се без проблеми. Наистина ли това е човекът, за чието убийство е бил в затвора? — попита накрая той.

Знаех, че ще го приеме тежко. Пращането на някого в затвора за убийство, което не е извършил, би объркало ценностната система на всяко добро ченге.

— Нямало е как да знаеш, чичо Боб. Чакай — сбърчих вежди, — какво искаш да кажеш с това, че се е предал? Все пак не е имал избор,

нали?

— Всъщност първите полицаи на местопрестъплението са били малко ангажирани. Нямали са представа кой е той. Представил им се е и е казал, че купчината счупени кокали са Ърл Уокър.

— Той им е казал? Въпреки огнестрелните рани?

Чибо и Куки се спогледаха.

— Той не е прострелян, миличка — каза Куки.

— Боже, значи е по-бърз, отколкото предполагах. Бих се заклела, че беше ранен. Видях Уокър да натиска спусъка. Видях куршумите да летят към сърцето му.

Пак започнаха да се споглеждат. Куки хвана ръката ми.

— Миличка, това не е бил Рейес. — Тя прехапа долната си устна и промълви: — Бил е Гарет Суопс.

Обърках се, затворих очи и извиках в съзнанието си спомена за онзи момент. На вратата се появи едър мъж, а Рейес идваше към мен. Просто съм предположила, че е той.

— Суопс? — измърморих накрая. — Гарет е влязъл през вратата?

— Да — каза чичо Боб.

— Гарет Суопс е прострелян? — Умът ми не го побираше. — Не, това беше Рейес. Трябва да е бил той. Той влетя през вратата и... пистолетът гръмна.

— Миличка, защо не си починеш малко?

— Сигурно грешите. — Шокът и отричането се бореха за първенство в обърканата ми глава. Нямахме начин да не грешат. Гарет прострелян? Заради мен? Опитах се да стана от леглото: — Той тук ли е? Трябва да го видя.

Чичо Боб ме побутна назад към планината от възглавници.

— Чарли...

— Не мога да повярвам, че са го простреляли заради мен. Отново. Трябва да го видя. Сигурно е бесен.

— Не можеш, миличка. — Чичо Боб наведе глава и усетих горещи вълни от тъга и съжаление да прииждат към мен.

Погледнах Куки и зачервените и очи и усетих ужасен студ от страха, който обхвана гръбнака ми и ме погълна цяла. Насилих се да погледна чичо Боб. И зачаках.

Виждах как се чуди какви думи да подбере, как да ги изрече, после отвори очи и прошепна:

— Той не оцеля, миличка.
Изведнъж всичко изчезна.

ГЛАВА 26

„Понякога светлината в края на тунела е просто влак.“

Надпис на тениска

Бавно и с остра болка, която кълтеше в празнината в сърцето ми, най-сетне осъзнах, че съм причинила смъртта на един човек, на приятел. В живота на всяка жена идва момент, в който да преосмисли приоритетите си. Наистина ли исках да убивам приятелите си един по един?

Хрумна ми и нещо друго: мъжете в живота ми мислеха, че не съм способна да ходя и да дъвча дъвка едновременно. Поведението ми наистина не вдъхваше много доверие, но решавах случай след случай, бях минала през абсурдни премеждия и мислех, че се справям доста добре, по дяволите.

Моментното чувство на гордост изчезна в мига, в който си спомних, че заради мен беше убит човек. Не кой да е човек. Гарет Суопс. Моят Гарет Суопс. Специален агент, който криеше повече дарба в кутрето си, отколкото аз в цялото си тяло. Върнах отново сцената в съзнанието си, куршумите се движеха към него твърде бързо, за да може да реагира. А аз гледах като някой воайор. Мислех, че е Рейес, който ще успее да се защити някак. Ако знаех, че е Гарет, дали щях да успея да направя нещо? Щях ли да се постарая повече? Дали бих могла?

Само ако Рейес ми се беше доверил. Това беше другата мисъл, която се появяваше в съзнанието ми отново и отново. Само да ми се беше доверил. Да ми беше споделил идиотския си план. Честно казано, Рейес Фароу можеше да ми яде ушите.

Започнах да вадя игли и системи от всички части на тялото си и чичо Боб скочи от един ъгъл в стаята.

— Какво правиш? — попита той и се опита да ме спре. Успя с минимални усилия.

— Трябва да си отида.

— Трябва да си легнеш.

— Чичо Боб, нали знаеш колко бързо оздравявам. А вкъщи оздравявам още по-бързо. Само искам да се махна. Тук съм от две седмици.

— Миличка, тук си от два дни.

— Сериозно ли? — попитах огорчена донемайкъде. — Имам чувството, че е от цяла вечност. Дори повече.

— Чарли, нека първо поговорим с лекаря, става ли? Ще мине на визитация след около час.

Въздъгнах тежко, отпуснах се назад, отворих уста и закрепях без звук, а болката пронизваше всяка частица от тялото ми, после затворих уста, защото и от беззвучното крещене болеше. Мамка му, мразех да ме изтезават. Ядосвах се, че Рейес не ми се беше доверил. А най-много от всичко се тормозех от смъртта на приятеля си.

— Аз го убих, чичо Боб. — Покрих очи с ръката си, за да не види колко съм жалка.

— Чарли — продума нежно той, — не си била виновна.

— Беше изцяло по моя вина. Може би татко беше прав. Може би трябваше да стана водопроводчик.

— Баща ти иска да станеш водопроводчик?

— Не — проплаках, като си поемах въздух между риданията, — той само иска да се откажа от работата си.

— Знам. Но след като той те насочи към тази професия, ми е трудно да го разбера. — Тонът му стана суров и аз примигнах през сълзи, за да го погледна.

— Не искам да си му сърдит.

Той се усмихна.

— Не съм, миличка. Но той те въвлече в това, прие да разрешаваш случаите му, а когато дойде време да предаде значката си, решава, че е твърде опасно за теб.

— Ще го преживее.

— Чудя се дали не е защото се пенсионира преждевременно.

Изхълцах.

— Какво искаш да кажеш?

— Пенсионира се по-рано, отколкото възнамеряваше. Мисля, че се почувства виновен за това, че те използва така. Това е абсурдно. Ще говоря с него, тиквичке.

Малко след това дойде лекарят и сериозно поспори в продължение на половин час, но аз и чичо Боб спечелихме. Освобождаваха ме на моя отговорност.

— Какво правиш?

Вдигнах поглед и видях татко да влиза. Чичо Боб ми помагаше да обуя чехли, а Куки вадеше халат от гардероба.

— Здравсти, татко. Пускат ме да си ходя. Щура работа. Явно нямат представа колко съм опасна. — Насред обясненията си осъзнах, че татко е разстроен. — Какво има? — попитах, когато започна да стрелка с поглед ту мен, ту чичо Боб.

Чичо Боб се изправи.

— Лиланд, тя иска да си отиде у дома.

— Ти не спиращ да я насърчаваш и ето че сега един човек е мъртъв, а тя е в болница, след като са я изтезавали почти до смърт за пореден път.

— Моментът не е подходящ за този разговор.

— Много е подходящ. Тя не слуша никого, дори лекаря си. — Аурата на татко светна от гняв. — Това — каза той и посочи оборудването наоколо, докато аз приседнах в края на леглото и се борех с болката, пронизваща ръката и крака ми, — това имам предвид.

Нямах сили да споря с него. Болката ги изцеждаше от тялото ми толкова бързо, че то не можеше да навакса.

Джема влезе с разширени от притеснение очи и разбрах, че има и още нещо, освен гнева на татко.

— Опитах се да го разубедя, Чарли.

— Защо? — Той се обърна към нея с изкривена от яд физиономия. Никога не бях виждала татко такъв. Винаги бе спокойният, хладнокръвният сред нас. — За да стига до болница през седмица? Това ли искаш за нея?

— Искам да е щастлива, татко. Тя харесва професията си и се справя добре, ние нямаме думата.

Той се извърна от нея, едва ли не отвратен. Зачудих се къде ли бе Дениз, дяволската ми мащеха, и тогава я видях да стои в коридора с тревожно изражение. Вдигна поглед, когато двама полицаи минаха

покрай нея и влязоха в стаята. И чудо на чудесата, единият от тях беше Оуен Вон, естествено, и знаех, че ще стане далеч по-зле.

— Шарлот Дейвидсън? — попита полицаят, когото не познавах и не се беше опитвал да ме убие.

— Татко — обади се Джема, — помисли какво правиш.

— Това е тя — каза Вон, сякаш му бе ненавистно това, което вършеше.

Чичо Боб заговори с натезжал от подозрение глас.

— Какво правиш, Лиланд?

— Това, което трябваше да направя преди много време.

— Госпожице Дейвидсън — съобщи полицаят, — тук сме, за да ви арестуваме за подпомагане и съдействие на престъпник и възпрепятстване на правосъдието при задържане на осъден.

Занемях с широко отворена уста. Местех поглед от тях към татко и обратно.

— Моля те, татко — повтори Джема.

— Предвид физическото ви състояние, ще ви помолим да се явите доброволно в рамките на следващата седмица за официален арест. Правата ви като лицензиран частен детектив са замразени, докато следствието установи степента на вашата намеса в бягството и последвалото укриване на Рейес Фароу.

Седях и слушах вцепенена и мълчалива, докато той говореше. Баща ми беше направил това. Единственият човек, на когото можех да разчитам, когато бях малка. Моята опора.

В някакъв момент наред шума от капещ някъде наблизко кран изпаднах в сюрреалистично състояние. Чувах татко и чичо Боб да спорят ожесточено, сестрите тичаха наоколо, Джема и Куки ми говореха нежно и утешително. Всичко беше оцветено в червено. Татко. Рейес. Нейтън Йост. Ърл Уокър. Това беше достатъчно да ядоса едно момиче.

Внезапно лумналият ми гняв явно беше призовал Рейес. Той се появи веднага, обвит в развятата си мантия. Местеше поглед от спорещите хора към мен и обратно. Не исках да виждам точно него. По-скоро исках да го накажа. Виждах предателство. Безскрупулно поведение. Убийство.

— Рей'азииел — прошепнах със затаен дъх, с намерение да го пратя в тялото му завинаги, но той се озова пред мен само за миг.

— Да не си посмяла — изръмжа.

Аз го изгледах заплашително.

— Не ми нареждай.

Той смъкна качулката си, изумително красивото му лице беше на сантиметри от моето.

— Значи ще ме накажеш? Освобождаваш ме, когато имаш нужда от мен, а после отново ме свързваш? — Наведе се толкова близо към мен, че подушвах гръмотевичната буря, която бушуваше в него, изпаренията от сутрешната роса под топлината на слънцето. — Майната ти, тогава.

Бях разтърсена до дъното на душата си, гневът ми бушуваше и насищаше околното пространство с енергията, изливаща се от мен.

— Какво е това? — чух някой да пита.

Вдигнах поглед, огледах се и видях, че всички са се хванали за някаква мебел, един за друг... нещо, което да ги задържи. Чичо Боб се препъна и хукна към мен. Той знаеше. Някак си бе разбрал.

Хвана брадичката ми с ръка.

— Чарли...

Лампите замъждукаха. От коридора се чува писъци и видях водопади от искри.

— Чарли, миличка, трябва да спреш.

Куки се появи пред мен с разширени от страх очи, беше се хванала за една количка с апаратура.

— Чарли — каза отново чичо Боб нежно и утешително и миг покъсно отново бях в реалността. Той беше пред мен, а аз се бях върнала в тялото си от плът и кръв. Наложих си да се успокоя, да поема дълбоко въздух, за да мога да контролирам енергията, която струеше от мен.

От коридора проехтяха писъци и викове. Хората се опитваха да се изправят на крака. Оборудването беше прекатурено, лампите висяха на жиците.

Тогава баща ми насочи очи към мен. Той също знаеше.

И ето че Рейес отново се озова до мен, смесица от гняв и задоволство огряваше прекрасното му изменническо лице.

— Най-сетне — процеди той през зъби и изчезна.

После стана тихо, чичо Боб ме изведе от болницата и ме отнесе нагоре по стълбите до апартамента ми и канапето, което Куки ми беше

постлала с чаршафи и ми беше приготвила юрганчето с Бъгс Бъни и безалкохолно на масичката, която беше приближила. Бях в апартамента си с шевове, превръзка на ръката, шина на крака и всичко останало.

— Нареккоха го земетресение — каза Куки, а в тона ѝ се долавяше облекчение. Сякаш някой би предположил, че тази вълнообразна сила произлиза от човек, а още повече от такъв, който не е способен да върви и да дъвче дъвка едновременно. Излишно се бе разтревожила. — Обади се Нийл Госет от затвора. Има новини за статута на Рейес и иска да знае как си. — Странно, но не ме беше грижа. — Казах му същото като на останалите. Ако искаш да му се обадиш по-късно, ще ти оставя телефона тук. — Тя го сложи на масичката до безалкохолната напитка.

— Аз ще се погрижа за това, миличка — рече чичо Боб, който пърхаше около мен не по-малко от Куки. — Не се тревожи от това, което стори баща ти. Аз ще оправя нещата. — Тръгна си притеснен и ядосан и ми се искаше да го предупредя колко е опасно да се шофира в такова състояние, но бях вцепенена, и дори идеята да се правя на умница не ме привлече.

Така че седях в пълен шок, потънала в самосъжаление доста дълго, преди да се унеса, а Куки остана до мен. Сега поне можех да спя и се оказа, че искам да правя само това.

На вратата се почука. Нямах сили да приемам посетители. Бяха ми нужни да доуцукам до бара и да се покатеря върху него със здравия си крак. Вдигнах другия, седнах на твърдите плочки и се облегнах на стената. Усещах студа в раните си. Не заслужавах да ми е удобно, просната на канапето, да гледам сапунени сериали по цял ден, били те и с десетгодишна давност.

Срядя седеше с кръстосани крака в отсрещния ъгъл на шкафчето с ножа в скута си и аз се зачудих дали го държи там, за да я защитава, да я предпази от предателството на едва ли не всеки мъж в живота ѝ. Вероятно не.

Лекарствата бяха облекчили пулсирането в крака и ръката ми. Очевидно преценката ми бе неточна, когато бях решила да предприема рисковано аматьорско изкачване на Еверест, който в случая беше барплотът ми. Нямах представа как ще сляза.

Усещах, че Рейес се навърта наоколо, крие се в сенките, но наднича и чака. Тъкмо се канех да му кажа да се омиа, когато вратата се отвори и моят приятел рокер Донован влезе като у дома си. Мафиотът и принцът го следваха. Засрамена, отклоних поглед. Шевове по лицето надали бяха приятна гледка. Слава богу, имах огромна превръзка, която покриваше половината ми физиономия. Може би той нямаше да забележи. Нямаше да ми е много приятно да ме разлюби толкова скоро, след като се беше влюбил в мен.

Той ме изгледа с любопитство и ахна беззвучно.

Покрих лицето си с една ръка, още не можех да вдигна другата, без да изкрещя.

— Какво е станало с теб, по дяволите? — попита той. Премести един стол пред барплота встрани, за да види по-добре. — Блейк ли го направи?

— Кой? — попитах и надникнах през пръсти.

Принцът се взираше в шината на крака ми. Бях облякла къси панталони с помощта на Куки и тя я беше сложила отново, за да не сгъвам крака си. Явно трябваше сухожилията да зараснат преди това. Превръзката върху раната от порязване се виждаше през каишките на шината. Той сложи ръка върху нея и ме погледна разтревожено.

Мафиотът стоеше до стената с ръце в джобовете и явно се чувстваше неудобно.

— Блейк, онзи, на когото спаси живота онази вечер.

— О, не. — Пак събрах пръсти. — Сама си го причиних.

— Не си ли малко сурова към себе си?

— Как е Артемида? — попитах, но вече знаех отговора. Скръб изпълни въздуха. Същата болка като онази, когато Куки ми каза за Гарет.

— Отиде си.

Стиснах устни. Доста смърт ми се събра напоследък. Поех дълбоко дъх и промълвих:

— Съжалявам.

— И аз, скъпа.

— Намерихте ли вашия човек?

— Кого, Блейк? Взе, че се вразуми и отиде в полицията.

— И аз това щях да направя, ако търсехте мен.

— Малко се съмнявам. — Усетих как плъзна пръсти по ръката ми и ги спря около китката ми. Много внимателно дръпна ръката от лицето ми. Както бях седнала на бара, главата ми беше малко по-високо от неговата, така че погледнах надолу. Изглеждаше доста добре за мърляв рокер. Мърлявите рокери, разбира се, бяха точно моят тип.

— Какво правиш тук? — попитах.

Той бръкна в джоба с едната си ръка, докато другата остана върху моята и извади ключ.

— Донесох ти ключ.

Изненадах се, когато го остави в ръката ми.

— Ключ за какво?

Принцът се обади с горчивина в гласа.

— За приюта.

— Когато поискаш да говориш с Ракетата — каза Донован и изгледа кръвнишки приятеля си, — можеш да влизаш през предната врата. Няма вече да прескачаш ограда и да нахълтваш през прозорците.

— Трошиш всичко — вметна принцът.

Явно не ме искаше там, а аз мислех, че сме приятели.

— Съжалявам. Нямаше да ходя там, ако информацията, която ми дава Ракетата, не беше толкова ценна.

— Ти не разбра правилно раздразнението му — каза Донован.

— Нашето раздразнение — намеси се и мафиотът, също толкова недоволен.

Донован се ухили.

— Не искат да имаш ключ, защото едно от любимите ни неща беше да гледаме корема ти и как минаваш през онова тесничко прозорче. — Той вдигна палеца и средния си пръст, за да покаже тесния отвор на прозореца.

Принцът се усмихна.

— На мен особено ми харесва, когато прозорецът се затвори, докато си по средата и си заклециш задника.

Двамата с мафията чукнаха длани.

— Напълно съм шокирана — казах напълно шокирана. — Вие сте знаели през цялото време? Гледали сте ме?

— Най-вече задника ти — намигна ми принцът. Чаровник.

— Какво се случи, сладурче?

Погледнах Донован, срещнах съчувствения му поглед и всичко ме връхлетя отново като ураган. В гърлото ми заседна буца, а очите ми се насълзиха.

— По моя вина убиха един от най-близките ми приятели. — Предателска влага се процеди през миглите ми, докато изучавах Донован. С рокерите поне си наясно за позицията им, която обикновено е на десет крачки от мотора. Не ти създават илюзията, че си на първо място. Няма обещания, гаранции и мили глупости, пошепнати в ухото.

Дишах на пресекулки и той приближи на една ръка разстояние.

Така че се протегнах.

Хванах ризата му и го придърпах. Трябваше да помисля за вида си. Лицето ми беше накълцано, но аз исках да усетя вкуса му в устата си. Наведох се и притиснах устни в неговите. Той се наведе напред и ме остави да го целуна. Целувката беше нежна, търпелива и мъничко ненаситна.

Мушнах ръка в якето му и го придърпах още по-близо. Той попритисна устни по-силно, но едва-едва в отчаяно усилие да не ме нарани.

— Това за мен ли бе предназначено, Дъч? — изръмжа Рейес. Беше толкова близо, че топлината му ме покриваше като одеяло. Мислено го пратих на майната му и той изчезна. Но болката, която се излъчваше от него точно преди това, беше толкова силна, че ми спря дъха и аз ахнах.

Донован веднага спря да ме целува.

Когато отворих очи, ръката на принца беше на рамото на Донован, сякаш за да го накара да спре. Донован кимна и принцът отдръпна ръката си.

— Сладурче — каза Донован, а в очите му проблясваше признателност, — не знам къде да те докосна без да те нараня, а сега нямаш нужда от повече наранявания. — Той прокара пръсти по здравата ми буза. — Но бих излъгал, ако кажа, че не съм силно изкушен.

— Съжалявам. Не трябваше да го правя — казах, внезапно засрамена. Момиченцето седеше ококорено, сякаш гледаше порнофилм. Май наистина щях да се отърва от нея.

С помощта на бодигардовете си Донован ме взе на ръце.

— Как се казвате? — попита принца и мафиота, докато ме носеха към леглото, което беше малко безсмислено, след като всичките ми неща бяха на канапето. Те обаче метнаха няколко одеяла и решиха, че става.

Пръв заговори принцът.

— Аз съм Ерик — и ми намигна отново, — а маймуната до краката ти е Майкъл.

— Маймуна, а? — попита Майкъл. — Това ли успя да измислиш?

Трябваше да призная, че Майкъл излъчваше сексапил в стил Брандо и се обзалагах на шевовете си, че мацките се лепят по него.

Принц Ерик се изкикоти.

— Дотолкова ми стига образованието.

— Личи си.

Щом ме завиха добре, Ерик и Майкъл излязоха от стаята, а Донован коленичи до мен.

— Аз съм Донован.

Въпреки болката, се усмигнах.

— Знам.

— Харесвам те.

Сложих ръка на гърдите си, сякаш бях обидена.

— Последния път каза, че си влюбен в мен.

— Да, ето как тръгват клюките — подхвърли той и сви рамене. — Никой не иска заслепен от любов водач. Ще започнат бунтове, безредици, а после, току-виж се стигнало и до униформени тениски за бандата. — Той се наведе и целуна ръката ми. — Почини си.

Щом си тръгна, болката се върна, празнотата и възмущението от предателството бушуваха в мен. Рейес можеше да се гръмне. Татко можеше да се гръмне. Чичо Боб можеше... всъщност не, още харесвах чичо Боб. Когато отново затворих очи, съвсем се бях вкиснала. От депресията на човек наистина му се спи постоянно. Кой да знае?

ГЛАВА 27

„Пардон за това, дето ще се случи.“

Надпис на тениска

По средата на една неприятна сцена, в която момиченце с превръзка на окото се опитваше да ме убеди, че ѝ дължа дванайсет долара, за това, че ми е събрала зъбите от тротоара и ги е сложила в картонена чашка, чух друг глас. Толкова познат и скъп, че сърцето ми подскочи.

— Цял ден ли ще спиш?

Започнах да се събуждам и сложих ръка върху очите си в знак на протест. Този път може би щеше да се получи. Може би щях да успея да спра действителността и нямаше да се наложи да се изправам пред нея. Напоследък не беше никак приятна.

— Ще приема това за „да“.

Въздъгнах и отворих очи. Е, само едното. Другото отново беше залепено. Искях да го разтъркам, но забравих и се опитах да го направя с лявата си ръка. Прониза ме пареща болка от долната ѝ страна. Явно действието на лекарствата беше свършило. Пръстите ми, обаче, се движеха по-добре. Жътварството на души очевидно си имаше своите предимства.

Поех дълбоко дъх и погледнах през вратата на спалнята си към мъжа, седнал на барплота точно като мен по-рано. Носеше същата риза отпреди няколко дни, широки джинси и работни ботуши. Беше опънал единия си крак, а ръката му беше на коляното, седеше и ме гледаше, сребристите му очи ме поглъщаха и явно беше разстроен от гледката.

— Новата ми външност ли те притеснява? — попитах, за да прекъсна продължителното му мълчание.

— Не си се шегувала — каза той. — Ярка си като фар, блещукащ и топъл. Ти си като пламък, който привлича нощните пеперуди.

В гърдите ми се надигна буца, когато той заговори. Бях му отнела всичко. Имаше дълъг живот пред себе си.

— Съжалявам, Гарет — казах, а на очите ми пареше. Това със сълзите започваше да става малко нелепо, но не можех да ги сдържа. Беше като да спра дъжда, който се сипе от небето.

Закрих очите си с ръка и се опитах да се стегна.

— Как може да си виновна за това, Чарлс? Вършех си работата.

— А работата ти бях аз — отново се обърнах към него, — аз направих това. Заради мен те убиха.

— Заради мен ме убиха. Трябваше да се наведа.

Лекичко се засмях. Колкото и странно да изглеждаше, в тази стая бе имало двама души, които можеха да избегнат куршум с навеждане. Гарет не беше един от тях.

— Трябваше да повикаш подкрепление. Мислех, че в армията са те подготвили по-добре.

— Трябваше да ме подготвят за такива като теб. — Извърна се с гръб към мен. — Трябва да знаеш, че сега, когато виждам господин Уонг, той ме ужасява още повече.

— Нямах идея дори колко се радвам да го науча. Ужасно жалко е, че ще просъществуващ във вечността небръснат.

Той се усмихна.

— Жалкото е, че ти ще просъществуващ в живота с тези пилешки бутчета. — И посочи краката ми.

Ахнах, искрено възмутена.

— Извини ме. Краката ми са си много хубави. — Опитах се да вдигна здравия, но от това другият ме заболя. Може би ревнуваше от вниманието, което брат му получаваше. — Истинска легенда са. Питай отбора по шах в гимназията. И нека фразата „отбор по шах“ не те заблуждава.

В този момент осъзнах нещо и се загледах изумена в Гарет.

— Бях непряко отговорна за смъртта ти. Ти си моят пазител. Онзи, за когото ми разказа сестра Мери Елизабет. Това е страотно. Така не ми се искаше пазителят ми да е убиец на кучета или долен лъжец.

На лицето му се появи ленива усмивка.

— Не мисля, че някой се е впечатлил особено от представянето ми. Не съм твой пазител.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Мамка му. За смъртта на колко хора ще нося непряка вина тази седмица?

— Това не може да се чуе всеки ден. Твоят пазител вече е избран. Погледнах го изненадана.

— Ти как... Защо не дойдеш тук, за да не крещим през апартамента?

— Първо, апартаментът ти е с размери на въртележка за хамстер.

— Не е.

— Второ, не мога. Пазителката ти приема работата си много присърце.

— Какво? Къде? — Огледах се. — Той е тя?

Направих неуспешен опит да седна, примъкнах се няколко сантиметра и се хванах за таблата на леглото и в този момент в стаята се чу тих тътен. Въздухът се разхлади, от което дъхът ми се превърна във видима пара. Огледах всяко ъгълче на стаята, но не видях нищо. Вдигнах ръка с разтворена длан в знак на гостоприемство към този, който витаеше наоколо и в този момент до мен изгърмя силен гърлен лай, разтреса прозорците и прокъртя между стените. Леглото ми се наклони и Артемида скочи върху него.

— Артемида! — възкликнах и я прегърнах. Явно ѝ се играеше, но усещаше, че не съм в състояние. Тя легна до мен и ме побутна с нос, а късата ѝ опашка се движеше със скорост два километра в минута.

— Опитах се да вляза в стаята по-рано — каза Гарет. — Предупреждавам те, че скача право към сънната артерия.

— Артемида? Куче? О, боже, точно така. Аз бях непряко отговорна за смъртта ѝ, заради това, че се борихме зад приюта. Не си представях куче. Не бях виждала куче след смъртта му. Не са се шегували в онзи филм, като твърдяха, че кучетата отиват в рая. — Почесах я по ушите и я прегърнах. Болката внезапно намаля. — Чудя се дали да кажа на Донован.

— Той ли е новият ти приятел?

О, боже, пак ли тия глупости.

— Виж, достатъчно слушах същото от Рейес за теб.

— Той мисли, че съм приятелят ти?

— Така те нарича.

Гарет се намръщи.

— А такъв ли съм?

— Трън в задника ли?

— Намерило се кой да го каже. Пред мен е вечността. Е, какво, ще стане ли свалката?

— Уф. Не, дори и да беше последният мъртъв следотърсач във вселената.

— Че защо пък? — попита обидено той. — Налиташе на Рейес в мига, когато се появи в нематериалното си тяло.

— От него няма да получа измръзване.

— Да не говорим как едва не изнасили онзи рокер, и между другото за какво беше онази история? Той пък с какво те привлече, Чарлс?

— Няма да ме разболея от пневмония. — Обърнах се към Артемида и напълно пренебрегнах факта, че и тя беше студена като Гарет. — Освен това Донован е непресторен човек. Би ме продал срещу карбуратор и двамата го знаем. Така, когато ме лъже, мами и ме използва за стръв, няма да съм толкова заблудена, както с другите мъже в живота ми, които правят същото. Нарича се самозащита.

— Нарича се омраза към себе си.

— Все едно — казах. Тогава се сетих, че имаме недовършена работа. — Ти така и не приключи списъка си.

— А, да. — Той облегна глава на стената и попита: — Докъде бях стигнал?

— Мен ли питаш? Не обръщах особено внимание.

— Добре, нека да помисля. — Той изброи на пръсти. — Класация на петте неща, които не бива да казваш на жътвар на души: Уморен съм до смърт; Убиваш ме; Умирам да направя това; Тази връзка ще ме довърши.

— Значи сме на номер едно — казах, като се опитвах да не се изкискам.

Той се ухили и впери поглед в мен.

— Първото, което не бива да казваш на жътвар на души, е... готова ли си?

— Ще го кажеш ли най-сетне?

— Ще ти хареса.

— Суопс.

— Докато смъртта ни раздели.

Застинах, реалността ме зашлеви като физически удар.

— Знаех си, че ще ти хареса — заяви той весело, — нали си непряко отговорна за смъртта ми.

— Сам каза, че не съм непряко отговорна за смъртта ти.

— Излъгах.

— Виждаш ли, заблуда.

— По-късно планирам и да те измамя. Вероятно ще те използвам за стръв също така. — Той се усмихна и сложи ръце зад главата си, явно се наслаждаваше на възможността, която му даваше вечността, да се гаври с мен.

— Да знаеш, че започнах да се чувствам по-малко непряко отговорна за смъртта ти.

— Много се радвам. Кое е мъртвото момиче?

Погледнах към Сряда, която стоеше до леглото ми. Беше съвсем различна, откакто Артемида беше дошла. Още държеше ножа, сякаш животът ѝ зависеше от това, но се усмихваше и погали лъскавия гръб на ротвайлера, преди да вдигне поглед към мен. Право към мен. Погледна ме в очите. Бях неподготвена, че ще премине. Преди да съм успяла да попитам за името ѝ, тя пристъпи напред и премина.

— Иха! — чух Гарет да възкликва, но аз затворих очи и потърсих информация в спомените ѝ. Казваше се Мери. Беше умряла на шест от треска. Тя не знаеше през коя година е станало, но от дрехите и заобикалящата я среда в спомените ѝ съдех, че е някъде около края на деветнайсети век. Беше си пожелала пони за рождения ден, но родителите ѝ не можели да си го позволят. Вместо това баща ѝ направил кукла, но тя я хвърлила в реката зад къщата от яд. Съжалила, че го е направила и скочила в ледената вода да си я вземе, заради което умряла три дни по-късно.

Родителите ѝ сложили куклата в ковчега ѝ, без да знаят какво е сторила. Когато чула ангелите да говорят за мен, заменила куклата с нож и решила да бъде мой пазител, докато се появи истинският. Не ми се искаше да ѝ казвам, че не се е справила много успешно, при положение че намеренията ѝ са били добри.

— Това беше най-изумителното нещо, което съм виждал — сподели Гарет, а на лицето му беше изписано страхопочитание. —

Беше като хиляди фойерверки, последвано от блясъка на слънцето. Невероятно красиво.

Поех въздух, прочистих гърло, зарових лицето си в козината на Артемида и промълвих:

— И ти можеш да преминеш през мен.

Не отговори и аз го погледнах.

Той ме наблюдаваше, преценяваше емоциите ми.

— Ти това ли искаш?

— Там е мястото ти.

Той наклони глава и за миг се озова при вратата.

— Наистина нямаш представа на какво си способна, нали?

Намръщих се.

— Тази фраза взе да се изтърква.

— Чух Фароу. Иска да се ориентираш в способностите си заради някаква война. Мислех, че преувеличава. Не съм бил прав.

— Работя по въпроса — уверих го, вече поизморена. Най-много от всичко исках да се сгуша до Артемида и да заспя.

— Мила, ако тази война е и наполовина толкова страшна, колкото предполага Фароу, наистина трябва да откриеш потенциала си.

Супер. Още един досадник, говорещ с гатанки. Точно от това имах нужда.

— А ти какво знаеш за това?

— Знам, че те идват. И да знаеш, Чарлс — той ме изгледа предупредително, — направо са бесни.

Точно когато се канех да попитам за малко подробности, той се стопи във въздуха, както им е навик на мъртвите. Дано този път останеше в тялото си.

Сгуших се по-плътно до Артемида. От нея се излъчваше хлад, който ми подейства добре. Тя въртеше опашле и заравяше нос във врата ми. Погледнах още веднъж към вратата, където допреди малко бе стоял Гарет, преди да се оставя сънят да ме повали.

Откачени мъртъвци.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.